

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\CH\Chase James Hadley\Chase, James Hadley -
Neskodny az po smrti.pdb

PDB Name: Chase, James Hadley - Neskod...
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 13.10.1937
Modification Date: 13.10.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

První kapitola

I.

Edwin Fayette, redaktor časopisu Zločin a fakta, seděl za svým stolem v přepychově zařízené kanceláři s doutníkem mezi zuby a s viditelným nepřátelstvím v očích.

"Posaďte se," vyzval nás netrpělivě. "Na čem vy dva teď vlastně pracujete?"

Vyhlídl jsem si v kanceláři nejpohodlnější křeslo, zatímco Bernie Low se usadil od Fayette co nejdál a začal si okusovat nehty.

Bernie a já jsme poslední dva roky pracovali spolu. Psali jsme příběhy pro Zločin a fakta, měsíčník o kriminalitě s detektivními příběhy, které v oblíbenosti u čtenářů byly naprosto bezkonkurenční. Já jsem příběhy vymýšlel a Bernie je zapisoval. Tahle spolupráce nám oběma vyhovovala. Já jsem v sobě nikdy nenašel dost trpělivosti sednout si a házet svoje nápady na papír a Bernie zase nikdy neměl žádné nápady.

Nějaký čas psal scénáře pro Hollywood. Bernie byl pomešší, zavalitější chlapík, který svým vzhledem vzbuzoval respekt. Měl velkou hlavu s dozadu ubíhajícím masivním čelem a brýle z rohoviny, díky kterým vypadal chytřejší, než byl. Jednou se mi svěřil, že zůstal u filmu tak dlouho jedině díky tvaru své lebky.

Bernie trpěl fobií, že přijde o práci. Kdykoliv si ho Fayette zavolal do kanceláře, myslel si, že dostává padáka. Byl připoután k manželce, která si libovala v přepychu, měl velký dům a spoustu dluhů a jeho život sestával z jedné bitky za druhou, kdy se snažil udržet nad vodou.

"Zrovna teď," začal jsem, "zpracováváme jistě námět a budujem si tu správnou atmosféru. Asi tak za týden nebo tak nějak budem pro vás mít něco, co vám veme dech."

"Tak to strčte do šuplíku," řekl na to Fayette. "Mám pro vás něco, na čem chci, abyste začali dělat co nejdřív. Může ten váš příběh počkat?"

"Jistě, to počká. Co pro nás máte?"

Fayette vytáhl ze zásuvky pořadač.

"Chtěl bych sérii článků o lidech, co zmizeli," odpověděl mi. "Víte, že nejmíň třicet lidí v tyhle zemi odejde každý den z domova a už se nikdy nevrátí? Prostě zmizí. Požádal jsem Carsona, aby vyhrábnul pár zajímavějších případů, a jeden obzvlášť dobrý tu pro vás mám. Chci, abyste se do něj pustili co nejdřív."

Vyměnili jsme si s Berniem pohledy. Poslední týden jsme zabředli do jednoho příběhu a nevěděli, jak dál. Fayetteův návrh nám přišel vhod.

"Co je to za případ?" zeptal jsem se.

"Loni v srpnu zmizela dívka jménem Fay Bensonová," odpověděl Fayette. "Byla to zpěvačka a tanečnice a pracovala v nočním klubu Florian ve Welden. Jestli nevíte, Welden leží šedesát mil na jihovýchod od San Franciska. Ta dívka byla fakt dobrá. Ředitel podniku jí řekl, že ji prodlouží smlouvu. Neměla teda žádný důvod zmizet. Sedmáctýho srpna přišla jako obvykle do klubu a odebrala se do své šatny. V devět hodin jí přišel pomocník inspicienta upozornit, že za pět minut má nastoupit. Všiml si, že má na sobě kostým, ve kterém vystupovala - podprsenku a típytivé kalhotky, cylindr a nějaký peří. Řekla prý, že je připravená. Odešel a byl tou poslední osobou, která ji spatřila. Na jevišti se neobjevila a když ho pro ni poslali, byla její šatna prázdná. Oblečení, ve kterém přišla do práce, tam zůstalo a navíc na toaletním stolku ležela peněženka s dvaceti dolary. Dívka však byla pryč.

Ředitel se ptal vrátného, jestli ji neviděl, a vrátnej mu řekl, že ne. Jediný další východ kromě východu pro hosty, který vedl restauraci, byl v suterénu. Muž, který tam měl službu, ji ale taky nezahlídl. Vzhledem k tomu, že měla na sobě oblečení na vystoupení, nemohl ji nikdo přehlédnout, kdyby odcházela východem z jeviště a už vůbec ne hlavním východem skrz restauraci. Ředitel byl přesvědčený, že musí být v klubu. Prohledali celou budovu, ale nic nenašli. Zavolali policii. A ti dopadli úplně stejně. Zjistili, že tuhle práci v klubu dostala prostřednictvím agentury, ale ta agentura o ní nevěděla nic jiného, než že jim řekla, že před tím pracovala v klubu 'U vlašťovky' v San Franciscu. Když si to tam policie ověřovala, řekli jí v tom klubu, že ji nikdy neviděli. Vypadalo to, že ani nemá žádné přátele. Bydlela v hotelu U placky, poblíž klubu, a tam recepční potvrdil, že ji nikdy nikdo nenavštívil ani nikdy nedostala žádnou poštu. Policie se tím zabývala pár týdnů a potom, když to nikam nevedlo, ani se neobjevilo její tělo, se o ten případ přestala zajímat." Fayette sklapl pořadač a podíval se na mě. "Nezdá se vám to dobrý materiál pro zajímavější příběh?"

Projevil jsem střízlivý souhlas, protože už jsem se naučil nedávat před Fayettem najevo velké nadšení. Rád věci nafukoval.

"Zní to docela zajímavě, ale když se ani policii nepodařilo ji vypátrat, jak to máme zvládnout my?"

"Většina lidí se nerada svěřuje policajtům. Mně se ten příběh ale líbí a jsem ochotnej do něj investovat nějaký peníze. Lidí budou mluvit, když poznají, že za to něco dostanou. Jsem přesvědčeněj, že tu něco smrdí, a chci, abyste za tím šli."

"Dobrá," řekl jsem a natáhl ruku po pořadači. "Všechny informace jsou tady?" zeptal jsem se.

"Není tam o moc víc, než co jsem vám už řek - pár jmen a fotografie ty dívky, to je všechno. Budete muset začít od píky."

"A co výdaje?" zeptal se Bernie trochu moc dychtivě.

Fayette na něho vrhl zlý pohled.

"Jenom ty nejnutnější, nejnutnější ale podle mého, ne podle vašeho názoru. Chci přesný doklady na každé centřák, kterej utratíte - je vám to jasný?"

Bernie se šťastně usmál. Za čtyři roky u filmu se naučil sepisovat výdajové doklady s naprostou dokonalostí.

"Dostanete doklad na každé cent, pane Fayette," řekl.

Zahleděl jsem se na fotografii Fay Bensonové, kterou jsem našel v pořadači. Byla to lesklá fotografie asi čtyřadvacetiletého děvčete v podprsence pošíité cetkami, v třípytíých kalhotkách a s cylindrem na hlavě. Měla jemný obličej orámovaný světlými hedvábnými vlasy. Její obličej byl půvabný a její postava svůdná. Podal jsem fotku Berniemu.

"Podívej se na tohle," vyzval jsem ho.

Bernie vyvalil oči a sešpulil rty do obdivného zahvzdání.

"Pustíme se do toho," řekl a soukal se na nohy. "Jestli je tak fajnová, jak vypadá, stojí za to ji najít."

II.

Už se stmívalo, když jsme v buicku, který jsem najal v San Franciscu, vjížděli do Weldenu.

Na první pohled mi Welden připadal jako kompaktní, dobře vystavěné město, vzkvétající a čisté, s širokými ulicemi a přeplněnými chodníky.

"Na balíkovský město to nevypadá špatně," poznamenal Bernie, který si mohl vykroutit hlavu za vysokou štíhlou blondýnou, která čekala na přechodu na zelenou a věnovala mu dlouhý, vyzývavý pohled, když jsme kolem ní projížděli. "Tak jako tak, ženy tu nevypadaj upejpavě, a to je vždycky dobrý znamení."

"Sklapneš už laskavě," usadil jsem ho netrpělivě. "To je jediný, na co myslíš, ženský. Měl by ses stydět - ženatej chlap."

"Kdybys měl za ženu Clair, nechoval by ses jinak," řekl na to Bernie. "Ta ženská mě dohání k šílenství. Pořád něco chce. Kdybych se nepohyboval mezi jinejma ženskejma, už bych si myslel, že jsou všechny takový."

"Neměl sis ji brát."

Bernie se hoře zasmál.

"Myslíš si, že jsem se zbláznil? Já jsem si ji nebral, to ona si vzala mě."

Zpomalil jsem a přirazil k chodníku, abych se zeptal strážníka, kde je hotel U placky. Ochotně mě nasměroval a za pět minut už jsme příjížděli k hotelu.

Nevypadal nic moc. Byla to vysoká budova, vklíněná mezi nějaké kanceláře a železářství. Naproti byla hotelová garáž. Když jsme zaparkovali, přešli jsme s taškami přes silnici a vstoupili do hotelu.

Palmy v květináčích, proutěná křesílka a oprýskaná plivátka v hale vzbuzovaly nevalný dojem a ani recepční, postarší ošuntěle vyhlížející muž s žilnatým nosem, nedodával hotelu o nic většího lesku.

"Jaká díra," zabručel Bernie. "Vsadím se, že v pokojích budou štěnice."

"Cos čekal, bource morušový?" popíchl jsem ho a přistoupil k recepčnímu.

Zdálo se, že je překvapený, když jsem ho požádal o dva pokoje a řekl mu, že se zdržíme asi týden.

"Mám dva volné pokoje v prvním patře," řekl. "Bude vám to vyhovovat?"

"Jistě," odpověděl jsem. "Necháme si tam odnést tyhle tašky. Kde je bar?"

"Tady tudy prosím, druhými dveřmi vpravo."

Bar byla podlouhlá úzká místnost s dalšími palmami v květináčích, dalšími oprýskanými plivátky a dalšími proutěnými křesílky. Jediným člověkem v baru byl barman, který si četl večerník. Když nás spatřil, noviny odevzdaně složil.

"Dobrý večer, pánové," pozdravil nás. Byl to mohutný chlápek s cihlově červeným obličejem a jasně modrýma očima pijáka.

Objednal jsem dvakrát whisky se sodou.

"Panuje tu pohřební nálada," řekl Bernie a rozhlížel se po prázdném baru. "Copak v tomhle hotelu nikdo nepije?"

"Je ještě brzy," řekl barman, jako kdyby nás obviňoval, že ho rušíme z jeho klidu. "Vy tu bydlíte?" zeptal se.

"Jo," odpověděl jsem. "Četl jste někdy Zločin a fakta?"

Překvapeně zamrkal.

"No jistě, to je moje oblíbený čtení."

Jedním polknutím jsem dopil obsah sklenice a přisunul ji k barmanovi. Bernie, který chtěl za každou cenu udržet se mnou krok, vyprázdnil tu svoji taky rychle.

"Dáme si ještě," řekl jsem. "Pracujeme pro Zločin a fakta. Teď se zrovna zabýváme případem Fay Bensonové."

Pamatujete se na ni?"

Barman vzal moji sklenici. Najednou mu vyklouzla z ruky a s bříknutím se rozbila o podlahu.

Zaklel, sehnul se, aby sesbíral kousky skla, co zalítly pod pult. Když se narovnal, zdálo se mi, že jeho obličej ztratil něco ze své červeně.

"Jak jste to říkal?" zeptal se.

"Fay Bensonová. Pamatujete se na ni?"

"Jistě." Otočil se, aby nám namíchal další nápoje. "Chcete říct, že pracujete na jejím případu?"

"Snažíme se o to, jestli se nám podaří zjistit něco nového."

Postavil před nás naplněné sklenice, opřel se o pult a začal srovnávat skleničky do úhlednější řady.

"Co nového byste mohli zjistit?" zeptal se, ale do očí mi nepohlédl.

"Chcem se jen tak porozhlédnout, jestli na něco nepřiřídím. Je to zajímavější případ. Holka jenom v kalhotkách a podprsence najednou zmizí. Kam mohla jít? Proč zmizela? Nenapadá vás něco?"

"Mě?" divil se barman. "Proč by mě mělo co napadat?"

"Znal jste ji?"

Na okamžik zaváhal a potom začal leštit nějakou skleničku. "Pořádně jsem ji neznal. Občas si sem zašla na skleničku."

"Sama?"

"Vždycky byla sama. Myslím, že tu hledala společnost."

"Měla přítele?" zeptal jsem se a dobře jsem si uvědomoval, že je to barmanovi nepříjemné. Jeho napětí jsem spíš vycítil, než viděl, ale byl jsem si jistý, že je celý nesvůj.

"Vypadalo to, že nikoho nezná. Byla taková do sebe."

"Ale jistě to nevíte, jestli neměla nějakého přítele?" vložil se do toho Bernie. "Mohla někoho mít a nemusel jste to vědět."

Barman se zamračil.

"To je možný. Proč chcete o tom případu psát?"

"Nebudem o něm psát, dokud nezjistíme, proč zmizela," řekl jsem.

"Poldové na nic nepřišli - proč by se to mělo podařit zrovna vám?" Rychle mě přelétl očima a znovu odvrátil pohled, ale mně neušel jeho zmatený výraz. Tenhle chlápek mě začal zajímat.

"Kvůli nám toho musel Sherlock Holmes nechat," řekl Bernie bujaře. "Byl byste překvapenější, kolik nevyřešených případů jsme už vyřešili. Někdy nás to až samotný překvapuje. Poldové vědí, jak jsme dobrý - teď s náma začali spolupracovat."

"Vážně? No, abyste rozlouskli tenhle případ, to by vám to muselo pořádně pálit," řekl barman odměřeně a otočil se k nám zády. Přesunul se k zadní části pultu a zabral se do svých novin.

Dopil jsem.

"Víte, kde je klub Florian?" zeptal jsem se.

"Sto metrů vpravo," odpověděl barman s očima zavrzanými do novin.

Když jsme vyšli z baru ven, Bernie zamumlal: "Moc přátelskej zrovna nebyl, co?"

"Zdál se mi vystrašený," řekl jsem a prošel lítačkami z baru. "Počkej." Otočil jsem se a nakoukl skleněnými dveřmi zpět do baru. Chvilí jsem pozoroval a potom se připojil k Berniemu. "Telefonuje."

"Možná si sází na koně."

"V tuhle hodinu? Pojd', půjdeme se někam najíst." Zamyšleně jsem prošel halou a sešel po schodech na ulici. "Myslím, že jsem to zvorál. Neměl jsem mu říkat o tom Zločinu a faktech, kdybych tušil, že bude reagovat takhle."

"Jak?" zeptal se Bernie překvapeně. "Upustil skleničku. No a co? To se může stát každému. Připouštím, že nebyl moc přátelskej, ale třeba jsme se mu nelíbili. Každému se líbit nemusíme."

"Přestaneš žvanit nesmysly a necháš mě chvíli přemýšlet?" zarazil jsem ho netrpělivě.

"Dobře, dobře," řekl Bernie odevzdaně. "Jen si klidně přemýšlej. Rád bych věděl, kdo by si takový zacházení nechal na mým místě líbit."

"Drž hubu!" vykřikl jsem zuřivě.

III.

Hala klubu Florian byla jasně osvětlená a plná lidí. Dívka, která nám odebrala klobouky, měla na sobě šaty s velkým výstřihem, nařasené krátké sukýnky a vyzývavý pohled.

Bernie na ni zůstal civět.

"Jak tu vařej, kočičko?" zeptal se jí. "Když na to přijde, sama vypadáš k nakousnutí."

Dívka se zahihňala.

"Vařej tu dobře," odpověděla a potom tiše dodala: "Ale neberte si guláš. Z kuchyně zmizela kočka."

"No tak, pojd' už!" tahal jsem Bernieho. "Nech toho. Jsme ve službě."

"A kdy nejsme?" namítl hořce. "Že jsem se na to vůbec dával!" zasténal.

Vrchní nás odváděl ke stolu v rohu.

Restaurace byla poměrně velká, byla zde pětičlenná kapela, malý taneční parket a růžová rozptýlená světla.

Když jsme si objednali, zeptal se Bernie: "Co bude dál?"

"Chci mluvit s ředitelem," řekl jsem. "Moh by mít pro nás něco zajímavého. Potom chci mluvit s tím pomocníkem inspicienta. Moh by vědět víc, než řek poldům."

"Ty žáby, co se tísneš támhle v koutku, jsou určitě hostesky. Co kdybych se jedny vlichotil, zatímco ty budeš mluvit s ředitelem? Nemusíme s ním mluvit voba a moh bych třebaš něco zjistit."

"To bys moh," souhlasil jsem, "ale jen aby to souviselo s našim případem."

"Ty seš strašnej," urazil se Bernie.

Za půl hodiny už jsme měli zaplacené a zvedli se k odchodu.

"Ať z toho nemáš potíže," varoval jsem ještě Bernieho.

"To ona bude mít potíže," tvrdil Bernie a nespouštěl zrak z rusovlásky s umně namalovaným obličejem, ve kterém se zračila nuda. "Po takový tanečnici jsem vždycky toužil," dodal.

Nechal jsem ho jeho osudu a vyhledal kancelář ředitele.

Ukázalo se, že je to pomenší tmavovlasý muž jménem Al Weiman. Když jsem mu řekl, že jsem ze Zločinu a faktů, zdálo

se, že mě rád vidí.

"Co pro vás mohu udělat, pane Sladene?" zeptal se a nabídl mi židli.

"Snažím se přijít na nějaká nová fakta o Fay Bensonové," řekl jsem. "Chceme o tom případu napsat příběh, jestli se nám podaří zjistit něco nového."

"To vás čeká nesnadný úkol. Zmizela před čtrnácti měsíci."

"Já vím." Přijal jsem cigaretu, kterou mi nabídl, a zapálil si. "Někdy však, když se člověk pustí do starého případu, může se mu dařit líp, než když se to zrovna stalo. Jestliže tu dívku nepotkalo nic dobrého, ten, kdo jí to udělal, si sedí pěkně v suchu. Potom najednou, když už si myslí, že je všechno v pořádku, zjistí, že začalo nové pátrání. Pak může snadno zazmatkovat. Může udělat chybu a vyzradit se. Už se nám to stalo."

"To zní zajímavě. Jak vám mohu být nápomocný?"

"Máte nějakou představu, jak mohla dívka v takovém oblečení, jaké na sobě měla, zmizet, aniž by si jí někdo všiml?" Weiman zavrtěl hlavou.

"Často jsem o tom přemýšlel, ale je to nad moje chápání. Oba zadní východy byly hlídány a nemohla projít restaurací, aniž by si jí někdo všiml."

"Kdo byli ti muži u zadního východu?" zeptal jsem se.

"Joe Farmer byl u východu z jeviště a Pete Schultz byl u východu v suterénu."

"Nenapadlo vás, že by jeden z nich mohl lhát? Kdyby jeden z nich lhal, potom to není žádná záhada. To policii nenapadlo?"

"Ale jistě, že napadlo. Snažili se oba ty muže zpracovat, ale ti stáli na svém. Oba přísahali, že svoje místo neopustili a že tu dívku neviděli."

"Máte na ně něco?"

"Schultz byl v pořádku. Kromě toho přebíral dodávku piva a policie si to ověřila u řidiče nákladáku. Tvrdil, že Schultz byl u dveří v době, kdy to děvče zmizelo."

"Tím nám zůstává Farmer. Existuje něco, co by potvrdilo jeho výpověď?"

"Ne. Často jsem o Farmerovi přemýšlel. Pil víc, než pro něj bylo zdravé. Než se to stalo, často vyklouzl naproti do Mikeova baru a já ho při tom jednou nachytil. Řek jsem mu, že jestli to někdy ještě zopakuje, dám mu padáka."

"Ale ve vaší výpovědi nic takového není," řekl jsem.

"Já vím," usmál se Weiman. "Nechtěl jsem toho chlápka dostat do maléru. Promluvil jsem si s ním dřív, než jsem zavolal poldy, a on mě přesvědčil, že naproti zrovna nebyl."

"Už jednou jste ho nachytil. Věděl, že když ho nachytáte podruhy, bude muset jít. Není divu, že vás ujišťoval, že tam nebyl, co říkáte?"

"Než jsem se ho vyptával, zašel jsem do Mikeova baru sám. Barman mi řekl, že ho tam neviděl. Víím jistě, že Joe mluvil pravdu."

"Jestli ne, potom to není žádná záhada. To děvče mohlo zmizet tudy."

"Nemohla se dostat daleko, aniž by si jí kdo všiml."

"Proč ne? Co když na ni čekalo auto, pak by se dostala pryč bez obtíží. Rád bych si s Farmerem promluvil."

"Je mrtvěj."

Zůstal jsem na Weimana zírat.

"Mrtvěj? Kdy umřel?"

"Dva dny po tom, co zmizelo to děvče. Srazilo ho auto. Toho řidiče nikdy nenašli."

"Tak to bysme měli," řekl jsem zklamaně. "Myslel jsem, že se někam dostanu. Je u vás ještě ten pomocník inspicienta?"

"Spencer? Ano, je tady. Chcete si s ním promluvit?"

"Ten ji viděl jako poslední, vidíte?"

"Ano. Zůstaňte tady, pane Sladene. Musím jít pracovat. Toho kluka za váma pošlu."

"Co jste si myslel o Fay Bensonové?" zeptal jsem se ho, když se zvedal. "Byla ten typ, co se dostane snadno do potíží?"

Zavrtěl hlavou.

"Řek bych, že ne. Bylo to milé děvče a byla moc šikovná. Byla lepší než ostatní děvčata, co tu máme. Držela se do sebe, ale nebyla nepřátelská, uměla se chovat. Ne, rozhodně nebyla ten typ, co máte na mysli."

"Nezmínila se o svých příbuznech nebo známech? Nemáte ani představu, odkud mohla pocházet?"

"Nikdy o sobě nemluvila. Líbilo se mi její vystoupení. Měla zřejmě velké zkušenosti. Musela mít za sebou několik let na scéně. Vždycky poznáte, jestli má dívka profesní zkušenosti, a tahle je rozhodně měla."

"Dělá to na mě dojem, jako kdyby se před někým skrývala. Neměla přátele, nedostávala žádnou poštu, držela se stranou, nic o sobě neříkala. Všechno tomu nasvědčuje. No, nebudu vás zdržovat. Promluvíím ještě se Spencerem."

Když se objevil Spencer, vyzval jsem ho, aby se posadil. Byl vysoký, hubený a mohlo mu být něco málo přes dvacet. Zdálo se mi, že má vykulené oči, a z jeho pohledu jsem vyčetl směs nervozity a obdivu.

"Promiňte," řekl, ale jste ten Chet Sladen, co píše pro Zločin a fakta."

"Přesně tak," řekl jsem. "Vy to čtete?"

"Čtu! Sakra to bych řekl. Já to prostě zbožňuju. Čtu to už léta."

"Tak to jsme dva, já to taky čtu už léta," zazubil jsem se. "Teď pracuj u na případu Fay Bensonové a doufám, že mi budete moci pomoci. Jak se vám s ní spolupracovalo?"

"Výborně. Bylo to moc milé děvče, pane Sladene. Nikdy s ní nebyly žádné potíže."

"Když jste ji šel po druhé zavolat na jeviště, vypadalo to v její šatně normálně? Žádný stopy po boji?"

"Bylo to přesně takový, jako když jsem ji volal poprvé; jenomže tam nebyla ona."

"A když jste ji volal poprvé, jste si jistý, že tam byla?"

"To teda sem. Když jsem zaklepal, vyzvala mě dál, otevřel jsem dveře a podíval se dovnitř. Stála zrovna u zrcadla. Měla na sobě oblečení na vystoupení a řekla mi, že hned přijde. Ptala se na telefon, který čekala, a já jí řekl, že si ho bude muset vzít v Joeově kanceláři."

"Tak ona čekala telefon?"

"Ano, zdálo se, že jí na něm moc záleží."

"A zavolal jí někdo?"

"Myslím, že ne."

"Můžu si prohlídnout její šatnu?"

"Můžete se podívat zvenčí, pane Sladene. Zrovna teď tam je nějaká dívka."

"Zvenčí mi to bude stačit."

Vedl mě chodbou dolů po schodech do zadní části budovy. Otevřel dveře a já se ocitl v chodbě, kde byly kromě jiného dřevěné dopravní klece, podivné reflektory a bedny s hudebními nástroji.

Dveře vedoucí do šatny mi nic neřekly. Byly tak patnáct metrů od dveří na jeviště a jevištní kancelář byla za zatáčkou dlouhé chodby tak, že z ní nebylo na šatnu vidět.

"Jste si jistý, že v té místnosti neměla žádné jiné oblečení? Nemohla se převléct do civilu?"

"Tím si jistý jsem. Jednou z mých povinností je v šatně uklízet a ten šatník byl pořád prázdný. A nikde jinde než v šatníku nemohla žádný věc mít."

"Je to záhada, vidíte?"

"To rozhodně je, pane Sladene."

"Mockrát vám děkuji u. Jestli mě ještě něco napadne, tak se u vás zastavím. Kde je Mikův bar?"

"Ukážu vám ho."

Vedl mě kolem kanceláře inspicienta, otevřel dveře a mávl směrem přes uličku.

"Tááhle tudy."

"Díky," řekl jsem, prošel uličkou a vešel do baru. U jednoho stolu seděli tři muži a popíjeli pivo. Další muž se opíral o barový pult, před sebou měl whisky.

Barman byl při těle a měl červený legrační obličej. Zrovna si pohrával s rádiem.

Došel jsem až na konec baru, daleko od čtyř mužů, a čekal, až ke mně barman přistoupí.

"Dám si dvojitou skotskou s vodou," řekl jsem, "a jestli nemáte nic lepšího na práci, nalejte si jednu pro sebe."

Zazubil se.

"Díky, pane, rád."

Když se vrátil s nápoji, řekl jsem: „Nebyl jsem tu přes rok. Znal jsem Joea Farmera. Teď jsem se dozvěděl, že je mrtvej."

Barman přikývl.

"Jo, přešel ho nákejšíkula. Toho řidiče nikdy nenašli. Poldové v tomhle městě nedovedou najít ani vlastní jméno v telefonním seznamu."

"Vy jste ho znal, vidíte?"

"Ne, jsem tady nověj. Umřel pár dní před tím, než jsem tu nastoupil. Ale slyšel jsem o tom."

"Co se stalo s tím barmanem, co obsluhoval Joa?" zeptal jsem se najednou plný zájmu.

"S Jakem Hessonem? Odešel, našel si lepší práci."

"Víte, kam odešel?"

"Do nákyho hotelu. Zapomněl jsem, jak se jmenuje."

Najednou jsem dostal vnuknutí.

"Nebyl to hotel U placky?" Barman přikývl.

"Jo, to bylo ono. Hotel U placky."

"Vypijte to," obrátil jsem se na barmana rozzářeně, "a dejte si ještě jednu."

Měl jsem pocit, že jsem s tím případem pohnul.

Druhá kapitola

I.

Když jsem se vrátil zpátky, abych vyzvedl Bernieho, řekl mi vrchní v klubu Florian, že před dvaceti minutami odešel.

"Byl sám?" zeptal jsem se podezíravě.

Vrchní zavrtěl hlavou.

"Měl s sebou jednu z našich hostesek," řekl mi takovým způsobem, jako kdyby to neschvaloval.

Protože jsem znal Bernieho způsoby, mohl jsem si být jistý, že ho do rána neuvidím, tak jsem se vrátil do hotelu U placky. Chtěl jsem si znovu promluvit s barmanem Jakem Hessonem, ale zjistil jsem, že bar už je zavřený.

Zaměřil jsem pozornost na recepčního, který znučeně listoval v časopisu.

"Nevzpomínám si na vaše jméno," řekl jsem a nahnul se nad pult. Nabídl jsem mu cigaretu.

"Jmenuju se Larson. Díky, nekouřím."

"Neviděl jsem toho vašeho barmana už někde? Jak se jmenuje?"

"Jaké Hesson."

"Napadá mě, jestli nepracoval v Mikeově baru vzadu v klubu Florian. Co vy na to?"

"Ano," souhlasil Larson a vrhl na mě prázdný pohled. "Přišel k nám asi před rokem."

"Pamatujete si přesně kdy?"

"Loni v září. Proč vás to tak zajímá?"

"Takže, když tu byla slečna Bensonová, tak tam ještě nepracoval?"

"Slečna Bensonová?" Larson odsunul časopis. Viděl jsem, že neví, zda ho to má zajímat nebo zda si má dát pozor.

"Myslíte tu dívku, co zmizela?"

"Přesně tu. Hesson tu nepracoval, když u vás bydlela?"

"Ne."

"To je zvláštní. Řekl mi, že ji zná."

"Zajímáte se o slečnu Bensonovou?" zeptal se Larson.

"Jo. Zpracovávám ten případ pro Zločin a fakta. Jak dlouho u vás bydlela?"

"Chcete říct, že se její případ znovu otevírá?"

"Nikdy ho neuzavřeli. Jak dlouho tady bydlela?"

Larson vytáhl velkou v kůži vázanou knihu a začal v ní listovat. Po chvíli řekl. "Ubytovala se tu 9. srpna a zmizela 17. srpna."

"Zaplatila účet, než zmizela?"

"Ne, dluží nám třicet dolarů. Počítám, že už je nikdy neuvidíme."

"Co se stalo s jejími zavazadly?"

"Vzali si je poldové. Moc toho neměla. Jeden kufr a malou kabelku."

"Nikdo ji nenavštěvoval?"

"Ne, ani nedostávala žádnou poštu."

"S nikým netelefonovala?"

Larson zavrtěl hlavou.

"Tři dny po jejím zmizení se na ni ptala nějaká dívka. Dokud tu ale bydlela, nikdo se po ní neptal."

"Kdo že se to po ní ptal?"

"Nevím. Přišla sem a ptala se, jestli slečnu Bensonovou už našli. Řekl jsem jí, že ne, a ona mě požádala, abych ji zavolal, kdyby se slečna Bensonová objevila."

"Řekl jste to policii?"

"O té dívce? K čemu by to bylo? Stačilo, že se tu pořád vochovej. Nic tak neodradí zákazníky jako poldové v hotelu. Nemůžu si dovolit odstrašovat zákazníky."

"Pamatujete si, kdo ta dívka byla?"

Larson nalistoval poslední stránku v knize a odstranil kartičku, která byla připojená svorkou. Podal mi ji. Podíval jsem se na kartičku.

Joan Nichols Byt B
Lincoln Avenue 76 Welden
W.75600

"Díky," řekl jsem s vsunul si kartičku do kapsy.

"Je tady někde Hesson? Rád bych si s ním promluvil."

"Nebydlí tady. Má pokoj na Bay Street."

"Pamatujete si číslo?"

"Dvacet sedm, o co vám jde?"

"O nic - sbírám informace, tak jako straka sbírá všechno, co se třpytí. Než jsem se narodil, vystrašila moji matku straka. No, myslím, že to pro dnešek zapíchnu. Uvidíme se ráno."

Nechal jsem ho zírat do prázdna a odebral se nahoru do svého pokoje.

Spal jsem sotva půl hodiny, když se otevřely dokořán dveře a rozsvítila se světla.

Posadil jsem se na posteli a vytřeštěně zíral ke dveřím. Stál v nich Bernie.

"Proboha, nemůžeš mě nechat vyspat?" zabručel jsem.

"Měl bys bejt vzhůru a pracovat jako já," řekl Bernie a nejistým krokem se blížil k posteli. "Brácho! Já sem se tak namazal." Těžce dosedl na postel, nabral vzduch do tváří a zhluboka vydechl. "Mám pro tebe novinu. Fay měla přítele."

"Cože?" Ta zpráva mě zvedla z postele. "Vyhledals ho?"

"Nevyhledal, ale mám jeho docela slušnej popis. Taková holka, jako byla ta načínčaná Bensonová, si nemohla vykračovat životem jen tak - bez přítele. To by bylo proti přírodě. Spřátelil jsem se s tou rusovláskou. Říká si Dawn, ale vsadím se, že se jmenuje Beulah nebo Dagmar nebo nějak takhle. Ale je to třída! Bez zábran, bez okolků a jak miluje peníze!"

"Co ti řekla?"

"Pracovala v klubu ve stejný době jako Fay," řekl Bernie a mnul si oči.

"Hejbe se ta podlaha nebo jsem tak vopilej?"

"Dneska jsou obrovský vlny," řekl jsem sarkasticky. "No tak, ven s tím!"

"Dawn mi řekla, že žádná z holek toho o Fay moc nevěděla. Ne že by byla nafoukaná, ale měla vlastní šatnu a držela se spíš stranou. Holky se o ní bavily, tak jak to holky dělaj. Třetí večer, co se Fay objevila v klubu, ji Dawn viděla, jak mluví s řidičem auta, který stálo na konci uličky vzaďu nad klubem. Dawn moc z řidiče nevěděla. Měl klobouk stažený hluboko do očí a na sobě tmavý brejle, což Dawn připadalo divný, protože byla tma. Byl to dobrej aut'ák. Cadillac kabriolet: zelenokrémovej."

"Moh se jí ptát na cestu, ty inteligente."

"Taky mě to napadlo." Bernie otevřel oči a znovu se nedůvěřivě zahleděl na podlahu. "Možná na to nevypadám, ale mám přirozený talent na vodhalování věcí. Dawn tvrdí, že toho muže viděla za dva dny znovu. Mluvil s Farmerem ve dveřích kanceláře vedle jeviště a ona si ho dobře prohlídla. Když odešel, zeptala se Farmera, kdo to byl, a on jí řekl, že neví, že ten muž čeká na Fay. Mám tady napsaný jeho popis pro případ, že bych to zapomněl."

"To je zázrak, že sis to nezapomněl poznamenat. Nechápu, jak jsi sem vůbec v tomhle stavu mohl dorazit."

Bernie se spokojeně zašklebil a vytáhl z kapsy náprsní tašku. Vyndal kus papíru.

"Dawn mě sem hodila. Taková vona je. Tvrdí, že se vždycky stará o svoje investice. Říká, že jsem její slepice, co snáší zlatý vejce. To je od ní hezký, ne?"

"Dej to sem, ty hlavo skopová!" křikl jsem na něj. "Ukaž mi ten popis."

Bernie zíral na papír, kabonil se a řekl: "To je zvláštní. Napsal jsem to asi čínským písmem."

"Máš to vzhůru nohama, ty chytráku!"

Bernie papír otočil.

"To mám. Už jsem myslel, že jsem se po tom pití naučil čínsky. Ten chlápek je přes šest stop vysoký, štíhlejší, opálenější a má tenké knírek. Nosí tmavý brejle i večer. Na sobě měl kabát z velbloudí srsti, bílou nylonovou košili a motýlek s bílými puntíky. Na jednom zápěstí měl zlatý náramek, na druhém hodinky na zlatém řetízku. Pokud jde o zlato, můžeš Dawn věřit. Ta si takovejhle věci všímá. Odhadla ho tak na pětatřicet. Docela slušný popis, ne?"

Vzal jsem papír z Bernieho nejistých rukou, složil jej a položil na noční stolek.

"Je to dobrý. Rozhodně postupujem z místa. Poldové toho chlápka neodhalili. Zjistils ještě něco?"

"Není ho snad na jeden večír dost? Kromě toho mi říkala, jak má ráda peníze a jakmile začne tohle téma, nic na světě ji nezastaví."

"Dobře, dobře. Jdi radši spát. Tvůj pokoj je vedle vlevo, jestli si to nepamatuješ."

"A co ty? Tys nic nezjistil?" civl na mě Bernie. "Cos dělal celou tu dobu?"

"Zjistil jsem toho dost, ale nejseš v takový kondici, abych ti to teď vykládal. Běž si radši lehnout. Řeknu ti to ráno."

"To není špatnej nápad," souhlasil Bernie a měl se k odchodu. "Neškodilo by mi trochu se prospat. Ráno mě nebudí brzy, mám obavy, že budu mít kocovinu."

"Tak už běž do postele!" křikl jsem na něj a zhasnul.

II.

Druhý den ráno v půl desáté jsem otevřel dveře Bernieho pokoje a podíval se na něho, jak leží oblečený na posteli, s pusou otevřenou a neví o světě.

Rozhodl jsem se, že nemá cenu ho budit. Stejně by nebyl schopný nic dělat. Tiše jsem dveře zavřel a sešel do haly. Řekl jsem Larsonovi, aby ho nebudil, zašel jsem do garáže, nasedl do buicku a jel k domu, co bydlí Joan Nicholsonová.

Dům stál v tiché ulici na druhém konci města. Byla to vysoká šedá budova s vybledlými zelenými záclonami v oknech a schodištěm, které vedlo k přednímu vchodu.

Vystoupil jsem z auta a stoupal po schodech ke dveřím. Na chvíli jsem se zastavil, abych si prohlédl řadu poštovních schránek v hale. Protože se mi nepodařilo nalézt nikde jméno Joan Nicholsonové, zašel jsem k bytu domovníka a zaklepal na dveře.

Otevřel mi obtloustlý muž v krátkých rukávech s vyhaslým doutníkem mezi zuby a zaujatě na mě upřel zrak.

"Máme plno," řekl stručně a začal mi zavírat dveře před nosem.

"Nehledám byt," řekl jsem a vložil nohu mezi dveře. "Hledám slečnu Nicholsonovou. Měla by tu bydlet."

"Myslíte Joan Nicholsonovou?" zeptal se a zpřímil se na mě zahleděl.

"Ano, tu. Nemohl jsem najít její jméno na schránce."

"To tam nenajdete. A ji tady taky nenajdete. Jestli o ni moc stojíte, pak budete muset na weldenskej hřbitov. Tam teďka vstává."

Po zádech mi přešel mráz.

"Chcete říct, že je mrtvá?"

"Přesně tak, už kvůli ní doufám, že je. Dali ji do rakve a pohřbili," zamračil se. "Připravila mě o měsíční nájem. Neměla ani desetník a poldové zabavili její zavazadla."

"To onemocněla nebo co se jí stalo?"

"Spadla ze schodů." Domovník pokývl hlavou směrem ke strmému schodišti před sebou. "Tady z těch. Myslím, že byla vopilá, i když poldové tvrdějí, že ne, ale nemůžou vědět všechno. Musela být pořádně namazaná. Měl jsem pocit, že se zboří celej dům."

"Kdy to bylo?"

"Vloni v srpnu."

"Pamatujete si datum?"

Domovník nervózně přešlápl. Poznal jsem, že ho náš rozhovor nudí.

"Proč bych si ho měl pamatovat. Mě to nezajímá. Řeknou vám to poldové, když vám vo to tak běží." Začal zavírat dveře. "Budu muset jít."

Byl jsem tak otřesený, že mě nenapadlo nic dalšího, na co bych se ho mohl zeptat, a tak jsem ho nechal, aby mi dveře zavřel před nosem. Pomalu jsem se vrátil do auta a zapálil si cigaretu. Hleděl jsem předním sklem na špinavou ulici před sebou, hlavu plnou myšlenek.

Byla to náhoda? Dva lidé, kteří byli nějak spojení s Fay Bensonovou, jsou mrtví. Oba zemřeli brzy po tom, co to děvče zmizelo, oba potkala náhodná smrt.

"Tady něco smrdí," řekl jsem polohlasem, nastartoval a jel zpátky na Hlavní třídu. Mířil jsem si to do Bay Street.

Ukázalo se, že číslo 27 je obchod s lahůdkami. Předpokládal jsem, že Jake Hesson má pokoj někde nahoře, ale z ulice nevedly jiné dveře než do obchodu.

Vstoupil jsem dovnitř.

Tmavovlasé dobře stavěné děvče v umouněné bílé zástěře na mě hledělo přes hromadu pečiva, sendvičů a misek s jakýmsi rosolem.

"Co si dáte?" zeptala se, když jsem přistoupil až k pultu.

"Hledám Jaka Hessona," řekl jsem a věnoval ji chlapecký úsměv. "Řekli mi, že se má tady zdržovat."

Pohlédla na mě zkoumavě.

"Co od něho chcete?"

"Řeknu mu, aby vám to sdělil, když bude chtít," pronesl jsem s úsměvem a dodal: "Je ještě v posteli?"

"Ne. Vy jste od policie?"

"Vypadám snad jako polda?" zeptal jsem se nedůtklivě. "Co je vám po tom, odkud jsem? Jste Jakeova holka nebo co?"

Protáhla obličej.

"Vo něco takovýho ani nestojím," nečekaně se usmála. "Vidím, že polda nejste. Jaké je pryč."

"Chcete říct, že je služebně pryč?"

"To zrovna ne. Prostě pláchnul, spakoval se a šel. Snad rozumíte, nebo ne? Včera večer si sbalil své saky paky, asi se dostal do nějaký kaše. Není to poprvý."

Zapálil jsem si cigaretu, zápalku pečlivě vložil do popelníku na pultu a neodvracel zrak z děvčete.

"Říkal, kam jde?"

Zavrtěla hlavou.

"Ne. Zaplatil činži, sbalil si tašku a sypal si to pryč. Joea je lepší se na nic nevyptávat, pokud jsou vám vaše zuby drahý."

"Jak dlouho tu bydlel?"

"Pár let."

Vyndal jsem náprsní tašku a vytáhl pětidolarovku.

"Rád bych se podíval do jeho pokoje. Bude vám pět dolarů stačit?"

Prsty s hrubými kotníky a nehty nalakovaný rudě sáhly po bankovce. Otočila se, z pokladny vytáhla klíč a podala mi ho.

"Těma dveřma nahoru. Druhý dveře vlevo. Jestli vás chytne táta, budete se muset z toho vyľhat sám. Je to prud'as."

"Možná, že na to nevypadám," řekl jsem a přešel ke dveřím, "ale já taky."

Vstoupil jsem do chodby a šel nahoru po špinavých schodech bez koberce. Zastavil jsem se u druhých dveří vlevo. Vsunul jsem klíč do zámku, otočil jím a otevřel dveře.

Podle všeho to vypadalo, že pokoj někdo ve spěchu opustil. Dveře od šatníku byly dokořán, zásuvky prádelníku vytažené na podlahu. V umyvadle na stojanu byla špinavá mydlinková voda. Zavřel jsem za sebou dveře a rozhlížel se po pokoji. Nabyl jsem jistoty, že jsem něco odhalil. Hesson zpanikařil. Lhal, že znal Fay Bensonovou, protože nevěděl, co říká, a vypustil z úst první věc, co ho napadla. Když si uvědomil, že udělal chybu, sbalil se a pláchl.

Metodicky jsem pokoj prohlížel, pečlivě. Teprve když jsem odsunul postel od zdi, objevil jsem něco, co vzbudilo můj zájem. V husté vrstvě prachu se něco blyštělo. Sehnul jsem se a zvedl to. Přistoupil jsem k oknu, abych si prohlédl, co jsem našel.

Byla to miniaturní replika jablíčka vyrobeného ze zlata. Takový přívěsek, co nosí ženy na náramku. Na jedné straně byla vyryta písmenka tak malá, že jsem je stěží přečetl: F.B. od H.R., 24. června.

F.B. - Fay Bensonová?

Chvilí jsem si s jablíčkem pohrával v dlani, potom jsem je spustil do kapsy. Když jsem chtěl pátrat dále, otevřely se dveře a objevil se podsaditý chlapík snědé tváře. S nepřátelským pohledem zůstal stát ve dveřích.

"Co tady děláte?" zabručel na mě.

"Hledám Hessona," řekl jsem a hádal, že to bude dívčin táta. Vypadal na prud'ase. "Nevíte, kde je?"

"Jak vidíte, tady není. Vypadněte vodtud', nebo vás vyprovodím sám!"

Vypadal na drsného, sveřepého chlapíka, tak jsem se radši pakoval ke dveřím.

"Chci ho najít. Dám vám pět dolarů za jeho adresu," řekl jsem.

Tvářil se méně nepřátelsky.

"Bude vás to stát dvacet."

Zavrtěl jsem hlavou.

"Zaplatím deset a ani o cent víc."

"Dobrá, tak deset."

Z náprsní tašky jsem vytáhl dvě pětidolarovky, aniž jsem ji vytáhl z kapsy. Bankovky jsem sroloval v dlani.

"Kde je?"

"Odjel k Samu Hardymu. Lennox Street 3, San Francisco."

"Víte to jistě?"

"Řek mi, že mu tam mám posílat poštu."

Natáhl ruku pro bankovky. "Jestli tam není teď, určitě tam někdy bude."

Podal jsem mu deset dolarů. Nebyl jsem si jistý, jestli se s penězi neloudím jen tak pro nic za nic, ale byly to nakonec Fayetteovy peníze, ne moje, a říkal jsem si, že to za ten risk stojí.

"Jestli ho tam nenajdu, brácho," řekl jsem a procházel kolem něho, "vyhledám si tě."

Scházel jsem po schodech na ulici.

III.

Bylo něco málo po jedné, když jsem se vrátil do hotelu U placky. Bernie seděl v hale, oči měl vpadlé, obličej bledý a skleničku whisky s vodou před sebou.

"Ještě pořád nasáváš? Myslel jsem, že včera večer jsi toho měl dost."

Bernie zavřel oči, znovu je otevřel a otřásl se.

"Moh bys mě nechat v klidu?" zeptal se pateticky. "Jakejkoli zvuk mě bodá do hlavy jak dýka."

"Dobře ti tak. Pojďme se najíst. Mám pro tebe novinky."

Bernie se zhnuseně stáhl.

"Nemluv mi o jídle. Ničeho bych se ani netknul."

Vzal jsem ho za rameno a nastrkal ho do jídelny.

"Tak se aspoň budeš na mě dívat," řekl jsem.

Zatímco jsem jedl, zaplavoval jsem ho podrobnostmi o tom, co jsem předešlého večera zjistil, i o tom, co jsem vyšpionil dnes ráno. Zdálo se, že ho to zajímá, dokonce zapomněl i na bolení hlavy.

"Zatím si vědem dobře," řekl jsem. "Už toho víme víc, než toho věděla policie, když ten případ vzdávala, a to není špatnej začátek. Víme, že Fay byla ve spojení s tím chlápkem v kabátu z velbloudí srsti. Policii se ho nepodařilo objevit, nebo jestli ano, nepovažovali ho za důležitýho. Já si myslím, že důležitý byl a že se mu musíme podívat na zoubek. Podle mě každé, kdo nosí tmavý brejle večer, je podezřelý. A další věc: kdo je to děvče Joan Nicholsová? Jak do toho zapadá ona? Volala sem tři dny po tom, co Fay zmizela, a ptala se na ni. Potom najednou spadne ze schodů a zlomí si vaz. Farmer jako jedinej moh vidět, jak Fay opouští klub, a přejede ho auto. Zdá se mi, že Joan Nicholsová a Farmer byli odstraněný, protože toho moc věděli."

Bernie na mě hleděl s vyvalenýma očima.

"Počkat! Nanapadlo tě, že my taky něco víme?" zeptal se přidušeným hlasem. "Co když se někdo pokusí odstranit nás?"

"Nezván nesmysly. Detektivové to vždycky přežijou. Copak nečeš thriller?"

"Mně se to nelíbí. Možná bude lepší, když se na ten případ vykašlem, Chete. To myslím vážně."

Hrozně nerad bych, aby se ti něco stalo - ani mně, když na to přijde."

"Nech toho!" okřikl jsem ho. "To bude náš nejlepší příběh, co jsme kdy napsali. Ted' se vypravím za Hessonem. Chci najít toho chlápka v kabátě z velbloudí srsti. Je pravděpodobný, že už je z města pryč, ale stojí za to zajít do všech hotelů tady a zjistit, jestli ho někdo podle popisu nepozná. Jeho auto by nám mohlo pomoci."

Bernie váhavě přikývl.

"No dobrá. Udělám, co budu moci. Doufám, že ve městě zas tak moc hotelů není!"

Odstrčil jsem židli.

"Tak, pustím se do práce. Potřebuju auto. Měl bych se vrátit ze San Franciska dneska večer. Uvidíme se."

Bernie vstal a společně jsme vešli do haly.

"Počkej chvíli," řekl jsem a vlezl do telefonní budky. Zavolał jsem do klubu Florian a požádal, aby mě spojili s jevištní kanceláří.

"Je tam Spencer?" zeptal jsem se.

"U telefonu. To je pan Sladen?"

"Jo. Nevíte, jestli měla slečna Bensonová náramek s přívěskama? Víte, co mám na mysli?"

"Jistě, pane Sladene. Měla takovej náramek. Bylo na něm spousta přívěsků. Ukazovala mi ho."

"Bylo mezi těma přívěskama i zlatý jablíčko?"

"Ano, bylo."

"Tak díky," řekl jsem a zavěsil. Vyšel jsem z telefonní budky a připojil se k Berniemu. "Měl jsem pravdu. Ten přívěsek upadl z náramku. Spencer ten náramek viděl. Hesson se zapotí, než mi vysvětlí, jak se to jablíčko dostalo do jeho pokoje."

"Na amatéry nejsme špatný, co říkáš?" popíchl mě Bernie.

"Kdybysme byli amatéři, tak bysme byli dobrý. Uvidíme se večer."

Byly čtyři hodiny a už se pomalu stmívalo, když jsem přejížděl most přes oaklandskou zátoku a zastavil v Harrisonově ulici, abych zjistil, jak se dostanu do Lennox Street.

Policista mi řekl, že musím jet přes India Basin.

Nechal jsem buicku na prázdném pozemku a kráčel dolů po špinavé ulici, na jejímž konci byla Lennox Street.

Proti tmavnoucí obloze se tyčily čínžáky s železnými nouzovými schodišti. Tu a tam se v horních oknech objevila světláka.

Zastavil jsem se před domem číslo 3. Byla to úzká vysoká budova, před níž si na schůdcích hrála skupinka špinavých, otrhaných dětí. Hleděly na mě zvědavě a šťouchaly do sebe.

Zeptal jsem se: "Bydlí tady Sam Hardy?"

"Ano, ale není doma," řekl jeden z chlapců. Trochu uhnul, abych mohl projít. Stoupal jsem po špinavém, ošlapaném schodišti a cítil pohledy dětí v zádech.

Přední dveře byly dokořán. Prošel jsem do holé špinavé chodby.

Na převrácené bedně seděl hubený černoch a četl si dostihovou stránku novin. Vzhledl a věnoval mi unavený a znuděný pohled.

"Kde najdu Jakea Hessona?" zeptal jsem se a ukázal mu dolarovou bankovku.

Oči se mu rozzářily.

"Třetí patro, šéfe. Pokoj číslo 10." Natáhl se pro bankovku.

"Je doma?" zeptal jsem se.

"Jistě, šéfe. Celej den nebyl venku."

Přikývl jsem a stoupal po schodech vzhůru. Došel jsem do třetího patra. Za jedněmi dveřmi vyřvávalo rádio. Kráčel jsem rychle po chodbě k pokoji číslo 10, zastavil jsem se před dveřmi a naslouchal. Neslyšel jsem nic. Zaklepal jsem. Nikdo mě nevyzval, abych vstoupil.

Otočil jsem knoflíkem u dveří a lehce zatlačil. Dveře se otevřely.

Jaké Hesson ležel natažený na posteli. Jeho špinavá bílá košile měla rudou skvrnu v místě srdce. Uprostřed místa, kde byla skvrna, se tyčila rukověť nože.

Podle voskově žlutého obličejce jsem usoudil, že je mrtvý už pár hodin.

Třetí kapitola

I.

Poručík Marshall z kriminálního oddělení pro vyšetřování vražd, mohutný muž s červeným obličejem, tenkým knírkem a bojovně vysunutou bradou si připaloval cigaretu, přilepenou na dolním rtu. Vyslal za mnou přes celou místnost zkoumavý pohled, jak jsem se opíral o zeď, abych nepřekážel mužům, kteří v této malé místnosti pracovali. Všechno, co z Jakea Hessona zbylo, byla krvavá skvrna na špinavém přehozu přes postel.

"Tom Creed se do toho rád pustí," řekl Marshall. "Jestliže je pravda, co říkáte, bude to jeho obor."

"Kdo to je?" zeptal jsem se.

"Policejní kapitán z Weldenu. Loni nás požádal, abysme prozkoumali klub U vlaštovky, kde prý ta Bensonová měla pracovat, ale nezjistili jsme tam nic. Marshall mi věnoval tvrdý úsměv. "Zdá se, že protentokrát jste ze mě udělal hlupáka."

Už v minulosti jsem s ním spolupracoval a vážil jsem si jeho inteligence i jeho schopností.

"Řek bych, že váš otec nese za to větší odpovědnost než já," řekl jsem vážně.

Marshall se zasmál. Obrátil se k seržantovi Hamiltonovi, svému podřízenému.

"Nechám to na tobě, Dicku. Já a ten chytrý mladík zajdeme za Creedem. Až budeš hotovej, zajď za mnou, můžeš mě hodit zpátky."

Hamilton přikývl.

"Rozkaz, poručíku."

"No tak, půjdeme," řekl Marshall a uchopil mě za rameno. "Můžete mě zavést do Weldenu. Creeda bude váš příběh určitě zajímat. Divčino zmizení mu tehdy nešlo z hlavy, ale protože nenašel tělo, musel toho případu nechat."

"Dovolíte, rád bych si vyfotil pozůstatky," řekl jsem Hamiltonovi. "Bydlím v hotelu U placky."

Hamilton se podíval na Marshalla, zda bude souhlasit.

"Ať si je vyfotí," řekl Marshall. "Chci být na tý fotce taky. Bude to dobrá reklama."

"Na to nespolehejte," řekl jsem. "Fayette vás třeba vymaže. Musíme si dávat pozor, kolik hororů pustíme tiskem ven."

"No tak, pojďte, vy!" vyzval mě Marshall a společně jsme sestupovali po schodech.

Na cestě do Weldenu jsem znovu probíral celý příběh, aby s ním byl Marshall pořádně obeznámený.

"No, zdá se, že jsme získali pár novejších stop," řekl, když jsem dokončil vyprávění. "Vždycky jsem si myslel, že na smrti Farmera je něco podezřelého. A jak do toho zapadá ta Nicholsová?"

"To bych taky rád věděl," řekl jsem. Vyhnul jsem se nákladáku a pokračoval: "Jakej je Creed? Myslíte, že mě nechá, abych s ním spolupracoval?"

Marshall pokrčil rameny.

"Snad ano. Na celém pobřeží neexistuje polda, kterej by nechtěl, aby se jeho fotka objevila ve vašem plátku. Je to dobrý chlap, ale musí o všem vědět. Měl jste jít nejdřív za ním a pak teprv za Hessonem."

"Prokristapána!" vykřikl jsem. "Vždyť jsem přijel teprve včera! Chtěl jsem za ním jít, jakmile si promluví s Hessonem."

"Dávejte si na něho bacha. Mimochodem, ještě pracujete s tím tlustým scénáristou z Hollywoodu?"

"Nenazýval bych to spoluprací. Nasává na náklady časopisu."

"Je to chytřejší chlap. Člověka napadá, že by moh dělat něco lepšího než sepisovat pro Zločin a fakta"

Zasmál jsem se.

"To si myslí každý. Je to díky tvaru jeho lebky."

Bylo kolem osmé, když jsem zastavil před weldenskou policejní stanicí.

"Mám za to, že Creed už šel domů," řekl Marshall a soukal se z vozu. "Uvidíme."

Seržant, co měl službu u vchodu, nám však řekl, že kapitán je dosud ve své kanceláři. Zavolał mu a řekl nám, že můžeme jít nahoru.

Policejní kapitán Tom Creed byl vysoký statný muž, kterému bylo už hodně přes padesát. Měl silný, tvrdý obličej, pronikavě modré oči a čupřinu prošedivělých vlasů.

Potřásl si s Marshalllem rukou a když mě Marshall představil, usmál se. Bylo vidět, že mě rád poznává.

"Váš časopis odvádí dobrou práci," řekl. "Podáváte zprávy z našeho pohledu, a to se mi líbí."

Zazubil jsem se.

"Když nebudeme držet s poldama, nebudem mít co jíst. Nechtejte vědět, co si o vás myslíme, když nesedíme zrovna u psacího stroje."

"Nevšímej si ho," poznamenal Marshall. "Rád si z každého střílí. Kapitáne, tenhle člověk pro nás pracuje. Zjistil nová fakta o případu Fay Bensonové."

Creed se posadil a vybidl nás rukou, abychom zaujali místa. Potom mi věnoval pevný pohled.

"Můj nakladatel si myslí, že by to byl dobrý nápad, kdybychom uveřejnili článek o tom případu," vysvětloval jsem. "Přijel jsem, abych tady něco zjistil, a měl jsem to štěstí, že jsem narazil na něco, co nemáte ve své složce. Zřejmě o tom již víte."

"Řekněte mi všechno," vyzval mě Creed, z kapsy vytáhl dýmku a začal si ji plnit tabákem z omšelého váčku. Znovu jsem mu vyprávěl celý příběh.

Creed i Marshall mě pozorně vyslechli a když jsem skončil, nastalo dlouhé ticho. Poznal jsem, že Creed nechce zůstat mimo.

"Měl jste mi to hned oznámit," řekl. "Vyhmát bych Hessona dřív, než by výtah paty z města."

"Nic jsem na Hessona neměl a vy taky ne," řekl jsem. Vyndal jsem zlaté jablíčko z kapsy a dokutálel jej přes stůl ke Creedovi. "V době, kdy jsem našel tohle, byl už mrtvý."

Creed se podíval na Marshalla.

"V kolik umřel?"

Včera v noci. Do Hardyho doupěte dorazil hodinu po půlnoci. Zabili ho někdy mezi třetí a čtvrtou."

"Máte na vraha nějakou stopu?"

Marshall zavrtěl hlavou.

"Byla to profesionální práce. Žádné otisky. Žádný rámus. Nikdo nic neviděl. Ve čtyři hodiny ráno u Hardyho všichni vandráci už spějí."

Creed zvedl miniaturní jablíčko a začal je studovat. Potom je položil zpátky na stůl, vyfoukl na ně kouř a přemýšlel.

"Jo, zdá se, že jste na něco narazil," řekl a zahleděl se na mě. "Probereme to všechno ještě jednou." Zvedl sluchátko a vyžádal si složky případu Bensonová.

"Jsem si jistý, že Farmer lhal," pokračoval, když zavěsil. "Nechápal jsem, jak se mohlo to děvče jen tak vypařit a neprojit přitom kolem Farmera. Měla jen osm minut na to, aby zmizela a východ kolem jeviště byl nejbližší k její šatně. Proto jsme na Farmera udeřili, ale nic jsme z něj nevymáčkli. Zdá se, že spolupracoval s Hessonem."

Ozvalo se zaklepání a do dveří vstoupil policista s tlustým fasciklem, který předal Creedovi.

"Farmer s Hessonem mohli to děvče unést a mohli ji vzít do Hessonova pokoje. To jablíčko za postelí tomu nasvědčuje," říkal Creed a otevíral desky. Obrátil pár stránek, na okamžik se začel a potom řekl: "Když zmizela, měla na sobě náramek s přívěskama."

"Nebrali by ji do Hessonova pokoje," namítl jsem. "Jediná cesta nahoru do pokoje je skrz obchod. Nemohli by ji tamtudy vést, to by v tom musel být namočený i majitel obchodu, a ten v tom, myslím, nejede. Dal mi Hessonovu adresu. Hádám, že Farmer a Hesson byli najatí, aby tu dívku unesli. Farmer ji nalákal do své kanceláře tím, že ji někdo chce k telefonu. Zřejmě čekala nějaký hovor. Pak ji asi uhodil do hlavy a vstřčil do připraveného auta. Musel tu být ještě někdo kromě Farmera a Hessona, kdo měl na starosti auto. Jak Hesson, tak Farmer museli zůstat na svém místě, aby si mohli vzájemně poskytnout alibi. Možná, že Fay ten náramek sklouzl, když ji Farmer uhodil. Mohl ho dát Hessonovi nebo se mohl dostat do Hessonova pokoje s ním později."

Marshall vážně pokyvoval.

"Jo, tak nějak se to mohlo vyvíjet, to je fakt."

"Musíme začít pátrat po tom náramku," řekl Creed. "Po čtrnácti měsících to vypadá dost beznadějně, ale musíme se o to pokusit."

"A co ten chlápek v kabátě z velbloudí srsti?" zeptal se Marshall. "Máme jeho dobrou popis. Neměl by být problém ho najít."

"Low ho právě teď hledá," řekl jsem. "Možná, že už mu je na stopě."

Marshall se zazubil.

"Dva policajti na stráž." Podíval se na Creeda. "Myslím, že ten chlápek v kabátě z velbloudí srsti je důležitější. Měli bychom ho najít."

Creed přikývl.

"Pak je tu ta Nicholsovic holka," řekl. "Jak do toho zapadá ona?"

"Máte k její smrti něco?" zeptal jsem se.

Creed se natáhl po telefonu a nechal si poslat pro její fascikl.

"Nevzpomínám si, jaký byl verdikt koronera. Netušili jsme, že je nějak spojená s případem Fay Bensonová. Jinak bych se o ni zajímal mnohem víc."

Pozvedl jsem jablíčko.

"H.R. - kdo to může být? Možná, že ten by nám mohl o tom děvčeti něco říct. Nic o ní pořád ještě nevíme. Vypadá to, jako kdyby se před někým skrývala."

"Taky mě to napadlo," souhlasil Creed a natáhl se pro fascikl, který mu policista přinesl. Otočil stránku a pohlédl na ni. Potom si desky položil na stůl. "Koroner se spokojil s tím, že slečna Nicholsová utrpěla náhodnou smrt. Zřejmě si stoupla na šaty, když kráčela po schodech dolů, upadla a zlomila si vaz."

"Kdo bylo to děvče?"

Creed se znovu zahleděl do spisů.

"Pracovala v showbusinessu. Právě se vrátila z cesty do Paříže. Spolu s dalšími devíti dívkami se vydala do Paříže, pracovat v jednom kabaretu. Jejich číslo však propadlo. Vrátila se sem bez peněz a hledala práci."

"Nemohla být jednou z těch devíti dívek i Fay, co myslíte?" nadhodil jsem. "Stálo by za to to zjistit."

Creed přikývl.

"Udělám to."

"Myslím, že Jaon Nicholsová byla zavražděná," řekl jsem. "Myslím, že zavražděný byl i Farmer."

Creed se ponuře usmál.

"To asi proto, že píšete pro Zločin a fakta, mladíku. Pro to, že by někdo z nich byl zavražděný neexistují žádné důkazy."

"Kdy Joan Nicholsová zemřela?"

Creed se znovu podíval do spisů.

"Dvacátého srpna."

"Dvacátého se stavila v hotelu U placky a ptala se na Fay. Potom šla domů a spadla ze schodů. Když na to přijde, nebyla noc dvacátého osudnou i pro Farmera?"

Creed na mě vrhl ostrý pohled, potom se znovu podíval do desek s případem Fay Bensonové a přikývl.

"Správně," řekl zachmuřeně.

"Tady to něčím pořádně zavání, nezdá se vám?"

"Máte pravdu, něco tu neklape," vložil se do toho Marshall. "Myslím, že na tom něco bude, kapitáne."

Creed pozvedl ramena.

"Nemáme žádné důkazy, ale souhlasím, že by neuškodilo, popátrat trochu víc do hloubky."

"Máte fotku Fay Bensonové?" zeptal jsem se.

"Mám jich v deskách několik - proč se ptáte?"

"Když zmizela, nechal jste po ní pátrat i v národních novinách nebo jenom v místních?"

"Jenom v místních."

"Myslím, že by stálo za pokus zagitovat národní tisk, aby se té práce ujal. Vytisknout její fotku v každých novinách v zemi a ptát se, jestli ji někdo nezná. Budeme po ní pátrat ve městě. Možná, že na něco přijdem. Podle Ala Weimana pracovala určitou dobu v showbusinessu. Zřejmě pracovala pod nějakým pseudonymem. Pokusíme se o ní zjistit něco víc."

Creed přikývl.

"Dobrá. Uvidím, co sám v té věci zmůžu."

Zvedl jsem se.

"Rád bych s vámi na tom spolupracoval," řekl jsem. "Nebudu vám překážet a když na něco přijdu, hned vám to předám. Vypadá to na senzační příběh a chtěl bych v tom jet hned od začátku. Co vy na to?"

"Jistě," souhlasil Creed. "klidně se do toho pusťte. Můžete za mnou přijít, kdykoliv budete chtít."

"Výborně," řekl jsem. "Jestli můj partner něco objeví, zavolám vám."

Potřásl jsem si s ním rukou, zamrkal na Marshalla a vyšel z kanceláře.

II.

Když jsem vstoupil do haly hotelu U placky, řekl mi Larson, že Bernie je ve svém pokoji.

"Nějaký chlápek se po vás ptal," pokračoval Larson. "Řek jsem mu, že se vrátíte až večer."

"Co chtěl?" zeptal jsem se a vyčkával, než se vypravím nahoru.

"Nic neříkal. Vypadal na drsnáka. Chcete se s ním sejit, jestli ještě přijde?"

"Ne, dnes večer ne. Řekněte mu, ať přijde zítra ráno. Jestli je to něco naléhavého, zavolejte mi na pokoj, promluví si s ním po telefonu. Chci se dneska pořádně vyspat."

"Udělám, jak si přejete, pane," odpověděl Larson.

Šel jsem po schodech nahoru a chodbou do Bernieho pokoje. Seděl v křesle, nohy měl ponořené v umyvadle s horkou vodou. Vedle něj na stolku stála láhev skotské, dvě skleničky, z nichž jedna byla do půlky plná, a láhev vody. Když jsem se objevil ve dveřích a zahleděl se na něj, mdle se usmál.

"Co to proboha děláš?" zeptal jsem se, vstoupil dovnitř a zavřel za sebou dveře.

"Léčím si nohy," řekl. "Copaks zapomněl, že tys měl auto? Já jsem musel pěkně šlapat po chodníku. Nevěřil bys tomu, ale v tyhle díře je čtrnáct hotelů. No, jen si to představ! Čtrnáct! Jsou rozlezlý po celém městě. A ve všech jsem byl."

"Našels ho?"

Bernie se hořce zasmál.

"Ani stopa. Moh jsem si nohy uchodit, a je to na nic."

Zapálil jsem si cigaretu a nalil skotskou.

"Nevynechals ani jedinej? Víš to jistě?"

"Vím to jistě. Požádal jsem Larsona, aby mi udělal seznam. Přisahal, že je upínej. Ten chlápek nebyl v žádném hotelu ve Weldenu ubytovanej. To ti povídám. Od teďka to můžeš považovat za fakt. Buď bydlel v nějakém bytě nebo v soukromém domě nebo přijel ze San Franciska nebo odjinud, ale v hotelu se neubytoval!"

"Už ho hledaj poldové," řekl jsem a vyprávěl mu, jak jsem pořídil na weldenské policejní stanici. To, že Hesson je mrtvěj, jsem se snažil vyličít, jak nejšetrněji jsem dokázal.

"Je to jasný," začal naříkat Bernie a utíral si nohy do ručníku. "To už máme celkem tři vodkrouhnutý. Jestli do toho nepřestáném strkat nos, doplatíme na to taky."

"Uklidni se," chlácholil jsem ho. "Teď to má na starosti policie. Ale, žes toho chlápka v kabátě z velbloudí srsti nenašel, to mě fakt mrzí, Bernie. Rád bych si s ním promluvil, než na něj kápne Creed."

"No, v žádném hotelu ve městě nebyl ubytovanej," trval na svém Bernie. "Bude lepší, když po něm budou pátrat poldové."

"Jestli náhodou nebydlel tady, na to seš Larsona samozřejmě neptal?" vyzvídal jsem opatrně.

Bernie zůstal stát, jako kdybych se ho dotkl rozžhaveným pohrabáčem. Zrudl jako přezrálé rajče, hleděl na mě, oči vyvalené.

"Proč by měl bydlet zrovna tady?" zeptal se chraplavě.

"Proč ne? Tak ptal seš Larsona, nebo ne?"

"Ne, neptal!" přiznal Bernie a začal se chytat za hlavu. "Milost! Kdyby bydlel tady...! Když si vzpomenu, jak jsem si moh nohy uchodit, že jsem ulitanej jako ratlík a že mě nakonec nenapadlo se zeptat Larsona."

Zvedl jsem telefon.

"Tady je Sladen," řekl jsem do sluchátka, když Larson zvedl telefon. "Nepamatujete si, jestli tady někdy loni v srpnu nebydlel muž, co nosil kabát z velbloudí srsti? Vysoký, opálený, s malým knírkem."

"Jistě," řekl Larson. "Pamatuju si na něj moc dobře. Co s ním je?"

"Hned jsem dole. Chci si s váma o něm promluvit." Zavěsil jsem a vrhl na Bernieho obviňující pohled. "To víš, že tady bydlel, ty hlavo jedna skopová!"

Bernie zavřel oči.

"Jak jsem to moh vědět?" zasténal. "Když si pomyslím, kolik jsem toho dneska nalítal!"

Nechal jsem Bernieho Berniem a seběhl dolů.

"Řekněte mi něco o tom chlápku!" vybafl jsem na Larsona, jakmile jsem seběhl k recepci. "Jak se jmenoval?"

Larson otevřel desky.

"Zapsal se u nás 9. srpna. Jmenoval se Henry Rutland. Tady je o něm záznam. Přijel z Los Angeles. Nač ten rozruch?"

"Přijel stejný den jako slečna Bensonová?"

"Ano. Slečna Bensonová se zapsala v poledne. Rutland v šest večer."

"Měl zeleno krémový cadillac?"

"Ano. Parkoval naproti."

"Budou mít poznávací značku?"

"To je možné. Nevím."

"Kdy odjel?"

"Odjížděl ráno sedmáctého."

"To je přesně ten den, co zmizela slečna Bensonová." Prsty jsem si pročísl vlasy. "Jsem přesvědčený, že ten chlápek musel mít s jejím zmizením něco společného. Viděl jste je někdy pohromadě?"

"Myslím, že ne. On odcházel vždycky časně ráno a slečna Bensonová neopouštěla svůj pokoj před polednem."

"Kde měl pokoj? Poblíž slečny Bensonové?"

"Měli pokoje ve druhém patře naproti sobě," řekl mi po prostudování návštěvní knihy Larson. "Takže se mohli sejít a vy jste o tom nemusel vědět?"

"Ano, to je možné. Nemáme žádnou trvalou službu na patře. Po osmé hodině již nahoru nikdo ze zaměstnanců nechodí."

"Řekl vám Rutland, proč přijel do Weldenu?"

"Ne. Ne, o svých věcech se nezmiňoval."

"Měl velká zavazadla?"

"Jenom jeden kufr."

"Měl nějaké návštěvy, poštu nebo telefon?"

"Myslím, že ne. Ne, určitě neměl."

"Bude teď někdo v garážích?"

"Bude tam Joe. Je otevřeno až do jedné."

"Promluví si s ním."

Zaměstnanec garáží si však poznávací značku cadillacu nepamatoval. Pamatoval si ovšem na to auto i na Henryho Rutlanda.

"Měl spoustu prachů," řekl mi. "A nedělalo mu žádný potíže se s nima loučit. Každý ráno si vyzvedl auto z garáže a vracel je někdy po půlnoci. Mezi dvanáctou a jednou. Každý den chtěl auto umejt. Záleželo mu na tom, jak auto vypadá. Promiňte, že si na jeho číslo nevzpomínám. Už je to přece jenom čtrnáct měsíců a mně rukama projde tolik autů."

Dal jsem mu půl dolaru a vrátil se zpátky do hotelu. Bernie ležel na posteli a v jeho macatém obličejí se zračil strach.

"Jmenuje se Henry Rutland a přijel z Los Angeles."

"Mně je úplně fuk, kdo to je," sténal Bernie. "Nejradši bych se zabil. Když si pomyslím, že jsem prochodil dobřejch pět hodin a přitom jsem moh celej den odpočívat v baru."

Zasmál jsem se. Připadalo mi to hrozně legrační.

"Zapomeň na to, brácho. Myslím, že ti to ani moc neuškodilo. Je na čase, aby sis trochu zacvičil. Volat dnes večer Creedovi je už pozdě. Uvidím ho zítra. No, myslím, že to pro dnešek..." zmlkl jsem, když jsem si všiml, že Bernie upírá vystrašené oči prese mě ke dveřím.

Otočil jsem se a srdce se mi sevřelo.

Ve dveřích stál pomešší, rozložitý chlápek, jehož kulatý masivní obličej měl barvu studené skopové pečené. Měl na sobě špinavý trenčkotový kabát a černý klobouk, nasazený přes pravé oko. Dva dny neholena tvář s výrazem chladné zášti v břídicově šedých očích mi nahnala strach. Po zádech mi přejel mráz.

V pravé ruce třímál osmatčítku a mířil jí přímo na mě.

III.

Dlouhou chvíli jsme hleděli jeden na druhého, potom sykl: "Zůstaňte tam, kde jste." Hlas měl hluboký, nosově zabarvený. Když mluvil, rty se mu sotva pohybovaly. "Kterej z vás je Sladen?"

"Já," ozval jsem se a měl jsem vztek, že můj hlas zní tak nejistě.

"Okej, teď mě dobře poslouvejte: zejtra se voba zpakujete a vypadnete co nejdřív z města. Nechcem vás ve

Weldenu. Zejtra do jedenácti dopoledne budete pryč. Víckrát vám to už říkat nebudem. Jestli myslíte, že blafuju, zkuste tu zůstat, a uvidíte, co s váma bude. Jasný?"

Zhluboka jsem se nadechl. První šok jsem měl za sebou a nyní jsem pomalu dostával vztek.

"O co jde?" chtěl jsem vědět. "Kdo vůbec jste?" zařval jsem na něj.

"Do toho ti, mladej, nic není. Tohle je naše avízo." Najednou se začal třást a kroutit. Musel se levou rukou opřít o zeď, aby udržel rovnováhu, a jen s vypětím sil pokračoval: "Kdyby nebylo šéfa, vyřídil bych si to s váma hnedka! Víte, jak to dopadlo s Hessonem. Můžete dopadnout stejně, jestli zejtra do jedenácti z Weldenu nevypadnete." Udělal krok zpátky do chodby, ruku držel na knoflíku od dveří. "A nenamlouvejte si, že vás poldové vochráněj. Ve městě není poldů tolik, aby nám v něčem, co si umanem, mohli zabránit. Spakujte se a vodpalte!" Stál ve dveřích, kroutil se a hulákal na nás. Potom sáhl po klice a zabouchl za sebou dveře.

Zůstali jsme s Bernieem bez sebe, zděšeně jsme naslouchali spěšným vzdalujícím se lehkým krokům na chodbě. Když kroky ztichly, vstal jsem a podíval se na Bernieho.

"Hadrák jeden! Byl nafetovanej až Bůh brání."

"Ježíšmarjá," zasténal Bernie. "No neříkal jsem ti to? Neříkal jsem ti, jak dopadnem, když v tom pojedem dál?"

Třesoucí se rukou sáhl po sklenici s whisky a na jeden hlt ji vyprázdnil.

"V první chvíli mě vystrašil," řekl jsem zachmuřeně. "Asi už nemám nervy jako dřív."

"Já neměl nervy nikdy pevný," posteskl si Bernie a soukal se z postele. "Panebože! Ještě nikdy na mě nikdo nemířil pistolí."

Přešel přes pokoj ke svému kufru. Zvedl ho, položil jej otevřený na židli a začal do něho házet svoje věci.

"Co to proboha děláš?" zeptal jsem se ho.

"Co asi?" opáčil Bernie a nepřestával s balením svých věcí. "Balím se. Musíme se nachystat na rychlý vyklizení pozic zejtra ráno. Když na to přijde, co kdybysme šli už dnes večer?" Naházal ponožky a kapesníky do kufru a potom si šel přes pokoj pro boty. "Nekoukej na mě a bal se taky."

Přece si nemyslíš, že mě nějaký hadrák vodradí vod slibného příběhu?" řekl jsem dohrátě.

Bernie vložil boty do kufru.

"To nevím. Ani mě to tak moc nezajímá," řekl a rozhlížel se, jestli tu ještě něco nemá. "Slyšels, co ten chlápek říkal: vypadněte vodtud', nebo uvidíte. Už vodrovnal Farmera, tu Nicholsovou i Hessona. Slyšels ho, ne? Nevypadalo to zrovna, že by si dělal šoufky. Viděls jeho oči? Panečku! Mám husí kůži po celém těle. Jestli tu chceš zůstat a hrát si na drsňáka, je to tvoje věc. Já jsem ženatý člověk a mám svoji zodpovědnost. Musím myslet na svoji ženu a na psa. Když někdo udělá takovouhle narážku, brácho, je mi to jasný jako facka!"

Nalil jsem si whisky do sklenice a trochu upil.

"Myslel jsem, že se mnou rád pracuješ."

Bernie zavřel víko od kufru.

"Co to s tím má společného?"

"No, jestli se na mě vykašleš, nebudeš pro mě pracovat a vsad' boty, že nebudeš pracovat ani pro Zločin a fakta.

Připomeň mi, ať ti dám desetník, až budeš žebrat vo chleba."

Bernie zbledl.

"Snad nechceš říct, že by mě Fayette vyhodil? Přece nechce, aby mě někdo zabil, nebo jo?"

"Pokud dostane dobřej příběh, je mu to putna. A jestli chceš z tohodle vycouvat, octneš se na černý listině. Víš, jak se dovede mstit."

Bernie se posadil na postel.

"Nemůžem mu říct, že na tom příběhu nic není?"

"Je toho na něm zatraceně dost! Já si toho hadráka vyhledám. Neslyšels, co říkal o Hessonovi? Jestli ho dostánem, ten případ rozlousknem."

"Nemůžeš si dát pokoj?" zažebrouil Bernie. "Nejsme poldové. Jsme spisovatelé - umělci. Naší práci je psát pro časopis, ne chytat zabijáky. Musíš to brát s rozumem. Nech ho poldům. Jsou za to placený. Já mám strach. Je mi jedno, kdo vo tom ví. Kromě toho, nejsem pojištěnej. Musím myslet na Clair."

"Bude na tom líp, když umřeš," pronesl jsem drsně. "Fayette jí bude muset dát penzi."

Bernie si olízl rty.

"Co když se hned teď vrátím do kanceláře a začnu ten příběh psát? Čeká mě spousta práce. Nemusej nás přece zastřelit voba, no ne?"

"Pro Kristovy rány, seber se. Nikdo nás nezastřelí. Poldové se vo nás postaraj, dokud toho maníka nechytanou. A až ho chytanou, bude ten případ náš."

Bernie se pokusil o ironický úsměv.

"Co si to namlouváš? Přece nevěříš tomu, že to dělá z vlastní vůle? Jenom vykonává rozkazy druhých. Říkal to. Jestliže ho poldové chytanou, vynoří se banda falších, co půjdou po nás."

Sáhl jsem po telefonním seznamu, vytočil Creedovo číslo domů a nechal se s ním spojit. Creedův navrčený hlas se ozval na druhé straně aparátu.

"Tady Sladen," představil jsem se. "Právě nás navštívil chlápek s pistolí. Byl pěkně nafetovanej a přiznal se, že zabil Hessona. Dal nám ultimátum, abysme zejtra do jedenácti opustili město, nebo uvidíme. Říkal, že ve městě není dost poldů, aby mu zabránili nás voddělat."

"To že říkal?" vrčel Creed. "Zůstaňte tam, kde jste. Hned za váma pošlu dva muže," řekl a zavěsil.

"To je policejní kapitán podle mého gusta," řekl jsem a zavěsil. "Žádný votázky, žádný vykrucování, ale okamžitá akce. Jede sem ochrana."

Bernie dopil. Byl už trochu nalíznutý.

"Mně se to nelíbí, Chete. Myslím, že bysme měli vypadnout."

"Nebud' blázen! Copak nevidíš, jak postupujem? Už jsme někoho vyplašili. To znamená, že jsme na správný stopě."

"Když nás voddělaj, co z toho pro nás kouká dobrýho?" naříkal Bernie a nalil si do sklenice whisky. "Teď poslouchej ty mě..."

Znovu se pustil do přesvědčování, abychom opustili město, když se rozdrnčel telefon. Larson mi oznamoval, že dole v hale čekají dva policisté a chtějí se mnou mluvit.

"Pošlete je nahoru," řekl jsem. Obrátil jsem se k Berniemu a řekl: "Už jseš v bezpečí. Dorazil zákon."

Bernie se divoce rozesmál.

"V bezpečí? To je legrační. Je tu jistá šance. Dovedeš si ale představit, jak se nějaký polda postaví mezi mě a kulku?"

Čtvrtá kapitola

I.

Položil jsem hromádku fotografií na Creedův stůl a zavrtěl hlavou.

"Není mezi nimi."

Creed zabafal z dýmky a prsty nervózně zabubnoval na odřený psací stůl.

"Je to pro mě nový člověk. Nikdo z chlapců ho nezná. Myslíte, že to myslel vážně?"

"O tom není pochyb. Byl nadrogovanej. Divím se, že nás nezastřelil hned namísto."

Peters, vysoký chlapík s protáhlým drsným obličejem, ukázal zuby žluté od tabáku a věnoval nám tvrdý úsměv. Byl jedním z policejních důstojníků, které mi Creed přidělil jako tělesnou stráž.

"Postarám se o něj, kdyby něco."

Podíval jsem se na hodinky. Bylo jedenáct a deset minut.

"No, mějte radši oči otevřené," řekl jsem. "Měl by začít každou chvíli."

Creed řekl: "Možná bude lepší, když zůstanete tady, dokud ho nenajdeme."

"Nejrychlejší způsob, jak ho najít, je, abych se objevil na ulici. Potom se o něj vaši chlapci můžou postarat, kdyby se chtěl o něco pokusit."

Zdálo se, že Creedovi se ta myšlenka moc nezamlouvá.

"Zůstanete tady, dokud se nesetmí. Kdybyste se objevil za denního světla, bylo by to pro něj moc jednoduché."

Možná, že ho do té doby chytíme."

Připadalo mi to rozumné.

"Dobrá. Pistoli byste mi nedal, vidíte?"

"Jistěže můžete mít pistoli." Creed se podíval na Peterse. "Dejte mu zbraň a hlídejte ho. Jste za něj zodpovědný."

"Ano, pane."

Peters se tvářil, jako že ho ta zodpovědnost nijak nezatěžuje. Vstal.

"Co chcete - pětáctýřičtku nebo osmatřicítku?"

"Vzal bych si pětáctýřičtku," odpověděl jsem. "Chci něco, co ho zastraší."

"Pak si vezměte pušku na slony," smál se Peters. "Jednu tam máme."

"Pětáctýřičtka bude stačit."

Zatímco byl pryč, řekl jsem Creedovi o tom chlápku v kabátě z velbloudí srsti.

Pozorně mi naslouchal, udělal si pár poznámek a řekl, že pošle jednoho ze svých mužů, aby si promluvil s Larsonem.

"Měli bychom ho najít," řekl. "Chlapci teď pátrají po tom náramku s přívěsky a my dáváme fotku té dívky do novin."

Mimochodem, jednou z těch dívek v pařížské skupině nebyla. Našli jsme agenta, který tu práci pro Joan Nicholsonovou a ostatní dívky získal, a na fotce ji nepoznal."

Podíval se na hromadu papírů na svém stole.

"Budu muset pokračovat v práci, Sladene. Zůstaňte dole. Chlapci se o vás postarají. Přijďte za mnou asi v pět a vypracujem strategii na večer."

Souhlasil jsem a sešel dolů, kde jsem vrazil do Peterse. Předal mi pětáctýřičtku a nějaké náboje.

"Umíte s tím zacházet?"

"Jistě," odpověděl jsem. Ale potřebuju větší prostor. Naposledy jsem pořádně střílel v armádě."

"No, dávejte si bacha," upozornil mě Peters. "Radši to nechte na mně."

"Jenom když ho uvidíte jako první."

Našel jsem Bernieho v místnosti se zamřížovaným oknem, jak sedí u stolu a něco smolí na svém kufříkovém psacím stroji.

U dveří seděl Scaife, tělesná stráž Bernieho. Byl to drsně vyhlížející chlapík s pískově žlutými vlasy a krátkým nosem, který jako by se mu někdo pokusil vtláčit do tváře.

"Jak se ti daří?" zeptal jsem se Bernieho.

"Jak se člověk může soustředit, když čeká, že ho každou chvíli vodbouchnou?" posteskl si Bernie. "Nemůžu se hnout z místa."

Scaife se zasmál.

"Myslí si, že se o něj nedokážu postarat," řekl. "Vždyť o nic nejde. Pořád mu říkám, že je v bezpečí, ale nevěří mi."

"Nikdy jsem žádnému poldovi nevěřil," přiznal Bernie. "A taky nikdy nebudu." Podíval se na mě podezíravě. "Co máte za lubem?"

"Čekáme, až se setmí, potom vyrazíme ven a nachystáme past na toho zabijáka."

Bernie vytřeštil oči.

"Jak to myslíš - past?"

"No, zkrátka se projdeme bok po boku po městě a budeme doufat, že si nás všimne, a až něco začne, tyhle dva chlápkové ho prošpikujou olovem."

"To zní slibně. Co když se nestrefějí?"

Vytáhl jsem pětáctýřícítka a zamával s ní Berniemu před nosem.

"Pak se o něj postarám sám. Kdysi jsem to s bouchačkou uměl. Ne nadarmo mi říkali Zabiják Sladen."
Scaife a Peters se zasmáli, ale Bernie se tvářil úzkostlivě.

"Dej to pryč. Tak může snadno dojít k nehodě." Nahnul se dopředu a vystrčil na mě tučnou bradu. "Jaks přišel na to množný číslo. Mě po setmění na ulici nedostaneš. Zůstanu hezky tady, dokud ho nechytej. Jestli chceš ze sebe dělat hrdinu, prosím. Já zůstanu tady."

Podíval jsem se bezmocně na Peterse a na Scaifa.

"Vidíte, jak to s ním mám těžký? Ten člověk se bojí dobrodružství."

"Čeho se bojíš, chlapečku?" zeptal se Scaife Bernieho. "Já se o tebe postarám."

"Zůstanu tady," trval Bernie pevně na svém.

Posadil jsem se.

"Neber si to tak," řekl jsem. "Uděláme pro to něco."

"Klidně pro to něco udělám, za to jsem placenej, ale nenechám se využít jako návnada pro past," řekl Bernie. "To chci, abys už konečně jednou pochopil."

"Dobrá, dobrá," vzdal jsme to. "Udělám to sám." Zapálil jsem si cigaretu. "Tak pojď, teď to hezky sepiš."

II.

Kolem páté hodiny jsem zašel do Creedovy kanceláře. Peters se loudal za mnou.

"Máte nějaký nápad?" zeptal se Creed, odsunul stranou pořadač, na kterém pracoval, a pokynul mi, abych se posadil.

"Udělám to sám," řekl jsem. "Lowovi se to nelíbí a musím říct, že mu to ani nemám za zlé. Aspoň bude pro vaše muže snadnější krýt jen jednoho místo dvou. Jakmile se setmí, odjedu odtud taxíkem do hotelu. Chci se převlíct z tohohle světlého obleku a vzít si na sebe něco, co nebude ve tmě tak vidět. Potom půjdu z hotelu do restaurace na rohu. Tam si dám večeři. Můžete mít dva muže u baru. Restaurace se dá projít vzadu barem. Budu sedět zády ke stěně. Jestli bude chtít ten zabiják začít něco odtamtud, budeme ho mít. Jestliže ne, vyjdu z restaurace do Gaumontova kina. Jestli se do té doby nic nestane, zajdu do Mikeova baru, co je vzadu v klubu Florian. Odtamtud půjdu zpátky do hotelu." Creed si dělal poznámky, zatímco jsem mluvil.

"Bylo by lepší, kdybyste se odtud vypravil do hotelu pěšky," řekl. "Taxík se může snadno ztratit mezi jinými vozy. Nechceme vás ztratit z dohledu, ale zároveň nechci, aby ten chlápek poznal, že vás sledujem. Musí to být past, Sladene, jestli to má vyjít. Budete sám, Peters má dobrou mušku, ale bude se muset držet stranou. Bude to náročné, mohlo by se vám něco stát."

Najednou jsem si uvědomil, jak lehkomyšlně nasazuju krk a že Bernie přece jenom není takový hlupák, za jakého jsem ho měl. Bylo ale už pozdě couvnout.

"Pokud ho Peters zneškodní, dřív než něco začne, pak si nestěžuju," řekl jsem.

"Peters nebude jediný," upřesnil to Creed zachmuřeně. "Mám na to čtyřicet mužů. Budou krýt každých dvacet metrů trasy. Nebudete je znát. Někteří budou v autě, jiní budou převlečení za povaleče, jiní budou skrytí. Jestliže ten chlápek něco začne, bude se ještě divit, co ho čeká."

"Fajn," řekl jsem s obrovskou úlevou. "Asi tak za dvě hodiny, už bude dostatečná tma."

"Půjdu ještě upřesnit detaily. Vy si zatím odpočiňte," oslovil mě Creed.

Další dvě hodiny jsem hrál s Berniem žolíky.

Bernie tvrdil, že je častý jev hrát s odsouzcencem karty. Přestože ho to nudilo, cítil to jako svoji povinnost odpoutat moji pozornost z toho, co mě v nejbližší budoucnosti čeká.

Nebyl dobrý hráč, a tak jsem nad ním brzy vyhrával tři dolary.

"Tyhle prachy ti stejně k ničemu už nebudou, Chete," řekl, když jsem ho požádal, aby mi je vyplatil. Dám ti dluhopis, jestli chceš."

"Radši si vezmu prachy," řekl jsem a natáhl ruku. "Pozůstalí by to třeba z tebe nevytáhli, Bernie."

Podal mi peníze.

"Když už mluvíme o tvém majetku, Chete," řekl, "už jsi sepsal poslední vůli?"

Vešel Peters.

"Jste připraven?" zeptal se. "Jsme vám k službám."

Povstal jsem.

"Tak ahoj, Bernie," řekl jsem. "Jestli se nevrátím, všechno patří tobě."

"Nekecáš?" žasl Bernie a obličej se mu rozzářil. "I tvoje televize?"

"Jo, i moje televize, ty supe!"

"Jdeme," zubil se Peters.

Kráčeli jsem dolů chodbou, kde čekal Creed.

"Všechno je připravené," řekl. "Po celou dobu budete v dohledu mých mužů. Držte se uprostřed chodníku a dodržujte náš plán, pak se vám nemůže nic stát."

"To doufám," řekl jsem a hleděl za ním otevřenými dveřmi na ulici. "Dobrá, tak zatím."

Peters řekl: "Dám vám šedesát vteřin a pak půjdu za vámi."

Přikývl jsem a prošel východem dolů po schodech na temnou, opuštěnou ulici. Ruku jsem položil na rukověť pistole v kapse, tak jsem se cítil bezpečněji.

"Ne abyste mě v rozrušení zastřelil," obrátil jsem se na Peterse, který se blížil ke dveřím. Zasmál se.

"Děláte si zbytečný starosti. Já se o vás postarám."

Byl trochu moc sebejistý. Nyní mě napadlo, že jsem měl vymyslet nějaký bezpečnější plán, jak toho pistolníka chytit.

"Dávejte bacha," řekl jsem a připadal jsem si jako nahý. Byl jsem pořádně vystrašený. Kráčel jsem dlouhou špatně osvětlenou ulicí, rukou jsem pevně svíral rukovět pistole.

Asi tak po třiceti metrech jsem uviděl velkého chlapa, jak se opírá o zeď a kouří. Věnoval mi zběžný pohled a když jsem šel kolem něj, zamumlal: "Vsadím se, že se ti klepou kolena."

Nepodíval jsem se na něj, ale kráčel jsem dál.

Cesta do hotelu mi připadala nekonečná. Kdykoliv mě mijelo auto, ježily se mi vlasy hrůzou na hlavě. Kdykoliv se objevil nějaký člověk, srdce mi tlouklo jako na poplach. Když přes silnici přeběhla černá kočka, leknutím jsem nadskočil. Když jsem dorazil k hotelu a po schodech stoupal do hotelové haly, byl jsem celý zpocený. Na chvíli jsem se zastavil, abych si otřel obličej, a pak jsem vstoupil dovnitř.

Larson si listoval v časopise. Vzhlédl a přikývl. V jednom proutěném křesílku seděl rozložitý muž a četl si noviny. Když jsem procházel kolem něj, řekl: "Scaife je ve vašem pokoji. Nezastřelte ho, až vejdete."

Přikývl jsem a vstoupil do starobylého výtahu, který mě vytáhl do prvního patra. Než jsem vystoupil, pečlivě jsem se rozhlédl po obou stranách chodby. Nikoho jsem neviděl, tak jsem prošel chodbou ke svým dveřím, zaklepal, otevřel je a ustoupil opatrně na stranu.

"Přichází Sladen," řekl jsem do tmy.

Rozsvítilo se světlo.

"Pojďte dál," uvítal mě Scaife. Seděl v mém křesle. Viděl jsem, že našel i moji láhev skotské. Od pohledu jsem poznal, že polovina obsahu láhve již prošla jeho hrdlem.

Zavřel jsem za sebou dveře.

"Ticho jako v hrobě," řekl. "Možná, že ten chlápek blafoval."

"Kdybyste ho viděl, nepopíjeli byste moji whisky tak nonšalantně. Ten neblafoval."

Scaife se zazubil.

"Metrákové chlap mi chuť na whisky nezazené."

Přistoupil jsem k němu a nalil si pořádnou dávku.

"Budete mít vo čem psát, vidíte?" pokračoval Scaife. "Jak to nazvete - Můj smrtelný souboj s hadrářem?" Zasmál se. Vypil jsem půlku sklenice na jeden hlt a hned jsem se cítil lépe.

"Jo, vám se to směje, vy neriskujete holou kůží," řekl jsem a začal se svlékat z obleku.

"To není tak jistý," vrátil mi to Scaife. "Riskování je součástí naší práce. Jen doufám, že toho maníka dostáném."

"Já taky," souhlasil jsem a oblékal si tmavý oblek. "Takhle je to lepší. Nebudu ve tmě tolik svítit." Dopil jsem. "No myslím, že bude lepší, když si dám něco k večeři. I když na jídlo chuť moc nemám."

"V baru jsou dva naši muži a jeden si cpe bachor v restauraci," upozornil mě Scaife. "Jen si dejte do trumpet. Nic se vám tam nemůže stát."

"Ještě tam nejsem, řekl jsem a mířil ke dveřím. "Tak zatím."

"Jdu s Petersem hned za váma. Nechodte moc rychle."

"Dobrá, je-li to vaše přání."

Sešel jsem po schodech, pokývl Larsonovi a kráčel k hotelovým dveřím. Rozhlédl jsem se na všechny strany. Naproti bylo zaparkované auto. Viděl jsem, že tam sedí dva muži.

"Ti dva jsou v pohodě," ozvalo se z proutěného křesla v hale. "Jsou to naši."

Přikývl jsem, sešel se schodů a vydal se k hospůdce U zvonu, co byla na rohu, nějakých sto metrů od hotelu.

Vší silou jsem sunul jednu nohu před druhou. Těžko se mi po opuštěné setmělé ulici kráčelo. Oči jsem si mohl vykoukat. Najednou v ulici zabrzdilo auto. Málem jsem nadskočil, ale řidič vystoupil před tabákem a zašel dovnitř. S největším úsilím jsem pokračoval v chůzi. Pistole mi čouhala z kapsy napůl ven, když jsem míjel auto. Byl jsem připravený vrhnout se k zemi, ale nic se nedělo.

Zhluboka jsem se nadechl, otevřel dveře do restaurace a vstoupil do jasně osvětleného baru.

Popíjelo tu asi dvacet lidí, vesele se bavili a nikdo si mě nevšímal. Sundal jsem si kabát, přendal si pistoli do kapsy u saka, přistoupil jsem k baru a objednal si dvojitou skotskou. Zatímco jsem čekal, rozhlížel jsem se kolem. U vchodu do restaurace seděli dva silní muži, sklenice piva před sebou. Podívali se na mě a jeden z nich na mě zamrkal. Víčko jsem měl strnulé, když jsem mu mrknutí vrátil.

Kromě těchto dvou mužů vypadali všichni přítomní neškodně. Dopil jsem whisky a kráčel do restaurace. Posadil jsem se tak, abych seděl zády ke zdi a obličejem viděl ke vchodu.

Na druhé straně restaurace jsem si všiml třetího poldy. Spokojeně přezvykoval a vesele se na mě zazubil. Zdálo se, že se mu jeho role líbí. Jen jsem doufal, že má bouchačku po ruce.

Objednal jsem si biftek s oblohou. Zatímco jsem čekal, uvažoval jsem, zda budu vůbec schopný nějaké jídlo pozřít. Za ušíma jsem měl vlhko a žaludek jako na vodě.

Když mi však biftek přinesli, byl tak křehký a chutný, že jsem ho spořádal bez problému a cítil jsem se po něm mnohem líp. Po celou dobu, co jsem jedl, jsem neodvrátil pohled z vchodu do restaurace. Napůl jsem čekal, že se ve dveřích objeví pistolník. Napůl jsem věděl, že se vzrušuju zbytečně. Kolem těch dvou chlápku v baru neprojde, namlouval jsem si a snažil se tomu věřit.

Zaplatil jsem účet a několik minut jsem zůstal civět na ubrus. Musel jsem se držet plánu, ale v restauraci bylo tak mile, útulno a bezpečně. Vůbec jsem se netěšil na další procházku ve tmě.

Detektiv, co seděl na druhém konci restaurace, na mě soustředěně hleděl, a když jsem jeho pohled opětoval, podíval se na hodinky a potom ke dveřím. Byla to jemná nárážka, abych se měl k odchodu. Váhavě jsem odsunul židli a kráčel k

východu.

"Tady jsem," řekl jsem jednomu ze siláků, co seděli u dveří.

"Nejvyšší čas," zabručel. "Rád bych se taky někdy dostal domů."

Připadalo mi to od něho dost bezcitné, ale dovedl jsem se vžít do jeho situace. Vzal jsem si kabát a klobouk a vyšel ven.

Udělal jsem sotva pár kroků směrem ke klubu Florian, když to začalo.

III.

Velké černé auto bez světel vyrazilo z temné zatáčky. Jakmile jsem si všiml, že nemá světla, věděl jsem, že jedou po mně. Neměl jsem šanci vrhnout se zpátky do restaurace - auto se blížilo moc rychle. Nikde nebyl ani výklenek dveří, kde bych se mohl schovat. Zůstal jsem na otevřeném prostoru a cítil jsem se obnažený jako moucha na holé zdi.

Vytáhl jsem pistoli a rozběhl se k příjezdějícímu autu s bláznivou představou, že proběhnu kolem, než se na mě vrhnou. Zahlédl jsem řidiče: malého mužika, který měl klobouk stažený hluboko do očí a krčil se za volantem. Vzadu v autě seděl další muž a zdálo se, že v ruce drží brokovnici s krátkou hlavní. Hlaveň byla opřená o vršek otevřeného okna.

Pozvedl jsem pětáčtyřicítku a natáhl spoušť. Pistole vystřelila s ránou, která mě skoro ohlušila a zpětný náraz mi málem vyrazil pistoli z ruky. Byl to šťastný zásah. Kulka prorazila přední sklo auta a v tom se začaly ozývat ohlušující výstřely brokovnice. Auto uhnulo stranou.

Nebýt toho, byl by mě prošpikoval proud nábojů, které narážely na chodník asi metr přede mnou.

Vrhl jsem se obličejem do kanálu. Auto přejelo přes ulici a přitom mě jedno kolo míjelo tak sotva o metr. Narazilo do lampy.

Přetočil jsem se. Temnou noc osvětila střelba z revolverů, jak se moji tělesní strážci pustili do akce. Kulky se míhaly vzduchem, další skla se s třeskotem rozbila. Tiskl jsem se k zemi, cítil jsem, jak mi pot stéká po obličejí, měl jsem šílený strach. Naslouchal jsem dupotu utíkajících kroků.

Ležel jsem klidně, pistoli nataženou dopředu, nespouštěl jsem zrak z auta.

Otevřely se postranní dveře. Zahlédl jsem stínovou postavu, jak se krčí za autem, potom znovu nastala střelba z brokovnice a sprška nábojů mě minula jen o fous. Zamířil jsem na krčící se postavu. Kulka ji musela zasáhnout, protože postava upustila zbraň a zhroutila se na chodník. Jeho zoufalý výkřik bolesti mi zněl v uších jako sladká hudba. Přibíhali Peters a Scaife.

"Je za autem - dejte si bacha!" křičel jsem, sotva jsem popadal dech.

Peters prudce uhnul, zatímco Scaife nechtěl nic nechat náhodě a prudce se rozeběhl po silnici, přeběhl na druhou stranu, aby mohl na pistolníka v klidu pořádně vystřelit.

Viděl jsem, jak se pistolník chápe brokovnici a vykřikl jsem na Peterse, který rychle uskočil. Zbraň vystřelila a Peters klesl k zemi, pistole mu vypadla z ruky.

Scaife třikrát po sobě vystřelil.

Pistolník upustil brokovnici, pokusil se narovnat a potom se bezvládně svalil na zem.

"Dostal jsem ho!" vykřikl Scaife.

Toporně jsem se postavil. Nohy jsem měl zesláblé. Doběhli tři detektivové z restaurace, co se až doposud krčili ve dveřích. Všichni čtyři jsme se připojili ke Scaifovi a obešli auto.

Hleděl jsem na mrtvého muže, jak bez hnutí leží na chodníku a v ruce dosud třímá brokovnici. S radostí jsem konstatoval, že to je ten můj hadrář. Obličej měl bílý jako posmrtnou masku.

"V autě je ještě jeden chlápek," řekl jsem.

Scaife se do auta podíval.

"Zasáhl jste ho prvním výstřelem," řekl, obešel auto a nahnul se nad Peterse, který seděl na zemi a držel si ruku. Po silnici příjezděly dva hlídkové vozy, sirény houkaly.

Z jednoho z vozů vystoupil Creed a připojil se ke Scaifovi. Skláněli se nad Petersem. Potom Creed přenechal Peterse Scaifovi a přistoupil ke mně.

"Jste v pořádku?"

"Dá se to tak říct," odpověděl jsem a opíral se o prostřílené auto. "Je Peters vážně raněn?"

"Bude v pořádku," ujistil mě Creed a zahleděl se na mrtvého pistolníka. "Je to ten váš muž?"

"Jo. Viděl jste ho už někdy?"

"Ani bych neřek."

Dorazila sanitka a ještě dva další hlídkové vozy. Shromáždil se i zástup lidí, kteří zvědavě přihlíželi z chodníků. Přistoupil k nám Scaife.

"Už jsi ho někdy viděl?" zeptal se ho Creed a hlavou kývl směrem k mrtvému muži.

"Je to úplně nová tvář," odpověděl Scaife.

"Dobrá, představení tedy skončilo," konstatoval Creed. "Uděláte nejlíp, když se vrátíte do svého hotelu," řekl mi. "Doprovodte ho," obrátil se na Scaifa. "Nemyslím, že budou něco dalšího zkoušet, ale radši dnes večer nebudem už nic riskovat."

"Tak pojdte, hrdino," oslovil mě Scaife. "Drama je za námi. Říkal jsem vám, že to nebude tak zlý."

"Zlý to dost bylo," řekl jsem. "Ale aspoň se budu moct před Berniem do smrti vytahovat."

Následoval jsem ho k jednomu z policejních vozů.

Pátá kapitola

I.

Během tří následujících dnů se nepříhodilo nic mimořádného. Uvědomoval jsem si, že bude chvíli trvat, než Creedovo

pátrání přinese nějaké ovoce. Policejní důstojníci měli svoje pokyny a my jsme jen vyčkávali, jestli něco objeví. Někteří z Creedových mužů pátrali po Henrym Rutlandovi a jeho krémově zeleném cadillacu, jiní se snažili něco víc zjistit o Fay Bensonové. Jedna skupina hledala náramek a další parta lidí zjišťovala něco o minulosti zabijáka.

Nemohli jsme čekat, že se něco objeví okamžitě, a tak - jak jsme vyčkávali - poslal jsem Bernieho zpátky do New Yorku, aby podal Fayetteovi hlášení a pustil se do první části příběhu.

Měl se k odchodu s nedůstojným spěchem a trval na tom, aby ho osobní strážce doprovodil až k vlaku.

Já jsem vzal redakčního fotografa, chlapka jménem Judson, a nechal ho vyfotit Spencera, Mikeův bar, dům, ve kterém bydlela Joan Nicholsová, miniaturní jablíčko, které mi zapůjčil Creed, a pořídit snímky nejrůznějších policistů, jak pracují na případu.

To všechno zabralo nějaký čas, ale když jsem byl hotov, byl jsem spokojený, protože jsem měl pro Bernieho články slušnou sbírku fotografií.

Třetí den po střelení letěl Judson večer zpátky do New Yorku a já jsem se zastavil na policejní stanici, zda už jim nedošly nějaké informace.

Když jsem vstoupil, narazil jsem na Scaifa.

"Zrovna jsem vám chtěl volat," řekl. "Chce s vámi mluvit kapitán."

"Má něco zajímavého?"

"Něco zajímavého má. Řekne vám to sám. Jen pojdte dál."

Když jsem vstoupil do kanceláře, seděl Creed za stolem a kouřil doutník. Jeho mohutný, drsný obličej vypadal unaveně.

"Pojďte dál," vyzval mě a potlačil zívnutí. "Zdá se, že jsme se hnuli z místa. Posadte se."

Posadil jsem se a Scaife se opřel o zeď.

"Ten zabiják se jmenoval Hank Flemming. Pocházel z Frisca. Měl zaplněný rejstřík, včetně tří zabití. Je o něm známo, že se nechal najímat na střelení a rvačky. Za padesát babek by zastřelil i vlastního otce. Hádám, že si ho někdo najal, aby vás zabil. Je to feťák a doktor říká, že když došlo tuhle k té střelce, byl pořádně nadopovanej. Měl jste štěstí, že jste vyváz živý."

"Takže nám nezbejvá nežli chytit toho chlapka, co ho najal?"

"Přesně tak a nebude to snadné," řekl Creed a odklepl popel z doutníku. "Máme něco, co by nás mohlo navést."

Flemming měl v kapse zpáteční lístek na vlak do Tampa City. Vypravil se z Frisca před pěti dny do Tampa City a odtud přijel sem. Jako kdyby získal příkazy od někoho z Tampa City."

"Víš o něm něco jejich policie?" zeptal jsem se.

Creed se zachmuřil.

"Říkají, že ne, ale moje poslední zkušenost je, že člověk nesmí brát, co říkají, moc vážně. Je to ta nejneshopnější policie, co znám, jsou naprosto neochotní spolupracovat. Jejich komisař Ed Doonan je jedna ruka se všemi lotry v Tampa City a věřte mi, že to město se jimi přímo hemží. Od něho žádnou pomoc čekat nemůžeme."

"Získal jste nějaké informace o Henrym Rutlandovi?"

Creed zavrtěl hlavou.

"Ještě ne. Distributoři cadillaců v tomhle okrese mi řekli, že za poslední tři roky prodali na čtyři stovky krémovo zelených kabrioletů. Mám tu seznam zákazníků, ale dá fušku je vystopovat. Rutlandovo jméno se na seznamu pochopitelně neobjevuje, ale to mě vůbec nepřekvapuje. Bude to pravděpodobně jméno falešné. Moji muži na tom teď pracují, ale bude asi nějakou dobu trvat, než všechny zkontrolují." Svedl další zápas se zívnutím. "Máme stopy na ten náramek s přívěsky. Objevil se ve freu tři dny po zmizení Fay Bensonové. Získal ho místní prodávák v zastávámě Tierney. Prodal mu ho Hesson. Náramek pak znovu prodali jedné herečce, co je teď v Hollywoodu. Snažíme se s ní navázat kontakt. O tom, že ho prodal Hesson, není pochyb."

"O Fay Bensonové jste ještě nic nezjistili?"

"Něco málo. Možná, že to nějaký význam mít bude. Viděl jste ty fotky vytištěné v novinách? Dostali jsme spousty dopisů a ještě dostáváme. Lidé tvrdí, že ji znají, ale hádám, že asi většina bude vedle. Jeden chlápek je přesvědčený, že ji poznává, i když prý v době, kdy ji znal, byla tmavovlasá. Není si ale stoprocentně jistý, a tak by to mohla být falešná stopa, ale doufám, že nebude. Říká, že pro něj kdysi pracovala. A hádejte, odkud je?"

"Z Tampa City?"

"Přesně tak."

"Na třídní práci to není zrovna málo. Co máte za lubem teď? Bude vám policie z Tampa City pomáhat?"

"O tom pochybuju," pronesl Creed zachmuřeně. "Zatím se mnou nikdy nespolupracovali. Slíbí mi první poslední, ale nakonec neudělají nic."

"Co abych se tam vypravil sám a snažil se něco vypátrat?"

Creed přikývl.

"Chtěl jsem vám to navrhnout. Postupovali bychom rychleji. Budem vás hlídat. Doonan je na soukromé detektivy vysazený. Jsou to drsní chlápci a mohli by se pokoušet vás odradit, kdyby věděli, o co vám jde."

"Dám si bacha," řekl jsem. "Neznáte tam náhodou někoho, kdo by mi mohl pomoci?"

"Mohly by se spojit s Donem Bradleym. Býval náčelníkem policie v Tampa City. Teď je v důchodu. Je to dobrý chlap. Jeden z nejlepších policistů v zemi. Musel do penze o dva roky předčasně. Měl potíže s Doonanem kvůli nějaké vraždě. Nikdy jsem neslyšel detaily, ale určitě by vám pomohl. Dám vám pro něj dopis."

"Fajn. Vypravím se tam hned dneska."

"Možná, že na tom nic nebude, Sladene. Ten chlápek, co nám napsal, se moh zmýlit. Kdyby nebylo toho zpátečního lístku do Tampa City, co měl Flemming v kapse, řek bych, že se určitě mýlí."

"Kdo to vůbec je?"

"Jmenuje se Lennox Hartley. Bydlí v Cannon Avenue 246 v Tampa City."

Poznamenal jsem si jeho jméno a adresu.

"Promluví si s ním."

Ozvalo se zaklepání na dveře a Scaife otevřel. Jakýsi policista Scaifovi něco sdělil. Scaife přikývl a obrátil se ke Creedovi.

"Venku čeká nějaký muž, kapitáne, který tvrdí, že ví něco o Flemmingovi. Chcete s ním mluvit?"

"To se ví že jo," vzrušil se Creed a odstrčil židli od stolu. "Předved'te ho."

Po chvíli se objevil pomenší zavalitý muž, který si nervózně pohrával s kloboukem. Žmoulal jej červenými zdrsňelými prsty. Na sobě měl manšestráky a kovbojskou košili, na hlavě starý ošuntělý klobouk.

"Jmenuji se Ted Sperry, pane," začal nervózně. "Viděl jsem v novinách obrázek toho pistolníka. Přišel za mnou asi před rokem. Myslel jsem, že bude lepší, když půjdu za vámi, ale nerad bych vás zdržoval..."

"Posad'te se, pane Sperry," vyzval ho Creed. "Čím se živíte?"

Překvapilo mě, když odpověděl, že je zahradníkem.

"Mám na Dalmatinské ulici zahradnictví. Prodávám ovocné stromky a zahradnické potřeby. Mám takovej menší obchod. Spravujem ho spolu se ženou a daří se nám docela slušně."

"Tak vy říkáte, že za vámi přišel Flemming? Jste si jistý, že to byl Flemming?"

"Jsem si jistý, pane kapitáne, že to byl ten muž na obrázku. Jakmile jsem ho uviděl, říkal jsem si, co ten tady chce. Hned mi byl podezřelej."

"A co chtěl?"

"Zavedl jsem novou výrobu a docela mi to vynáší. Pěstuju jahody v barelech. Udělal jsem si velkou reklamu. Tenhle chlápek to prý někde četl a zaujalo ho to. Dodávám rostliny a barel je nezbytnou součástí. Má v sobě díry a půdu. Prodává se to rychle, šetří to prostor a k ovoci se nedostanou slimáci."

"To zní zajímavě," poznamenal Creed trochu netrpělivě. "Ale Flemming nechtěl jahody, vid'te?"

"Ne, nechtěl. Chtěl jenom ten barel. Dostali jsme se do sporu. Řek jsem mu, že neprodávám barely bez rostlin a bez půdy. Vydělávám na jahodách a půdě. Barel je jen v ceně."

Nyní jsme všichni tři poslouchali se zájmem.

"Jak to dopadlo?" zeptal se Creed.

"Chvilí jsme se přeli. Tvrdil mi, že jahody má. Nevěřil jsem mu. Takovej člověk nemůže mít ani zahradu. Poznám zahradníka na dálku. No, nakonec jsme se shodli, že mi zaplatí za všechno a vezme si jen ten barel. Druhý den si ho odvezl."

"Pamatujete si, kdy přesně to bylo, pane Sperry?"

"Ano. Díval jsem se do záznamů, než jsem šel sem. Bylo to 17. srpna."

Creed se na mě významně podíval. Bylo to datum, kdy zmizela Fay Bensonová.

"Nemáte náhodou číslo toho auta, kterým si pro ten barel přijel?"

"Obávám se, že ne. Je to důležité?"

"Třeba ne. Jaké auto to bylo?"

"Zelená jednotunka s odkrytou korbou. Moc jsem si ho nevším."

Creed pohlédl na Scaifa.

"Zaved'te pana Sperryho do pitevny. Ať se podívá na Flemminga. Chci, aby ho identifikoval s jistotou." Vstal a potřásl si s panem Sperrym pravicí. "Díky, že jste přišel. Kdyby se každý občan zachoval jako vy, naše práce by byla o hodně jednodušší."

Když Scaife odváděl pana Sperryho, který jen zářil a potil se vzrušením, z kanceláře, poznamenal jsem. "Barel - to nezní pro Fay Bensonovou moc lákavě, co myslíte?"

"Taky mě to napadlo," řekl Creed zamyšleně. "Ještě by mě zajímalo, kdo mu ve městě prodal cement."

Zvedl telefon a dával instrukce, aby zkontrolovali všechny prodejce cementu na okrese. Když zavěsil, obrátil se ke mně. "To je možná důvod, proč jsme nikdy neobjevili její tělo. Je chudák někde zacementovaná."

Vstal jsem a přistoupil k mapě na stěně.

"Je tu někde nablízku vodní nádrž, kam by ji moh pohřbít?"

Creed se ke mně připojil. Poklepal na mapu.

"Tady - jezero Baldock. Uprostřed je hloubka takových šedesát stop. Je to oblíbené místo pro pikniky a odtud k němu jsou to jen dvě míle."

"Je ještě jiná možnost?"

"Jenom nádrž, ale tam by ji nedávali, protože nádrž pravidelně vypouští. A kromě toho je obehnaná vysokým plotem. Jestliže ji chceme hledat v nějaký vodě, pak je to možný jedině v jezeře Baldock."

"Pojedem se tam podívat?"

Creed hleděl na mapu a škrábal se na hlavě.

"Co jiného nám zbývá? Jeden chlápek má skafandr. Může se tam podívat a jestliže něco objeví, budete muset přijít na nějaký způsob, jak ji dostat ven. Ten barel bude zatraceně těžký."

"Zdržím se tady, kapitáne, dokud to tam ten chlápek ve skafandru nevomrkne," řekl jsem. "Není důvod, abych dřív odjížděl z města. Jestliže ji objevíme, budeme mít důležitou stopu. Kdy to provedete?"

"Nejdřív zítra. Teď už je pozdě. Určitě netoužíme po tom, aby nás tam očumovaly davy. Pustíme se do toho hned ráno v šest."

Znamenalo to vstávat v pět a ve mně se při té myšlence něco instinktivně vzepřelo, ale bylo mi jasné, že nemám nárok

cokoliv namítat.

"Dobrá," řekl jsem. "Budu tam v šest."

II.

Když jsem se blížil ke dvěma autům, zaparkovaným poblíž vody známé jako jezero Baldock, slunce se zrovna vyhouplo nad úzký ostrůvek stromů. Bylo to pěkné místo. Kolem stojící smuteční vrby nakláněly své větve nad klidnou hladinu a jejich zelené listnaté hlavy se odrážely ve vodě.

Vystoupil jsem z auta a připojil se ke Scaifovi, který se opíral o strom a pokojně pokuřoval.

"Hezký místo, co?" oslovil mě. "Vsadím se, že se vám nechtělo takhle brzo vstávat."

"To teda ne," souhlasil jsem, "ale stálo to za to. Netušil jsem, že může být po ránu tak voňavo." Podíval jsem se směrem, kde stál Creed, dva policisté a zahlédl chlápka, jak se souká do skafandru.

"Radši je nechám o samotě," řekl Scaife. "Šéf nemá nikdy po ránu zrovna nejlepší náladu a vím, že včera nešel spát dřív než ve tři."

Seděl jsem na břehu a v ruce držel malý fotoaparát, který jsem si vzal schválně s sebou.

"Potřebuju pro svůj plátek nějaký umění, ale počkám, až se vrátí."

Pozorovali jsme Creeda, dva policisty a muže ve skafandru, jak nastupují do malé pramice.

Dva policisté veslovali doprostřed jezera, potom se muž ve skafandru ponořil do vody a brzy zmizel pod hladinou.

"Určitě je to pořádně studený," poznamenal Scaife a choulil se do kabátu. "Jsem rád, že jsem neřek kapitánovi, co jsem dělal za války. Má zatraceně dobrou paměť. Harris si myslel, že když řekne starýmu, jaký byl hrdina, povýší ho, a přitom má teď studenou lázeň. Brr!"

Naklonil jsem se nad vodu a smočil konečky prstů.

"Není to tak zlý. Myslím, že to mihn jak deset stupňů nebude."

Scaife se zlomyslně zasmál.

"To ho probeře."

Dobrych dvacet minut jsme seděli vedle sebe, kouřili a pozorovali loďku. Najednou se Harrisova hlava objevila nad hladinou. Doplavil k loďce, přitáhl se a vysoukal se dovnitř. Chvilku rozmlouval s Creedem a potom začali dva policisté veslovat ke břehu.

"Myslíte, že něco našel?" zeptal jsem se a zvedal se na nohy.

"Určitě. Jinak by ho Creed poslal zase pod vodu," řekl Scaife a taky vstal.

Kráčeli jsme po břehu a čekali, až loďka dorazí na mělčinu.

"Je tam barel," oznámil nám Creed s obličejem oživeným vzrušením. "O tom není pochyb. A je plnej cementu."

Vyfotografoval jsem si Harrise, který se bezúspěšně snažil zastavit drkotání zubů. Pořídil jsem i pár snímků jezera.

"Vytáhnete ho hned?" zeptal jsem se.

"Vytáhnem ho dnes večer," řekl Creed. "Nechci, aby se sem seběhlo celé město. A nechtě si to laskavě pro sebe. Myslím, že ta dívka bude dole, ale nechci žádnou publicitu, dokud to nebudeme vědět s jistotou."

Nastoupil do auta a odjel.

"Neříkal jsem ti, že dneska po ránu není moc milej?" zubil se Scaife. Pohlédl na Harrise. "Byla to příjemná lázeň?"

Harrisonovu odpověď není vhodné ani uvádět.

Zavezl jsem Scaifa zpátky do města.

"I když ji vytáhnem," uvažoval jsem za jízdy, "to ještě zdaleka neznamená, že najdu jejího vraha. Dobrá, Flemming tu práci odvedl, ale zdá se, že někdo mu za ni dobře zaplatil, nemyslíte?"

"Bude to tak. Pokud víme, sám od sebe neměl důvod ji zabít. No moje starost to není, zaplat' pámbů," řekl Scaife.

"Bejt teď na Creedově místě bych rozhodně nechtěl. Bude toho muset spoustu objasňovat. Budem toho o tý dívce muset zjistit mnohem víc -začnem vod toho, kdo mohl mít důvod se jí zbavovat. Z toho, co víme, nevypadá na člověka, který způsobuje nepříjemnosti, ale jeden nikdy neví. Tichá voda břehy mele, jak se říká."

"Zkuste mluvit takhle, a stane se z vás spisovatel," zazubil jsem se. "Pak si budete muset horko těžko vydělávat na živobytí." Zaparkoval jsem před policejní stanicí. "Uvidíme se dnes večer."

"Dorazte k jezeru asi v devět. Budu tam. Vytáhnout ten barel nahoru nebude asi jen tak. Ještě vás budem třeba potřebovat," řekl Scaife a vystoupil z auta. "Zatím sbohem."

Protože jsem neměl nic lepšího na práci a zdálo se, že dnešní večer se protáhne, zajel jsem do hotelu a znovu zalezl pod duhnu.

Spal jsem asi do tří. Potom jsem zajel na policejní stanici.

Scaife seděl ve svém kumbálu, co měl za kancelář, a prohlížel si fascikl Bensonové. Popelník přeplněný nedopalky svědčil o tom, že se s tím hmoždí už od rána.

"Zjistil jste něco?" zeptal jsem se a posadil se vedle něho.

"To jste zase vy?" divil se a odstrčil židli. "Vůbec nic. Doufám, že tu holku nenajdu. Jinak to nebudem mít snadný. Nevidím žádnou spojitost mezi ní a tím, proč byl najatej Flemming, aby ji zabil."

"Nemyslíte si, že zabil i Joan Nicholsovou a Farmera?"

Scaife přikývl.

"Myslím že jo. Aspoň to tak vypadá, i když pro to zatím nemáme žádný důkazy."

"Doved bych pochopit, proč oddělali Farmera," řekl jsem. "Měl s tím únosem něco společného, Hesson taky, ale nechápu, proč musela umřít Joan Nicholsová."

"Koroner tvrdí, že to byla náhoda," namítl Scaife trpělivě.

"Já tomu nevěřím. Snažila se zjistit něco o Fay Bensonových, potom jela domů a zlámala si vaz. Je to moc podezřelý. Pracujete na tom?"

"Nemáme proč. Creed ji nechává být, dokud se jí nepodaří do toho případu nějak zapojit, jestli vůbec někdy."

"A co těch ostatních osm dívek, co jeli do Paříže? Jsou to místní děvčata?"

"Jedno z nich." Scaife zalistroval ve stránkách fasciklu. "Jmenuje se Janet Shelleyová. Bydlí v Arcadia Drive."

"Spojili jste se s ní?"

"Zatím ne. Máme teď důležitější stopu. Na ni dojde až pozdějc."

"Myslím, že Joan Nicholsová by mohla být důležitá stopa. Nemám odpoledne co dělat. Zajdu za ní a promluvim si s ní. Máte nějaké námítky?"

"Já ne, ale nenesu odpovědnost," culil se Scaife. "Jestli se vám chce, tak za ní zajděte. Já mám práci. Starej se od rána nepřestal tvářit kysele. Asi by ho nepotěšilo, kdyby věděl, že trávím čas vybavováním se s váma."

Měl jsem se k odchodu.

"Jestli na něco přijdu, dám vám vědět."

"Fajn, kolego," řekl na to Scaife sarkasticky a znovu se zahloubil do objemného svazku.

III.

Arcadia Drive byla tichá ulice na kraji města. Naproti prázdnému pozemku stála řada přízemních domů. Jejich okna hleděla na přerostlý plevel a uschlou travu a několik velkých reklamních tabulí.

Domky mohly být kdysi půvabné, když byly nové, ale nyní již byly opršelé a omšelé a svým vzhledem budily dojem, že se díváte na člověka, kterému se ztenčují příjmy, ale on se přesto snaží udržet si svou úroveň, i když ví, že to nepůjde dlouho.

Někteří z majitelů domků zřejmě předstírají příslušnost ke středním vrstvám. Ve dvou předních zahrádkách viselo na šňůře prádlo a vzhled zahrady pomalu připomínal bezútěšnost protějšího prázdného pozemku.

Číslo 25 vypadalo dosud dobře. Trávník byl nedávno posekaný a přestože nátěr držel z posledních sil, záclony v oknech byly jasné a zářily čistotou.

Zabodl jsem palec do zvonku. Chvilí trvalo, než se otevřely dveře. Tázavě na mě hleděla blondýna slušného zevnějšku, klasicky hezká, jak byste u dívky, která se živí showbusinessem, očekávali. Měla na sobě modrý župan, těsně převázaný v pase, a nohy obuté do modrých saténových papučí.

"Slečna Shelleyová?" zeptal jsem se a pozvedl klobouk.

"Ano. Ale jestli doufáte, že mi něco prodáte, pak ztrácíte čas," řekla ostře. "Potom si nestěžujte, že jsem vás včas nevarovala."

"Nic neprodávám. Jsem Chet Sladen ze Zločinu a faktů. Četla jste někdy náš plátek, slečno Shelleyová?"

"Nemám kriminální příběhy ráda."

"Potom neshledávám důvod, proč byste ho měla číst. Chtěl bych vám přesto položit pár otázek. Nebude vám to vadit? Snažím se zjistit něco o Joan Nicholsové."

Pozvedla světlé, pečlivě vytvarované obočí.

"Ale Joan je mrtvá. Už je to víc než rok, co umřela."

"Ano, vím. Vadilo by vám, kdybychom zašli dovnitř? Nezdřím vás dlouho."

Stoupala si stranou.

"Jestli se mě pokoušíte vykrást," řekla s úsměvem, "pak je to ztráta času. Nemám v domě nic cenného."

Vytáhl jsem náprsní tašku a ukázal jí svoji vizitku.

"Jestli vám to nestačí, můžete si zavolat na policejní stanici. Seržant Scaife vám to potvrdí."

Zasmála se.

"Jo, člověk se občas dočte v novinách věci. Tak pojdte dál. Bohužel vám nemůžu nabídnout nic k pití." Vedla mě do obývacího, který byl vzorně uklizený, ale neútný. Obsahoval jen nezbytnosti. "Posaďte se. Doufám, že mě nezdržíte dlouho, za chvíli budu muset jít ven."

"Nezdřím vás ani o minutu dýl, než bude nutný," řekl jsem a posadil se do křesla, které vypadalo pohodlně, ale ukázalo se, že zdání klame. Kdyby mi řekla, že je vypoistrované kamením, vůbec by mě to nepřekvapilo. Vytáhl jsem fotografii Fay Bensonové a podal ji dívce. "Viděla jste někdy tohle děvče?"

Vzala fotografii, chvíli si ji prohlížela, potom zavrtěla hlavou a fotku mi vrátila.

"Myslím, že ne. Její obličej je povědomý, ale to nic neznamená. Spousta holek v naší branži takhle vypadá."

Chvilí jsem o tom uvažoval, studoval obličej Fay Bensonové a nakonec jsem jí musel dát za pravdu.

"Určitě tedy nebyla ve vaší skupině, když jste jely do Paříže?"

"To ne, to určitě ne."

"Joan Nicholsová s vámi jela?"

"Ano. Mnohem víc by mě to celě zajímalo, kdybych věděla, o co vám vlastně jde, pane Sladene."

"Promiňte, řeknu vám to ve stručnosti. Tohle děvče, Fay Bensonová, zmizelo před čtrnácti měsíci ne za zrovna nejjasnějších okolností. Zdá se, že Joan Nicholsová ji znala. Tak jako tak se stavila v hotelu, co Fay bydlela, tři dny po jejím zmizení. Požádala recepčního, aby jí dal vědět, až se Fay objeví. Potom se vrátila do svého bytu, spadla ze schodů a zlámala si vaz."

"Vím, že spadla ze schodů," řekla Janet Shelleyová a tázavě se na mě podívala. "Byla to ale nehoda. Nebo ne?"

"Tvrdí to koroner, myslí si to policie, já si ale tak jistý nejsem. Někdo ji moh strčit."

"Ale proč? Proč si to myslíte?"

"Trvalo by moc dlouho, než bych vám to vysvětlil, slečno Shelleyová. Možná, že se mýlím, ale obávám se, že budu mít pravdu. Snažím se teď zjistit, jestli slečna Nicholsová byla přítelkyní Fay nebo jen známou. Nevěděla byste to náhodou?"

Zavrtěla odmítavě hlavou.

"Nikdy se mnou o Fay Bensonové nemluvila."

"Vy a slečna Nicholsonová jste byly přítelkyně?"

"Ne přímo. Nebylo to s ní lehké. Žádná z holek ji neměla moc ráda."

"Proč? Byla komplikovaná?"

Chvilí zaváhala a potom pokrčila rameny.

"Nerada říkám o lidech něco špatného, ale je mrtvá, tak to snad nevádí. Pořád jí chyběly peníze. Od každého si půjčovala. Ale žádná z nás na tom nebyla nejlíp, musely jsme vyžít z toho, co jsme vydělaly, ale Joan to nikdy nestačilo. Pořád byla zadlužená a věčně si od někoho půjčovala. A když jste jí nechtěl půjčit, dovedla být pěkně protivná. Měla velmi britký jazyk."

"A za co utrácela?"

Janet Shelleyová pokrčila rameny.

"Za co asi tak holky utrácely? Co viděla, to musela mít. Musela se samozřejmě oblíkat líp než ostatní holky. Pohybovala se v lepších kruzích. Měla ohromný talent spřátelit se s lidmi při penězích. Když byla v Paříži, spřátelila se s paní Cornelií Van Blakeovou, ženou toho milionáře. Neptejte se mě, jak to udělala, ale je to fakt. Dvakrát šla za paní Van Blakeovou do hotelu a povečeřela s ní. Vypůjčila si pro to šaty ode mě a nějak se jí podařilo vyškemrat na holkách dvacet dolarů, aby slušně vypadala. Ty peníze samozřejmě nedostaly nikdy zpátky a já měla co dělat, aby mi vrátila ty šaty."

Moc mě to, co říkala, nezajímalo, ale nechal jsem ji mluvit pro případ, že by mi sdělila něco nového.

"Neviděla jste ji někdy s vysokým opáleným mužem kolem pětaticeti s tenounkým knírkem?" zeptal jsem se s nadějí v hlase.

Zavrtěla hlavou.

"To ne. Neměla žádné mladé přátele. Všichni její nápadníci byli staří obchodníci, takoví ty sladký dědoušci, jestli víte, jaký mám na mysli."

Na děvče, které nerado pomlouvá, si vede docela dobře, napadlo mě.

"Nepotkala jste vy někdy takového muže, co jsem vám popsal? Mohl by se jmenovat Henry Rutland. Vlastní krémově zeleného cadillaca."

Zasmála se lítostivě.

"To by mi bodlo. Moji přátelé mají nanajvýš forda."

Zdalo se, že nemá smysl dále utrácet čas, jak pro mě, tak pro ni. Nikam jsem se nedostal.

"Nevíte, jestli měla slečna Nicholsonová nějaké nepřátele?" zeptal jsem se nakonec.

"Řekla bych, že jich musela mít spoustu, ale nikdo z nich by ji nezabíjel. Jenom se snažili se ji vyhnout."

"Dobrá," řekl jsem. A ochotně se zvedl z toho tvrdého křesla. "Omlouvám se, že jsem vás zdržel, ale rád jsem vás poznal. Rozhlédl jsem se po chudě vybaveném pokoji a utkvěl pohledem na ní. "Možná vás to uvede do rozpaků, slečno Shelleyová, ale můj nakladatel počítá s tím, že lidi nezdržuju jen tak za nic." Vytáhl jsem dvě desetidolarovky, přeložil je a položil na stůl. "To berte jako honorář za informaci, kterou jste mi poskytla."

Kdyby mě slyšel Fayette, určitě by zuřil, ale mně se to děvče líbilo a bylo jasné, že nemá peněz nazbyt.

Docela jí to slušelo, když se začervenala.

"Teda. To jsem nečekala..." zarazila se. "Vždyť jsem vám nic neřekla."

"Berte to jako předplatné. Možná, že se ještě vrátím," řekl jsem. "Zatím nashle."

Než se mohla začít bránit, vstoupil jsem do chodby, otevřel domovní dveře a vrátil se k autu.

Šestá kapitola

I.

V sedm čtyřicet jsem vyzvedl Scaifa, postávajícího před policejní stanicí. Byl vlhý večer, nebe bylo bez mráčku.

Vypadalo to, že strávíme dobýváním barelu z vody příjemný večer.

"Mluvil jste s tou Shelleyovou?" zeptal se mě Scaife, když se vedle mě pohodlně rozvalil na sedadle buicka.

"Jo, mluvil. Ale moc jsem toho z ní nedostal." Podal jsem mu povšechný obsah našeho rozhovoru. "Nevíte, jestli Joan vzali otisky, dřív než ji pohřbili?"

Scaife zavrtěl hlavou.

"To nevím. Řek bych, že jo. Ale přísahat bych na to nemoh. Proč?"

"Nebylo by špatný podívat se, jestli měla čistej rejstřík. Děvče, co je tak chtivý peněz, se do maléru dostane snadno." Scaife přikývl.

"To není špatnej nápad. Až se vrátím, zjistím, jestli máme ty otisky. Jestli jo, hned je dám zkontrolovat."

"To děvče mě zajímá. Zatím je jediná, kdo do toho případu nezapadá," řekl jsem. "Rutland moh být Fayin přítel. Hesson a Farmer ji unesli. Flemming ji zabil. Myslíte, že Rutland moh těm třem za tu práci zaplatit? Myslíte, že on bude tím mužem, co se za zabitím skrývá?"

"Nevím. Nevypálí se dělat předčasný závěry," řekl Scaife zdrženlivě. "Radši si počkám, až do sebe jednotlivý fakta budou přesnějc zapadat. Ještě ani nevíme, jestli je to děvče opravdu mrtvá."

"Chcete se vsadit, že není na dně jezera?"

Scaife zavrtěl hlavou.

"Ne, ale dokud ji nenajdem, chci zůstat otevřenej všem možnostem."

"Zdá se, že k jezeru se vypravilo spousta lidí," řekl jsem a musel jsem zpomalit, protože jsem dojel kolonu aut, která se zvolna šinula k jezeru Baldock.

Scaife potichu zaklel.

"Jestli to někdo prokec! Panebože! Starej vyletí z kůže! Podívejte se na tý davy!"

Neměli jsme sebemenší naději zástup aut před námi předjet. Museli jsme se držet za nimi. Asi čtvrt míle před jezerem jela auta krokem.

Viděli jsme tři policisty vepředu na silnici, jak zastavují dopravu.

"Nech mě vystoupit," řekl Scaife.

Zastavil jsem a čekal, až se domluví s jedním z policistů. Po chvíli se vrátil a tvářil se zachmuřeně.

"Jsou tam dobrý dva tisíce diváků a každou chvíli přijížděj k jezeru další," posteskl si, když se vrátil do vozu. "Měli jsme si zavolat posily, aby je zvládly. Někdo to musel vyžvanit. Mužem projet. Záleží na vás, jak to zvládnete."

Vybočil jsem z řady automobilů a dojel až k jezeru.

Pod stromy stály dvě nákladní auta a šest policejních vozů. Břeh se hemžil novináři a fotoreportéry. Dokonce zde byly dvě filmové společnosti, co dělají týdeník. Horlivě si chystaly kamery.

Skupina policistů montovala tři silné reflektory, které na klidné hladině jezera vytvářely bílé zářivé čáry.

Když jsme dojeli do středu dění, Harris se zrovna soukal do skafandru.

Creed na mě zařval hlasem, kterým by se dala krájet šunka:

"To je vaše dílo?"

"Já za nic nemůžu, kapitáne. Neřek jsem nikomu ani slovo."

"To tvrdí každý. Doufám, že to děvče aspoň najdem."

Obrátil se k Harrisovi, který se v klidném nočním vzduchu chvěl zimou. Houkl na něj, ať si pospíší.

Harris nastoupil do loďky, dva policisté odrazili od břehu a začali veslovat doprostřed jezera.

Poblíž byl mohutný naviják přikotvený ke stromu. Na konci ocelového lana byla připevněna chapadla.

Tři policisté nakládali lano s chapadly na další loďku. Odrazili od břehu a pluli za první lodí. Dva policisté odtáčeli lano.

Scaife a já jsme se drželi stranou od Creeda. Stáli jsme pod stromy a pozorovali loďky, jak se pomalu blíží doprostřed jezera.

Pár novinářů se pokusilo nastoupit do vlastní loďky, aby získali fotografie Harrise, jak se potápí pod hladinu, ale policejní hlídka jim v tom zabránila. Jeden z kameramanů si šel ke Creedovi stěžovat, ale nebylo mu to nic platné. Creed si na něm zchladil žáhu a kameraman se potupně vzdálil.

"Jestliže je v tom barelu jenom cement," procedil Scaife mezi zuby, "uvidíte tu melu. Vsadím se, že to Harris si pustil pusku na špacír. Publicitu on miluje nade všechno."

Harris vlezl do vody a čekající dav s napětím vyčkával. Asi po deseti minutách se znovu objevil a máváním navigoval loďku, která vezla kladkostroj. Veslaři se blížili k němu a vysunuli chapadla stranou.

"Za chvíli se to rozhodne," řekl Scaife netrpělivě. Zapálil si cigaretu, nervózně potáhl a potom ji odhodil do jezera.

Po chvíli, jež se zdála věčností, se Harrisova hlava znovu objevila nad hladinou a následovala mávající ruka.

Creed se obrátil ke dvěma mužům u navijáku.

"Začněte navíjet," křikl na ně.

Muži se sehnuli. Stěží otáčeli držadlem. Creed dal povel dalším policistům, aby jim pomohli.

Pomalu se objevil buben, na který se lano navíjelo. Asi po deseti minutách nechal Creed čtyři zpoceně a zhluboka oddechující muže vystřídát.

"Myslím, že bychom měli trochu couvnout," procedil Scaife mezi zuby. "Jestli si nás starej všimne, ještě nás zaměstná a zdá se mi to pěkná fuška."

Ustoupili jsme do stínu mezi stromy.

Déle než hodinu muži navíjeli lano, dokud se barel neobjevil nad hladinou.

Dav nadšeně vykřikl, když čtyři policisté vstoupili do vody a vytáhli barel na břeh. Zamířil na něj paprsek jednoho z reflektorů a vzápětí blesky kameramanů začaly barel osvětlovat. Nikdo si nechtěl tohle sousto nechat ujít.

Čhtěli, aby se Creed postavil k barelu, ale on se zdráhal. Viděl jsem, že by rád, ale měl strach, že uvnitř barelu nebude ta dívka, a bál se, že by se zsměšnil.

K místu, kde ležel barel, se přiblížilo černé uzavřené auto, které vypadalo jako sanitka.

"To je auto z pohřebního ústavu," informoval mě Scaife. "Creed nechce riskovat, aby barel otevřel tady. Pojďme odtud. Pojedem do márnice. Tam ho otevřou."

Protlačili jsme se nadšeným davem, a jakmile jsme jej měli za sebou, rozeběhli jsme se k autu. Měl jsem co dělat, abych se s buickem otočil, tak přeplněná silnice byla. Konečně se mi to podařilo a rychle jsme ujížděli zpátky k městu. Márnice stála za policejní stanicí. Zaparkoval jsem buicku na parkovišti a kráčeli jsme k budově márnice.

Když jsme vcházeli vykachličkovanou chodbou, vyšel z místnosti pomešší obtloustlý muž s gumovou zástěrou a gumovými rukavicemi.

"Dobřej večír, seržante," pozdravil Scaifa a jeho špatně oholený obličej se rozzářil. "Tak jak to jde? Vytáhli ho?"

"Nazdar, Joe," opáčil Scaife. "Vytáhli ho v pohodě. Asi tak za půl hodinky by měli dorazit."

"Je v něm něco?"

"Cement. Nevím, jestli ještě něco. Starej ho chce otevřít až tady."

"Když jsem naposledy pracoval s cementem," vykládal Joe zachmuřeně, "byl to horor. Ten chlápek byl ve vodě šest měsíců. Měli byste ho vidět."

"Tahle byla pod vodou čtrnáct měsíců. Myslíte, že z ní něco zbyde k vidění?"

Joe pokrčil rameny.

"To záleží na tom, jak tlustou vrstvu cementu na sobě má. Jestliže je pěkně uložená v cementový skořápce, měla by být v pořádku. Ale dlouho nevydrží. Tak akorát na identifikaci."

Když jsem ho poslouchal, udělalo se mi trochu nevolno. Nebyl jsem si jistý, jestli chci být u toho, až ten barel

otevřou.

"Pojďte do kanceláře," vyzval nás Joe. "Mám tam flašku. To vám spraví náladu. Než se pustím do takovýhle práce, musím si vždycky loknout."

Vešli jsme do menší kanceláře a zůstali stát, dokud Joe ne-vyndal z kredence tři sklenice a láhev skotské.

"Tohle je Chet Sladen, co píše pro Zločin a fakta," představil mě Scaife. "Pracuje tady na tom případu."

Joe se sympatiemi pokyvoval hlavou.

"Některý vaše věci jsem čet, pane. Z tohohle by moh bejt dobrej příběh. Budete fotografovat?"

"Asi jo."

Tvář se mu rozjasnila a postavil se na světlo.

"Třeba si budete chtít vyfotit i mě?"

"Myslim, že nemá foťák pojištěnej," zubil se Scaife.

Pořídil jsem několik snímků toho mužička. Osvětlení bylo chabé a nečekal jsem, že ty fotky dobře vyjdou, ale chtěl jsem si pořádně přihnout z jeho whisky, a tak jsem považoval za správné udělat nějakou radost na oplátku i jemu. Nalili jsme si několikrát a ničím to nespáchli.

Nyní mi bylo lépe, když jsem zaslechl, jak přijíždí vůz.

Joe spěšně uklidil láhev i skleničky, hřbetem ruky si otřel ústa a šel otevřít dvoukřídle dveře, které vedly do pitevny.

"Jdeme na to," pobídl mě Scaife. "To bude zkouška, jak silnej máte žaludek."

Objevil se zachmuřený Creed a za ním policejní lékař.

"Vy už jste tady?" křikl na mě.

"Proč ne? Byl to přece můj nápad, abyste ji našli," řekl jsem.

"Jo, to byl," zavrčel a otočil se, aby udělal příkazy skupině policistů, kteří se snažili nandat barel na vozík se čtyřmi kolečky. "Užil jsem si s těma čumilama svoje," pokračoval, "jestli se domáknou, kdo to těm hladovcům vyzvonil, vlastnoručně mu tu jeho klapačku zadrátuju."

"No najít byste ho měl, od čeho jste policajt," popíchl jsem ho.

Scaife do mě šťouchl a varovně potřásl hlavou.

Za vozíkem jsme všichni vpochodovali do pitevny.

Zde již čekal Joe se dvěma pomocníky v guntových zástěrách a rukavicích.

"Pusťte se do toho," vyzval je Creed. "Uvidíme, co tam objevíme."

Mávnutím dal příkaz čtyřem policistům, kteří vozík přivezli, aby zmizeli.

Opřel jsem se o stěnu a zastrčil blesk do zásuvky. Ruce se mi třásly, málem jsem žárovku upustil.

Joeovi a jeho pomocníkům netrvalo dlouho, než vrchní obal barelu oddělili.

Creed se ke mně obrátil: "Je to ten barel, co Sperry prodal Flemmingovi. Vidíte ty díry na jahody? To děvče musí být uvnitř!"

Joe násilím přerval poslední zabahněnou sponu, která držela železný barel pohromadě. Obnažil se blok cementu ve tvaru barelu. V ostrém světle vypadal strašlivě.

"Kdokoliv tohle dělal, odvedl dokonalou práci," řekl Joe a ustoupil, aby si otřel čelo. "Podej mi dva klíny, Tome," oslovil jednoho z pomocníků.

Zatímco šel Tom pro klíny, vyfotil jsem s bleskem blok cementu.

"Tak hezky opatrně," řekl Joe a začal s pomocníky zatloukat klíny do cementu.

Po deseti minutách vytrvalé práce cement praskl.

Joe nahlídl štěrbínou dovnitř.

Creed ho odstrčil, pohlédl do otvoru, protáhl obličej a ustoupil.

"Je to ona," řekl. "Vidím, že má na sobě ty cetky. Dobrá, Joe, otevři to."

Stačilo pár dalších ran kladivy a cement se najednou rozpadl, jako když pukne velikonoční vajíčko. Stačil mi jediný pohled a musel jsem odvrátit tvář.

Slyšel jsem Creeda, jak říká: "Ted' je vaše, doktore, tedy to, co z ní zůstalo."

V tu chvíli už jsem mířil k východu. Mám docela dobrý žaludek, ale z toho, co jsem viděl, se mi udělalo zle.

Šel jsem do kanceláře, vyndal láhev skotské a pořádně si nalil.

"Mně taky," ozval se za mnou Scaife. Vzal si láhev a nalil si půlku sklenice. "Fuj! Já bych nedělal felčara ani za nic. A je to jasný. Není pochyb o tom, že je to ona."

Po několika minutách se objevil Creed.

Nalil jsem mu. Sklenici si v tichosti vzal a šel se s ní posadit na psací stůl pod oknem. Trochu upil, i když se nezdálo, že to nutné potřeboval. Oči se mu leskly vzrušením a uspokojením.

"No, aspoň jsme se hnuli z místa," poznamenal. "Vy dva se držte poblíž. Budu mluvit s novináři. Není pochyb o tom, že je to Fay Bensonová. To tělo uvnitř cementu má zahnutý malíček, tak jako ho měla Fay." Dopil. "Ted' nám nezbývá než přijít na to, proč ji zabili."

Zamířil ven, kde již netrpělivě čekal hlouček novinářů.

Scaife si zapálil cigaretu.

"Čeká nás nelehká práce," řekl zachmuřeně. "Budem muset najít toho Rutlanda."

Sáhl jsem po telefonu a spojil se s Berniem v New Yorku. Bylo dvacet minut po půlnoci a byl jsem překvapený, že jsem ho zastihl.

"Nemůžu se zdržet," řekl mi. "Clair pořádá večírek a já budu muset ty její supy napájet svojí nejlepší whiskou. Co se děje?"

"Vezmi si zápisník," řekl jsem mu. "Mám pro tebe něco super čerstvého a chci, aby sis to pořádně poznamenal."

"Nepočká to do zítřka?" žebrnil. "Clair nemá ráda, když opouštím naše hosty. Co - hosty! Jsou to spíš vlci."
"Poslouchej, ty nacucaná houbo, popadni svůj blok a našpicuj uši! Našli jsme Fay Bensonovou!"
"Fakticky? Tomu říkám novinka. Jak se jí daří?"
"Je mokrá, studená a pořádně mrtvá. Popadni svůj notes!"
Po chvíli, která mě doháněla k šílenství, se z aparátu znovu ozval jeho hlas.
"Clair je na mě naštvaná," postěžoval si. "Pro smilování boží, pospěš si."
"Drž zobák! A s Clair mě už neunavuj!" zvolal jsem. "Poslouchej, co ti teď řeknu." Začal jsem mu diktovat příběh.
Jednou z Bernieho velkých předností bylo, že byl schopný zapisovat si moje diktování svým zvláštním těsnopisem neuvěřitelnou rychlostí. Sdělil jsem mu všechna fakta a řekl mu, že mu ráno pošlu letadlem další fotografie. "Zaříd', ať někdo přijde k letadlu. Bude to senzace," uzavřel jsem svůj projev.
"Zařídím to," souhlasil Bernie. "Do zítřka to budu mít hotový. Pěkná práce, Chete."
"Jsem rád, že to uznáš. Drž se na telefonu. Za chvíli pro tebe budu mít další zprávy. Čekáme na lékařskou zprávu."
"Dnes v noci mi už nevolej," říkal Bernie výhružně. "Clair..."
"Já vím, Clair by se to nelíbilo. Ať se de vycpat!" zavěsil jsem.
Vstoupil Creed a tvářil se spokojeně.
"Takovýhle příběhy mám nejradši," řekl a posadil se. "Dostáném se na přední stranu novin. Doktor ještě neskončil?"
Scaife zavrtěl hlavou.
Museli jsme čekat dalších deset minut, než se policejní lékař objevil. Vypadal naprosto nevzrušeně. Nacpal si dýmku a odmítavě zavrtěl hlavou, když jsem mu nabízel pití.
"Zabila ji rána do temene. Řekl bych, že ji udeřili rukojetí revolveru. Nic jiného pro vás nemám. Byla ve vodě moc dlouho, aby se dalo poznat víc. Když ji dali do cementu, byla už mrtvá."
Creed se postavil.
"Díky, doktore." Podíval se na Scaifa: "Pojď, máme co dělat."
Odešli.
Lékař šel za nimi a já jsem šel znovu k telefonu, abych ještě jednou zavolał Berniemu.
II.
Druhý den něco málo po jedenácté jsem se stavil za Creedem. V hotelu U placky jsem zaplatil účet, posbíral své věci a nyní jsem byl připraven vydat se do Tampa City. Čekalo mě dvě stě mil.
Scaife mi řekl, že Creed je zaneprázdňený, ale že mě chce ještě před odjezdem vidět.
"Za půl hodinky bude hotovej. Pojďte zatím ke mně. Mám pro vás novinku."
Když jsem se posadil, Scaife řekl: "Měl jste pravdu. Ta Joan Nicholsová tu má záznam. V osmačtyřicátým seděla dva roky za vydírání."
"Nějaký podrobnosti?"
"Zatraceně odporný vydírání to bylo. Jedna z dívek měla bratra v past'áku. Měl něco za sebou a Joan to vyšťourala. Vyhrožovala tý dívce, že jestliže jí nebude platit pět dolarů týdně, že to prozradí ostatním děvčatům. Víc si toho ta holka nemohla ani dovolit, protože vydržovala matku. Musela jí platit. Trvalo to asi půl roku. Potom její bratr umřel a ona to šla ohlásit na policii. Joan Nicholsová vyfasovala dva roky."
"To je zajímavý," řekl jsem. "Rád bych věděl, jestli taky vydírala Fay."
"Spíš vydírala Rutlanda. Možná, že spolupracovala s Fay a že se snažily nastrčit Rutlanda a on se jich zbavil." Zavrtěl jsem hlavou.
"To se mi nezdá. Joanina smrt byla náhodná. Stejně tak i Farmerova. Teda podle vás. Proč by na tom měla být Fay jinak. Proč bylo pro někoho tak důležité se jejího těla zbavovat? Nedávali by ji do cementu, kdyby to nebylo z nějakýho důvodu naléhavý. Proč nemělo být její tělo nalezeno?"
Scaife se na mě zahleděl. Z tohoto hlediska se na to dosud nepodíval.
"Jo, to je fakt" souhlasil. "Mohli se jí zbavit tak, aby to vypadalo jako náhoda. A ušetřili by si spoustu práce." Na Scaifově stole se ozval bzučák.
"To bude starej. Pojďme, vím, že chce s váma mluvit."
Creed seděl za stolem a přezvykoval doutník. Nevypadal tak spokojeně jako předchozí večer, když se předváděl chlapečům od novin, jak mu to pálí. Teď byl zachmuřený a hleděl na mě, jako by si nemohl vybrat, jestli se mnou ztratí slovo nebo ne.
"Určitě jste, Sladene, uvedl s těmi vašimi nápady něco do pohybu. Já teď jen nevím, jak to dotáhnout do konce." Ukázal Scaifeovi, že má odejít. "No dobrá, tělo jsme našli, zabijáka jsme zabili. Ale co jsme tím získali? I v tisku se dočtete, že Flemming byl najatý, aby ji zabil, a nebude trvat dlouho a bude na mě vyvíjen tlak. A já teď nemám žádné vodítko."
"Možná, že něco objevím v Tampa City. Právě jsem na odchodu."
"Skoro si přeju, abyste nic neobjevil. Nikam nás to nezavede," tvrdil Creed. "Jak už jsem vám řek, v Tampa City nemáme žádnou pravomoc. Nemůžu tam svoje muže poslat. A Doonan nespupracuje. Od té doby, co tam je, využívají Tampa City všichni kriminálníci jako útočiště. Nevěřil byste tomu, že město, které má dvě stě padesát tisíc obyvatel, může být tak liberální k zákonům. Padesát procent jejich obžalob jsou dopravní přestupky. Zbytek jsou drobné krádeže, krádeže v obchodech a tak podobně. Už čtyři roky se tam nesoudilo žádné větší lupičství nebo vražda. Jenom mezi nižšími vrstvami, mezi lidma co si nemůžou dovolit kauci. I když nějakou stopu objevíte, budete si muset dát zatraceně pozor, co s ní."
"Tak zlý to být nemůže," soudil jsem. "Jestliže získám přímé důkazy o tom, že ten chlápek, co si najal Flemminga, je v Tampa City, jistě budeme moct udělat nátlak na Doonana, aby vám ho přehrál?"

Creed pozvedl ramena.

"To bude záležet na tom, kdo ten chlápek bude a jak velkou kauci bude ochotný složit. Já se však vsadím, že žádné důkazy nedostanete. Dřív vás vyhoděj z města." Vyndal doutník z úst a odklepal popel do popelníku. "To myslím úplně vážně, Sladene. Něco vám řeknu: před půl rokem zde jeden soukromý detektiv pracoval na nějakém rozvodu. Žena, kterou sledoval, odjela do Tampa City. Jel za ní a nespouštěl ji z očí. Měla spoustu prachů. Dohaduju se, že zašla za Doonanem a postěžovala si mu. Přál bych vám, abyste viděl, co s tím chlápkem udělali. Jeho žena ho teď vozí na vozičku. Ani neví, kdo ho tak ztloukl. Je mu to nakonec jedno. Je ubitý a bez zájmu. S těžkostí se mi podařilo z něho vypáčit, že ho nějakí tři chlápci zahnali do uličky. Neviděl jim do tváře. Neměl dost času si je prohlédnout, než ho zmlátili do bezvědomí. Mluvil jsem o tom s Doonanem. Řek mi, že po těch chlápčích půjde. Dokonce mi slíbil, že je budu do týdne mít. A nemám je doteďka. A nikdy je taky mít nebudu."

Zíral jsem na něho a po zádech mi přejel mrazivý chlad.

"Doufám, že se mnou takhle zacházet nebudou."

Creed se nevesele usmál.

"Kdybych poslal Scaifa na jejich území, určitě by ho zřídili zrovna tak. Tak proč vy byste měl být výjimka?"

"Zastupuju Zločin a fakta," řekl jsem bez přesvědčení.

Creed se zasmál.

"To řekněte Doonanovi. To ho pobaví."

"Možná, že bude lepší, když se Tampa City nakonec vyhnu."

"Dělejte, jak myslíte. Já to po vás nežádám, ale jestli chcete dobrý příběh, tak tam ho můžete najít. Záleží jen na vás."

Nuceně jsem se zasmál.

"Mluvíte jako můj šéf, jenže ten by mi to dal befelem. Dobrá, třeba jsem hlupák, ale vypravím se tam a budu se snažit dávat si bacha."

"Ještě máte tu pistoli, co jsem vám půjčil?" zeptal se mě Creed a natáhl ruku. "Chci ji zpátky. Budete potřebovat od Doonana povolení, když budete chtít nosit na jeho území zbraň. Jestli vás s ní chytanou bez povolení, čeká vás půl roku v jednom z nejhorších vězení v zemi."

Neochotně jsem mu zbraň podal.

"Doufal jsem, že si ji budu moci nechat," řekl jsem. "Nikdo by mě nemusel vozit na vozejkou, kdybych jim moh ukázat bouchačku."

"Bez ní budete ve větším bezpečí. Na poldu nemůžete se zbrání. To byste měl vědět." Pozvedl obálku, která ležela na jeho stole, a hodil mi ji. "To je dopis pro Dona Bradleyho, bývalého policejního kapitána v Tampa City. Bývali jsme přáteli. Teď už jsem ho dlouho neviděl, hezky dlouho. Je to dobrý chlap. Moh by vám pomoci. Každopádně vám sdělí nejčerstvější informace, s kým můžete mluvit a komu se máte radši vyhnout. Zajděte za ním, hned jak dorazíte do města. Řekne vám, kde se máte ubytovat, a poví vám, co kde je."

"Díky," řekl jsem, vložil obálku do kapsy a vytáhl balíček s cigaretami. "Navštívím taky Lennox Hartleyho a zjistím, co ví o Fay Bensonové. Nepřišly o tom děvčeti ještě nějaké dopisy?"

"Jo máme pár nových, ale velký význam jim nepřikládám. Všichni jen píší, že se domnívají, že ji poznávají. Nikdo si není tak jistý jako Hartley. A navíc nikdo z nich není z Tampa City. Pracujeme na nich a když něco objevíme, dáme vám vědět. Jakmile se usadí, zavolejte mi a sdělte mi svoji adresu." Zamýšleně na mě upřel pohled. "Doufám, že zůstanete ve městě tak dlouho, abyste vůbec nějakou adresu měl."

"Já taky," přitakal jsem a napadlo mě, že se mě rozhodně nesnaží povzbudit. "No, tak já půjdu," loučil jsem se. Potřásli jsme si rukou.

"Sbohem, Sladene, a hodně štěstí."

Význělo to, jako že budu hodně štěstí potřebovat.

"Díky," řekl jsem a zamířil ke dveřím.

Scaife byl dosud ve své kanceláři. Když jsem šel kolem, nakoukl jsem dovnitř.

"Jedu do Tampa City. Ještě se uvidíme," řekl jsem jen ve dveřích.

Pohlédl na mě s vážnou tváří.

"Víte, myslím si, že ten váš kolega Low má víc rozumu než vy," řekl a odstrčil židli. "Možná, že vy jste mozek vaší dvojice, ale on má rozum. Co se mě týče, mě by do Tampa City nikdo nedostal. Ani kdyby mi tam umírala manželka, kterou našťěstí nemám."

"Já mám nejen mozek," řekl jsem hrdě, "ale i odvahu."

Kráčel jsem chodbou k východu a za mnou se ozýval jeho cynický smích. Neznělo to moc povzbudivě.

Sedmá kapitola

I.

Kolem čtvrté hodiny odpoledne jsem najel na silnici vedoucí přímo do Tampa City. Byla to čtyřproudá dálnice, která se přede mnou táhla rovná jako pravítko, lemující zlaté písky a oceán, nad kterým zářilo nebe bez mráčku.

V tuto hodinu nebyl na silnici velký provoz, tak jsem na to mohl šlápnout a rozjel jsem to na šedesát mil za hodinu. Zpomalila mne až Čtyřicet stop vysoká tabule s červenými písmeny na bílém pozadí. Sešlápl jsem brzdu, abych si přečetl nápis, který už zdálky výhrůžně upozorňoval:

BLÍŽÍTE SE K TAMPA CITY, ZPOMALTE,
NEBO STRÁVÍTE NOC V NAŠEM VĚZENÍ

Ujel jsem další míli, když jsem si všiml dvou policistů, kontrolujících rychlost projíždějících vozidel. Seděli u kraje

silnice na svých motorkách, rukama ve vysokých rukavicích spočívali na řídítkách, jako by je svrběly nečinností. Byli to dva obtlouští chlapíci se zarudlým obličejem a očima jako oblázky.

Oba mě přísně pozorovali, když jsem kolem nich projížděl rychlostí pětatřicet mil za hodinu.

Po další míli se najednou silnice začala prudce svažovat a já jsem před sebou spatřil Tampa City.

Město se rozkládalo v chráněném zálivu, s bíle zářícími mrakodrapy a vilkami na pláži, honosně vyhlížejícími hotely a barevně svítícími veselými slunečníky, tropickými keři a stromy. Vše tu působilo neposkvrně a spokojeně jako dívka, která právě dostala diamantový náramek.

Jak jsem projížděl dlouhou, rušnou hlavní třídou, poznal jsem při bližším pohledu, že je to město boháčů. U chodníků byla zaparkována auta značek Rolls Royce, Bentley, Cadillac a Daimler. Dobře živení a oblečení muži seděli za volanty a netrpělivě bubnovali prsty při čekání na svoje manželky, které šly nakupovat, nebo vysedávali v kavárnách a drzými pohledy pozorovali lehce oblečené krásky, které předváděly svůj půvab se stejnou dávkou smělosti.

Napadlo mě, že Berniemu by se tohle město zamlouvalo. I mně nebylo při prvním pohledu proti mysli.

Všiml jsem si prázdného místa na parkovišti, vklouzl jsem tam se svým buickem, vypnul motor a vystoupil.

Slunce mi pražilo na hlavu. Zašel jsem do dragstóru, abych se zeptal na cestu do Havelock Drive, kde bydlel Don Bradley.

Prodávač mi to sdělil takovým způsobem, jako kdyby mi dělal kdovíjakou laskavost. Zdálo se mi, že svými pronikavými očima nahlíží do mé náprsní tašky a počítá, kolik mám peněz. Z jeho výrazu jsem poznal, že mě na moc neodhadl a že ho můj příchod nijak nepotěšil.

Vysoká dívka v plavkách bez zad, se slunečními brýlemi rozměrem připomínajícími koblihy a slaměným kloboukem, který byl velký jak kolo od vozu, vstoupila do obchodu, zrovna když jsem odcházel. Kolem bílého kotníku měla náramek s diamanty, který stál nějakého hlupáka určitě majlant.

Prodávač k ní přistoupil s úctou, kterou obvykle prokazujeme členům královské rodiny. Bylo zjevné, že peníze mají v Tampa City hlavní slovo.

Vracel jsem se zpátky k autu.

Policista, kterého jste si z dálky mohli klidně splést s Primo Carnerem, se opíral o můj vůz, a jak jsem se k němu přibližoval, pozoroval mě chladnými nepřátelskými očima apatickým pohledem.

"To je vaše?" zeptal se a pokývl směrem k autu, jako kdyby bylo pod jeho důstojnost je i pojmenovat.

"Ano," odpověděl jsem mírně.

Netušil jsem, na co si bude stěžovat, ale že bude mít námitky, mi bylo jasné hned.

"Teď jste v Tampa City," upozornil mě a odsekával přitom každé slovo. "Tady si potrpíme, aby byly vozy zaparkovány rovně. Vaše zadní kola přesahují bílou čáru."

Pohlédl jsem na nablýskaný rolls royce, který stál vedle mě. Jeho zadní kola přesahovala bílou čáru skoro o metr, ale byl to nakonec rolls z roku čtyřiapadesát, a ne buick ze čtyřicátého.

"Promiňte," omluvil jsem se. "Jsem tu cizinec."

Natáhl ruku, kterou byste si v chabějším světle mohli snadno splést se svazkem banánů.

"Váš řidičský průkaz, pane."

Podal jsem mu řidičák. Dlouho ho studoval, jako kdyby nechápal některá cizí slova, potom vytáhl kožené pouzdro s bločkem formulářů a začal něco pečlivě vyplňovat.

"Zdržíte se dlouho?" zeptal se a nevěnoval mi přitom jediný pohled.

"Myslím, že ne. Pochybuju, že si to budu moct dovolit."

Nijak na to nereagoval, vytrhl z bločku vyplněný formulář a houkl na mě:

"Pět dolarů."

Dal jsem mu pět babek bez mrknutí oka a přijal jeho potvrzení. Creed mě dostatečně varoval, ale nakonec platí to Fayette, tak co?

Vypadalo to, že policistu překvapilo, že to přijímám tak klidně.

"Příště si dejte pozor."

"Koupím si vodováhu a příložík," poznamenal jsem. "Příště si dám bacha, aby byl buick v lajně."

Olízl tužku a zapsal si moje číslo. Oči mu ani trochu neroztály. Bylo mi jasné, že si mě příště vyhledá.

Nastoupil jsem do auta.

"Můžu už jet?"

Věnoval mi dlouhý tvrdý pohled a odkráčel pryč. Zdálo se, že narostly nohy. Ten kdyby mi dal ránu, pěkně by mi pochroumal žebra.

Za jízdy jsem si uvědomil, že se potím a že to není z horka. Jestliže se mi takovéhle věci budou dít často, pomyslel jsem si, určitě to poznamená moji náladu a naruší to moji nervovou soustavu.

Lincoln Drive ležel v chudší části města, to znamená, že domy zde byly menší a nestály na dvouakrových pozemcích skrytých za vysokou zdí, jako devětadevadesát procent všech domů v Tampa city. Ulice byla lemovaná stromy, byla poněkud zastrčená, jako kdyby se styděla sama za sebe, ale rád bych v takové ulici bydlel.

Na zahradě domu č. 24 se hmoždil s řádkou zeleného hrášku statný zavalitý muž, který působil, jako že ho něco hned tak nerozhází. Hrášek vypadal tak lákavě, že by na něj mohl být hrdý i profesionální zahradník. Byl jsem si jistý, že tím mužem je Bradley. Když jsem přijel k obručníku, vzlédl.

Byl to policista každým coulem. Ne však špatnej polda. Jeho větrem ošlehaná tvář měla radostný výraz, který podtrhovaly bystré modré oči. Měl malý knírek, opálenou olýsalou hlavu a výbojnou bradu, což všechno mu dodávalo zdání pevnosti a charakteru.

Vystoupil jsem z vozu a on se mi po zahradní pěšině vypravil v ústřety.

"Kapitán Bradley?" zeptal jsem se a opřel se rukama o branku.

"Jistě, pojdte dál," vyzval mě.

"Můžu to auto tady nechat? Už jsem platil jednu pokutu za přejetí čáry."

Zasmál se.

"Můžete. Před mým domem vás nebudou pokutovat. Pojdte dál."

Kráčel jsem za ním po cestičce.

"Takovej hrášek jsem snad nikdy neviděl," řekl jsem, ne abych mu zalichotil, ale protože jsem to tak opravdu myslel.

"Není špatnej. Vy jste zahradník?"

"Ještě ne."

"Jo," přikývl. "Zahradničení je pro střední a pokročilý věk. Já si už nedovedu život bez zahrady představit."

Zavedl mě do upraveného a pohodlně zařízeného obývacího pokoje s dvojkřídlovými okny vedoucími na trávník.

"Nepostřeh jsem vaše jméno."

"Chet Sladen."

Pozvedl huňaté obočí.

"Vy jste ten člověk, co píše do Zločinu a faktů?"

"Přesně tak."

Obličej se mu rozzářil.

"Jsem rád, že vás poznávám. Rád vaše věci čtu. Posadte se. Napijete se?"

"Díky."

Zatímco připravoval nápoje, pronesl: "Jste v Tampa City poprvé?"

"Ano. Je to hezké město. Vypadá nabitý prachama."

"To taky je. Někteří tvrdí, že je zde v oběhu víc peněz než v Hollywoodu. V současné době tu žije třináct milionářů.

Každý, kdo má menší než pětimístný příjem, patří v Tampa City k chudině." Přinesl nápoje a složil svoje mohutné tělo do křesla. "Tak teda na vás."

Napili jsme se a potom jsem mu podal Creedův dopis.

"Tady máte doporučující dopis, kapitáne," řekl jsem. "Od kapitána Creeda."

Bradlyův obličej se rozzářil.

"Ale, ale, od Torna nemám už pár let žádné zprávy. Jakkak se mu daří?"

"Má se dobře. Pracujeme společně na jednom případě. Stopa nás zavedla až sem. Napadlo ho, že bych to moh vyšetřovat."

Bradley na mě přísně pohlédl, otevřel dopis, přečetl si jej a potom ho vložil zpátky do obálky. Po chvíli řekl. "Hmm, tak vy si myslíte, že tady budete sledovat nějakou stopu."

"Mám takovou představu. Je mi jasný, že Doonan mě v tom podporovat nebude."

"To je velké podceňování. Být na vašem místě, pane Sladene, vzal bych si k srdci radu starého muže, nasedl do auta a jel zpátky do Weldenu. Pokud si vzpomínám, atmosféra ve Weldenu je mnohem zdravější než tady."

"Já vím, ale mám tu práci. Doufám, že mi trochu pomůžete."

"Já už jsem mimo dění. Nebyl jsem na policejní stanici snad přes rok. Moc pro vás udělat nemůžu. Chcete mi říct, o co jde?"

Pohodlně jsem se uvelebil v křesle a provedl ho celým tím případem.

Tiše seděl s přimhouřenýma očima a pozorně naslouchal. Když jsem skončil, bylo mi jasné, že mu neuniklo ani slovo.

"To je zajímavý případ," řekl. "Myslím, že tady máte šanci něco objevit. Může to být náhoda, ale mohlo by vás zajímat, že ve městě existuje takový fajnový noční podnik, který se jmenuje U zlatého jablka."

To mě málem zvedlo z křesla.

"U zlatého jablka? Co o něm víte? Jaký klub to je?"

"Velmi exkluzivní, pane Sladene. Vede ho Hamilton Royce, který je skutečně velmi schopným ředitelem. Když jsem byl ještě u kormidla, chodil jsem ho kontrolovat. Začínal jako karbaník, pracoval pro zaoceánské parníky. Od karbanu se dostal k podvodům s akciemi a na Miami jen o fous unikl zákonu. Nahrabal si peníze a usadil se tady. Zlaté jablko má dvě velké herny a vím s jistotou, že nejméně dvě z ruletových kol jsou křivá. Nikdo se nemůže k tomu místu ani přiblížit, pokud by neměl členskou kartu. Komisař Doonan, mimochodem, byl jedním z prvních stálých členů a slyšel jsem, že výlohy spojené se vstupem a členstvím mu platí klub. Klub má na pět set členů a pocházejí přímo z modré knihy, to znamená že je to výkvět společnosti. Nikdo z členů nemá příjem menší než šestimístný. Je to hogo fogo."

"To teda musí být. Já bych se asi členem stát nemoh, co říkáte?"

Bradley se zasmál.

"To už by bylo snazší, abyste se stal prezidentem, pane Sladene, mnohem snazší."

"Potom mi nezbývá, než se obejít bez toho. Znáte Lennox Hartleyho? Říká vám to jméno něco?"

"Nikdo mě nenapadá," řekl Bradley. "To je ten chlápek, co tvrdí, že zná to Bensonovic děvče?"

"Přesně ten. Za ním chci jít jako za prvním."

"Vemte si k srdci mou radu a do ničeho se nehrňte," poradil mi Bradley s vážnou tváří. "Ani si nemusíte tak dělat starosti s poldama v tomhle městě, aspoň ne s těma, co si rádi vydělaj nějaký ten dolar na pokutě. Jsou jen moc důležití. Zaplatte jim, neodmlouvejte a všechno bude v pořádku, ale dejte si pozor, abyste se nezaplet s tajnými. Ti jsou tvrdí a věřte mi, když říkám tvrdí, pak to taky tak myslím. Kapitán Mathis byl mým poručíkem, když jsem byl ve službě. Měl jsem s ním potíže a teď bych si přál, abych se ho býval zbavil. Není jen špatnej policajt, ale je i brutální. Jeho poručík se jmenuje Joe Carson. Ten je taky drsný chlap, ale nejhorší z těch tří je seržant Carl Lassiter. Kdybyste na něj narazil, měl byste se co nejdřív z města vypařit. Bylo by to asi to nejchytřejší, co byste v tu chvíli udělal."

Nedělám si legraci, pane Sladene. Byl tu jeden soukromý detektiv z Weldenu..."

"Už jsem o něm slyšel od Creeda."

"To Lassiter ho tak zřídil. Tak si na něj dejte pozor."

Začal jsem pociťovat úzkost a zatoužil jsem, aby byl Bernie se mnou. Měl by v kalhotách, kdyby tohle všechno slyšel, a já bych se vedle něho cítil jako hrdina.

"Dám si bacha," řekl jsem. "Díky za varování. Hledám pohodlnější, ale ne moc drahejší hotel. Můžete mně dát tip?"

"Zkuste hotel Na pláži na Palm Avenue. Postaraj se o vás a hlavně vás neokradou. A ne abyste někomu vykládal, že jste se mnou mluvil. Nejsem v tomhle městě populární. A cizinci, co mě navštíví, taky ne."

Zvedl jsem se.

"Díky. Kdybych potřeboval poradit, můžu za váma zase přijít?"

"Jistě, ale nejdřív mi zavolejte. A bude lepší, když nebudete parkovat před domem, a bezpečnější, když přijдете za tmy."

Zůstal jsem na něho koukat.

"To myslíte vážně?"

"Jistě. Všechno, co říkám, myslím vážně."

"Chcete říct, že se jim nelíbí, když vás někdo navštíví?"

"Přesně tak. Od té doby, co jsem šel asi před rokem do penze, mě nikdo nenavštívil, až teď. Lidi se kapánek stydeji navštěvovat poldu v důchodu. Ale mně to nevadí. Mám hodnou ženu a zahradu. A to je všechno, co muž v mém věku potřebuje."

"Vy jste do penze jít musel?" zeptal jsem se. "Proč, myslel jsem..."

"Dali mi padáka. Možná, že někdy, až budeme mít oba víc času, vám o tom řeknu víc. Čeká mě teď spousta práce a vás jistě taky."

"To jo," souhlasil jsem. "Dobrá. Díky, že jste mě přijal, kapitáne. Zatím nashle."

Vyšel jsem z domu a kráčel k autu.

Patrola s červeným narvaným obličejem chodila po protějším chodníku. Když mě policista uviděl, zastavil se a zíral na mě.

Nevěnoval jsem mu žádnou pozornost, ale srdce se mi prudce rozbušilo. Nastoupil jsem do auta a odjel.

Poslední pohled do zpětného zrcátka moje obavy nerozptýlil. Policista držel v ruce zápisník. Nemusel jsem se dlouho domýšlet, že si zapisuje moje číslo.

II.

Ubytoval jsem se v hotelu Na pláži, jenž přesně odpovídal Bradleyho popisu. Byl pohodlný a ne příliš drahý a ředitel hotelu budil zdání, že mě rád vidí.

Z mého pokoje ve třetím patře byl výhled na pláž a oceán a měl jsem vlastní koupelnu. Poslíček mi donesl nahoru tašku a zeptal se mě, zda mi má poslat láhev skotské. Když jsem řekl, že je to skvělý nápad, přinesl ji sám bez čekání.

"Ještě něco, pane?" zeptal se. "Potřebujete něco?"

"Rád bych věděl, kde je Cannon Avenue," řekl jsem.

"Není nic snazšího," odpověděl. "Když vyjedete od hotelu, dáte se vlevo uličkou na hlavní třídu, na první křižovatce odbočíte vpravo a budete pokračovat až ke světlům, tam zabočíte vlevo a dostanete se na silnici pod úpatím kopce. Cannon Avenue je čtvrtá ulice vlevo. Autem vám to bude trvat tak čtvrt hodiny."

Dal jsem mu dolar a svoje požehnání. Když odešel, svlékl jsem se a vysprchoval. Potom jsem se ještě jednou napil, oblékl si svůj nejlepší letní oblek s pestrou kravatou a podíval se na sebe do velkého zrcadla, abych nedělal ostudu, až se objevím na ulicích Tampa City. Byl jsem se sebou spokojený, a tak jsem sešel dolů k autu.

K svítícím hodinám u Cannon Avenue mi to trvalo přesně čtrnáct minut. Octl jsem se v jedné z elegantních kalifornských obytných čtvrtí, ve které získá každý, kdo má menší než pětimístný příjem, komplex méněcennosti.

Malé přepychové vily umístěné v dokonale upravených zahradách lemovaných stromy jako by se snažily přetrufnout jedna druhou. Každý dům byl jiný. Bylo vidět, že každý z architektů, co domy vystavěli, se snažil být lepší než ti druzí.

Číslo 246 stálo na konci ulice a bylo zřejmě poslední dostavěné. Byl to dvoupodlažní dům ve stylu švýcarské horské chaty s převislou střechou. Dřevěné schodiště s bohatě vyřezávaným zábradlím vedlo k předním dveřím z tmavého dubu s medvědí hlavou místo klepátka. Nad vchodem visela umně zdobená lucerna z tepaného kovu, která klidně mohla pocházet z Florencie patnáctého století, ale ve skutečnosti byla zřejmě zhotovena místním kovářem v okamžiku uměleckého vnuknutí.

Zahrada byla příliš upravena, než aby mohla být pohodlná. Kdybych byl vlastníkem takovéhle zahrady, bál bych se do ní šlápnout.

Zaparkoval jsem buicku, otevřel branku a kráčel cestičkou lemovanou po obou stranách typickými růžovými keři k domu. Vystoupal jsem schody k předním dveřím, zvedl medvědovu hlavu a zaklepal.

Chvilí jsem čekal, opřel jsem se o vyřezávané zábradlí a cítil, jak mi slunce praží do zad. Chystal jsem se zaklepat po druhé, ale zaslechl jsem kroky a dveře se otevřely.

Stál v nich vysoký štíhlý muž. Svalnatou chlupatou rukou se opřel o futro. Vypadal, jako kdyby právě vystoupil z lesklých stránek filmového magazínu. Měl hezký, protáhlý, sluncem opálený obličej, pokud by se vám líbil typ herce, což já nemám rád. Vlasy měl tmavé, na čele prořídle a měl je sčesané dozadu. Ve slunci se mu leskly jako laková kůže. Byl oblečený do tmavě modré košile, rozepnuté u krku, do bílých volných kalhot a na nohou měl bílé boty z jemné srsti kůže. Byl to přesně ten typ, po kterém holky sílejí, ale se mnou to neudělalo nic.

"Dobrý den," pozdravil. "Co si přejete?"

Do obličejů mi zavanul oblak whiskového opojení. Ten nejenže whisky pil, ten se v ní musel i koupat.

"Pan Hartley?"

"Ano." Větší vahou se opřel o futro dveří a já jsem poznal, že je opilý.

"Jsem Chet Sladen. Píšu do Zločinu a faktů. Rád bych si s vámi promluvil."

Jeho tvář se zachmuřila a oči se malounko přivřely.

"Zločinu a faktů!" Chcete říct do toho časopisu?"

"Jo, přesně tak. Můžete mi věnovat chvíli?"

"Můj milý chlapče, to víte že ano. Pojdte dál a napijte se." Ustoupil stranou. "Rád vás poznávám. Zrovna jsem si říkal, že se snad ukoušu nudou. Nudíte se někdy?"

Vstoupil jsem do haly plné roztočivých vyřezávaných věcíček, lyžařských hůlek, starých švýcarských pendlovek a vzorovaných koberečků.

Odpověděl jsem, že si nevzpomínám, jestli jsem se vůbec někdy nudil.

"Jste šťastný hoch," řekl mi tak, že jsem mu to uvěřil. "Pojdte dál."

Prošel předsíní a po třech schodech sestoupil do velké haly. Jen tak tak ty schůdky sešel. Kdyby se nepřidržel opěradla křesla, zřejmě by přistál na zemi.

Obývací pokoj vypadal pohodlně, ale podle mého vkusu byl přezdobený. Architekt při zařizování této místnosti neopouštěl švýcarský styl. Kdyby byla okna zavalena sněhem a z dálky se nesl zvuk pádu laviny, možná by to ušlo, ale zde v horké a slunné Kalifornii vypadala celá stavba jako čiré bláznovství.

Měl jsem čas místnost jen tak letmo přelétnout očima, když jsem si všiml děvčete, které sedělo na divanu a hledělo na mě, jako kdybych byl nějaká nepříjemnost, která ji potkala při autohavárii a se kterou se bude muset nějak vypořádat.

Byla vysoká a pružná jako vrbový proutek. Měla tmavé vlasy, tvářila se povýšenecky a byla velmi, velmi půvabná. Měla na sobě zelené plavky, které odhalovaly všechna svůdná místa a krásně vytvarované dlouhé nohy. Tak hezké nohy jsem v Tampa City ještě neviděl.

Pomalu vstala. Rty se jí roztáhly do chladného skoroúsměvu, ale oči zůstaly studené a zaleskly se dobře skrývanou nevolí.

"Ale Harte, miláčku," řekla, "vždyť jsme zrovna mluvili..."

"Tohle je pan - jak že jste říkal, že se jmenujete?" zeptal se mě Lennox Hartley, snažil se zaostřit oči a přihloupě na mě zůstal civět.

"Sladen," odpověděl jsem, "ale jestli vám překážím..."

"Samozřejmě, že nepřekážíte." Položil mi na rameno horkou těžkou ruku. "Suzy, miláčku, tohle je pan Sladen. Potřebuje se mnou prohodit něco důležitého. Uvidíme se zítra. Vyzvednu tě."

Děvče se na něho zahledělo, potom prošlo kolem něj po schůdkách vzhůru do haly.

Hartley se pomalu otočil a pozoroval ji. Šla ke dveřím, otevřela, vyšla ven a zabouchla za sebou tak prudce, až ze stěny v hale spadla jedna lyžařská hůlka.

"Promiňte. Nechtěl jsem..." začal jsem se omlouvat.

Ale Hartley se jen zasmál.

"Zapomeňte na to. Ani nevíte, jak jsem vám vděčný, že jste se tu objevil. Ta holka mě dohání k šílenství." Přesl k baru plnému lahví a nalil dvě velké whisky. Přidal led a poněkud neohrabaně si to šinul ke mně. Podal mi jednu sklenici a potom se malátně spustil do jednoho z křesel a pozvedl sklenici.

"Skoal!" zvolal a notně si přihnul. Položil sklenici na stůl, povzdechl a rukou mi ukázal, abych se posadil. "Posaďte se, pane Sladene. Udělejte si pohodlí. Máte rád ženy?"

"Občas proti nim nic nemám. Ale nepouštím si je moc k tělu," řekl jsem a posadil se.

"Kdybych to tak uměl," posteskl si zachmuřeně. "Když si nějakou najdu, hned mi leze na nervy. A když ji nechám, jsem zase opuštěnej. Ztracený život, co říkáte?"

Podotkl jsem, že by to mohlo být horší.

"Asi máte pravdu," souhlasil. Všiml si, že si prohlížím pokoj a rychle řekl, jako kdyby měl obavy, že nese odpovědnost za výzdobu: "Majitel musí být šílenec. Nemyslete si, že to je moje dílo. Já jsem si tu chajdu jenom pronajal. Asi se brzo vypravím do Švýcarska a postavím si tam slunný kalifornský bungalov. To jim zvedne mandle, stejně jako mně tahle chajda." Přejel si prsty po čele, zachmuřil se a pokračoval: "Tak co jste to chtěl, příteli?"

"Vyrozuměl jsem, že jste napsal weldenské policii o té fotografii Fay Bensonové, co se objevila v novinách."

Chvilí na mě hleděl, potom zamrkal a přikývl.

"Přesně tak. Jak jste se to dozvěděl?"

"Spolupracuji! s policií. Chceme o tom děvčeti něco zjistit."

"Proč poslala policie vás? Proč proboha nepřijeli sami?"

"Tampa City nespadá do jejich pravomoci. Nabídl jsem se, že vás navštívím, abych zabránil komplikacím." Vytáhl jsem z náprsní tašky fotografii Fay Bensonové a nabídl mu ji. "To je to děvče. Poznáváte je?"

Vzal si fotografii, přimhouřil oči a chvíli si ji prohlížel. Potom naklonil stínítko stolní lampy tak, aby na fotografii lépe viděl.

"Je to to děvče," řekl. "Tu bych poznal vždycky. Víte, když jsem ji viděl naposledy, byla tmavá, ale tvář je to stejná. Nejsem odborník na ženské tváře, ale měl bych být. Navrhuju přední stránky časopisů." Zamával mi fotografií před očima. "Tohle děvče mi stálo modelem. Ta nadutá nána, co právě odešla, je taky mým modelem. Nedovedete si představit, co já si s těmi děvčaty vytrpím. Co peněz a času mě stála tahle. Nevěřil byste tomu podle té fotky, vidíte? Když jsem ji poznal, myslel jsem, že to s ní půjde jako po másle, ale kdepak, ukázalo se, že je jako všechny ostatní."

"Jmenovala se Fay Bensonová?"

Zavrtěl hlavou.

"Ne. Jmenovala se Frances Bennetová. Byla jedním z těch děvčat, co se předvádějí u Zlatého jablka. To je ten nóbl podnik na Roosevelt Boulevard, jestli nevíte."

"Říkáte, že vám stála modelem?"

"Tak to bylo dohodnuto. Dělal pro mě dost dlouho. Všiml jsem si jí v klubu někdy v červnu loňského roku. Zdálo se mi, že má přesně ten obličej i figuru, co se dává na přední stránku časopisů. Domluvil jsem se s ní, že za mnou přijde a bude mi sedět modelem. Přicházela pravidelně. Potom najednou měla přijít druhý den, ale neukázala se. Od té doby jsem ji neviděl."

"Kdy to bylo?"

"Někdy loni v srpnu."

"Nevzpomněl byste si na přesné datum? Je to důležité."

"Myslím, že ano." Zaúpěl, když se zvedal z křesla a nejistým krokem přešel po pokoji k velkému sekretáři. Vytáhl tvrdé desky a vrátil se ke mně. "Mám tu někde její poslední kresbu. Není dodělaná, ale vzadu budu mít datum."

Listoval stohem nehotových skic, potom jednu vytáhl a podal mi ji.

"To je ona. Datum bude vzadu."

Pohlédl jsem na skicu. Ten chlápek rozhodně uměl kreslit. Přestože kresba byla nedokončená, děvče jsem poznal. Nebylo pochyb o tom, že to byla Fay Bensonová. Obrátil jsem kresbu. Vzadu bylo datum druhého srpna. Patnáct dní po té, co stála modelem v téhle místnosti, zmizela z Weldenu. Do Weldenu přijela 9. srpna. Co dělala mezi druhým a devátým? uvažoval jsem.

"Jo, to je určitě ona," řekl jsem a skicu mu vrátil. "Vzpomínáte si, jestli vám nějak naznačovala, že příště nebude moct přijít?"

Zavrtěl hlavou.

"Ne, byl to od ní podraz. Skica se jí líbila, myslím taky, že se mi povedla. Říkala, že se těší, až ji dodělám. Řekl jsem jí, že ještě jeden den, a budu hotov. To ona sama navrhla, že přijde hned druhý den. Dokonce určila i hodinu. A pak už se nikdy neobjevila."

"Vzpomínáte si, kolik bylo hodin, když od vás druhého srpna odcházela?"

"Asi tak čtyři hodiny. Nerad pracuju dlouho. Přišla v půl jedné. Pracovali jsme do dvou, potom jsme si snědli k obědu sendvič. Odešla ve čtyři."

"Ukázala se ten večer u Zlatého jablka?"

"Ano. Náhodou jsem tam byl a viděl jsem ji. Vystupovala v představení."

"Víte, kde bydlela?"

"To vám říct můžu. Mám ve věcech systém, pane Sladene. Možná, že na to nevypadám, ale mám svoji metodu."

Vytáhl kartotéku, prolistoval ji a našel kartičku. Hodil mi ji.

Na kartě stálo:

BENNETOVÁ. Frances, Lucy. Glynne Avenue 256, Tampa City 4475. Revuální tanečnice. Klub U zlatého jablka. Věk 26 let. Bruneta. Modré oči. Výška 163. Prsa 90. Boky 90. Váha 60 kg. Fotogenická. Dobrá pro plavbu, dovolenou, volný čas, má ráda bonbony. Slušná, trpělivá modelka.

"Všechny je mám takhle označované," řekl Hartley. "Když je pak znovu potřebuju, projdu si tady tu kartotéku a najdu si je."

Poznamenal jsem si její adresu.

"Nevíte náhodou, jestli měla přítele?" zeptal jsem se.

"To vůbec nevím. Snažím se nedostát se s modelkami do osobních vzhů. Když to podcením, obvykle se dostanu do maléru. Jako například se Suzy. Je to dobrá modelka, ale představuje si, že si může dělat, co chce: mlátí dveřma, klidně si ně mě vyjede, nedělá, co jí řeknu. Je to moje chyba. Zaplet jsem se s ní."

"I já bych se s ní klidně zaplet," poznamenal jsem. "Slyšel jste někdy o chlápku, co si říká Henry Rutland? Je to vysoký, hezký muž a jezdí v zeleném cadillacu."

Hartley zavrtěl hlavou.

"Ne." Zavřel oči. Pochopil jsem, že o mě přestává mít zájem. "Hele, kámo, jestli už po mně nic nechceš, myslím, že si na chvíli dáchnu. Necítím se tak fit, jako když jsem ráno vstával."

"Díky za všechno," řekl jsem a zvedl se. "Možná, že vás ještě navštívím. Ted' se neobtěžujte. Cestu ven najdu."

Mluvil jsem do vzduchu. Když jsem došel do haly, slyšel jsem už jeho chrápání.

Osmá kapitola

I.

Bližila se sedmá hodina, když jsem sjížděl dolů po Glynne Avenue. Byl jsem však rozhodnutý pracovat, jak nejdéle to půjde. Měl jsem na paměti Creedovo varování. Jestliže měl pravdu, hrozí mi brzký vyhazov z města. Musím si proto pospíšet a stihnout toho co nejvíc v co nejkratší době.

Glynne Avenue byla mírná ulice lemovaná na východním konci promenády stromy. Byla to ulice domků s byty k pronajmutí a penzióny pro turisty. Číslo 256 byl hnědý kamenný dům s byty k pronajmutí.

Když jsem jej našel, zajel jsem s buickem na nejbližší parkoviště nějakých sto metrů zpátky po silnici, nechal jsem auto tam a zpátky došel pěšky.

Vyšel jsem po schodech k hlavnímu vchodu a prohlížel štítky se jmény, která mi nic neříkala. Bylo zřejmé, že v bytě po Fay Bensonové již bydlí někdo jiný, ale netušil jsem, v kterém bytě bydlela.

Musel jsem si to pořádně promyslet. Netoužil jsem zrovna po tom, aby se každý dozvěděl, že po ní pátrám, a přesto jsem musel využít příležitosti, jestliže jsem měl zjistit, kdo tu bydlí po ní. Už jsem chtěl zazvonit do bytu v prvním patře, když se otevřely dveře a objevila se dívka.

Byla tmavovlasá a měla bledý obličej s hezkýma očima. Nebyla to krasavice, ale hezky se na ni koukalo. Byla ten typ děvčete, které byste rádi přivedli domů ukázat mamince, přesně ten typ. Když mě uviděla, polekala se, protože nikoho nečekala, a potom se poněkud nervózně usmála.

"Vy jste mě ale vyděsil."

"Omlouvám se," řekl jsem a sundal si klobouk. "Zrovna jsem chtěl zazvonit. Vypadala důvěryhodně, tak jsem pokračoval: "Hledám slečnu Bennettovou. Myslím, že zde bydlí. Slečnu Frances Bennettovou."

Děvče se na mě zkoumavě podívalo. V jejích očích jsem četl překvapení.

"Ale Frankie už tu měsíce nebydlí. V srpnu z Tampa City odjela."

"Opravdu? To mě udivuje. To je ale zklamání. Slíbil jsem jí, že ji vezmu na večeři, až se příště objevím ve městě." Usmála se.

"Smůla," poznamenala. "Frankie je pryč. Nevím, kam se poděla. Doufala jsem, že mi napíše, ale nikdy se neozvala."

"Jste její přítelkyně?"

"Ano, bydlely jsme spolu."

"Jmenuju se Sladene," řekl jsem. "Jsem z toho rozčarovaný. Doufal jsem, že ji dnes pozvu na večeři."

Najednou se na mě podívala se zájmem, smíšeným s opatrností. Zřejmě jsem v ní vzbudil důvěru, protože se taky představila. "Jsem Irene Jarrardová. Nevím, jestli se Frankie o mně někdy zmínila. Moc mě to mrzí, pane Sladene, ale je pryč. S tím nic nenaděláme."

"Jo, je to smůla." Věnoval jsem jí svůj nejlepší chlapecký úsměv. "Předpokládám, že na dnešní večer jste už zadaná, slečno Jarrardová? Nesmílovala byste se nad cizincem? Doufal jsem, že budu mít společnost."

"No...já nevím..." zarazila se a nervózně se zasmála. "Víte, pane Sladene, já vás vlastně neznám. Řekněme si to na rovinu, chtěla jsem jít na večeři sama a myslím, že..."

"Jsem neškodný," ujistil jsem ji. "Jestli se mnou půjdete, dokážu vám to. Jinak bych vám to dokázat nemohl, vidíte?" Znovu se zasmála.

"To máte pravdu. No dobrá. Zkusím to."

"Prima. Auto mám na konci ulice. Kam půjdeme?"

"Doporučovala bych Lodoni. Je to tam sice trošku dražší, ale vaří moc dobře. Teda jestli máte rád mořskou stravu." Mořskou stravu jsem miloval.

Když jsme dorazili do restaurace Lodoni, získal jsem si už její důvěru a bavili jsme se, jako kdybychom se znali celý život.

Když jsme přijížděli po příjezdové cestě k restauraci se zářícími neony, vykládala mi, že pracovala pro Rymana Thomase, co dělá do reklamy. Najednou se zarazila a řekla: "Možná, že jsme neměli jezdit sem. Tady to bude drahý. Nechci, abyste kvůli mně utrácel."

Zasmál jsem se a napadlo mě, jak by se líbila Fayettevi.

"Mám dnes večer náladu utrácet. Nelamte si s tím hlavu." Zajel jsem na parkoviště a společně jsme vešli do restaurace.

Bylo to pěkné místo. Restaurace byla velká a byl z ní krásný výhled na moře. Přestože bylo plno, podařilo se nám najít stůl na balkóně, odkud se nám naskýtal romantický pohled na moře, koupající se v měsíčním světle i na upravenou promenádu.

Irene mi řekla, že slyšela, že v Lodoni dělají báječné želví řízky, tak jsme si je dali. Začali jsme dvěma suchými martini, potom si dali smažené krevety a nakonec želví řízky.

Při jídle jsme si povídali. Když došlo na kávu a cigaretu, začal jsem mluvit o Fay Bensonové.

"Proč odjela Frankie z města, slečno Jarrardová?" zeptal jsem se. "Nesvěřila se vám?"

Irene zavrtěla hlavou.

"Nemám ani zdání. Šla jsem do práce jako obvykle a když jsem se vrátila, byla pryč. Nenechala žádnou zprávu, zkrátka zmizela."

"Vzala si s sebou všechny věci?"

"Jistě, jinak bych si dělala ještě větší starosti. Nemohla jsem stejně pochopit, co se stalo. Volala jsem do Zlatého jablka, ale tam byli stejně překvapení jako já."

S kým jste ve Zlatém jablku mluvila?"

"S hlavním inspicientem, panem Hewlitem. Frankie mu nic neřekla o tom, že by chtěla odejít."

"Pamatujete si přesné datum?"

"Bylo to třetího srpna. Pamatuj u si to přesně, protože můj brácha má čtvrtýho narozeniny a koupila jsem mu kravatu. Chtěla jsem ji ukázat Frankie, co jí říká, ale byla pryč."

"To vůbec nijak nenaznačila, že chce odjet?"

"Ne."

"Zaplatila nájem?"

"Jistě. Našla jsem peníze za činži na policii. Proto jsem byla tak překvapená. Myslela jsem si, že mohla napsat aspoň pár slov. Byly jsme dobré přítelkyně, pane Sladene. Bydlely jsme spolu osm nebo devět měsíců. A dobře jsme spolu vycházely."

Objednal jsem si další kávu. Když nám číšník znovu nalil a odešel, zeptal jsem se: "Pracovala v klubu toho druhého večer?"

"Ano. Taky seděla odpoledne modelem pro pana Hartleyho, toho návrháře obálek časopisů. Když jsme se asi v šest sešly, chlubila se, jak pěkně ji pan Hartley nakreslil, a říkala, že se těší, že ho druhý den zase uvidí. Odešla nakupovat a když se vrátila, připravila se do nočního klubu. Odešla v osm hodin."

"Nepřipadala vám rozrušená nebo nervózní?"

Irene zavrtěla hlavou.

"Byla ve skvělém náladě. Vůbec nevypadala rozrušená."

"Vrátila se jako obvykle?"

"Myslím, že přišla později. Vracela se každou noc tak kolem druhé. Ložnici jsme měly každá zvlášť, ale obvykle jsem ji, když přišla, slyšela. Říkala jsem si, že je později, ale nebyla jsem si jistá. Byla jsem rozespálá a nepodívala jsem se na hodinky. Až potom mě napadlo, že je nějak pozdě. Skoro už svítalo."

"Viděla jste ji, než jste šla do práce?"

"Ne. Nechtěla jsem ji rušit. Nikdy nevstávala dřív než v jedenáct. A já musím odcházet kolem devátý."

"Byla sama, když se tu noc vrátila?"

Podívala se na mě zkoumavě a zachmuřila se.

"Je zvláštní, že se mě na to ptáte. Přišlo mi totiž, že s ní někdo byl. Napůl jsem spala, když jsem slyšela odemykání dveří, ale zdálo se mi, že slyším mužský hlas. Ale nebyla jsem si jistá. Byla jsem rozespálá."

"Vodila si často muže do bytu?"

"Co si vzpomínám, jen jednou. Bylo to koncem července. Řekla, že si chce pozvat přítele na večeři a jestli by mi nevadilo, kdybych jí vyklidila pole. Domluvily jsme se tak, když jsme začaly bydlet spolu. Kdybych si pozvala přítele já, šla by z cesty ona. Zrovna ten večer jsem byla s přítelem v kině a přišla jsem domů pozdě. V té době už byli pryč, ale v popelníku zůstalo spoustu nedopalků. Byly to egyptské cigarety. Nelíbí se mi, jak páchnou, a proto jsem si všimla, že to byly egyptské cigarety."

"Mohla to být i druhá žena, nemyslíte?"

"No, na nedopalcích nebyly žádné stopy po rtěnce."

Usmál jsem se na ni.

"Byl by z vás dobrý detektiv, slečno Jarrardová."

"Já si to zas myslím o vás," řekla s vážnou tváří. "Proč se mě tak vyptáváte?"

"Řeknu vám jedno: Mám pocit, že Frankie je ve srabu." Vytáhl jsem z náprsní tašky fotografii Fay Bensonové a položil ji na stůl. "Je to ona, vidíte?"

Irene se podívala na fotografii.

"Ano, jistě, ale na tý fotce je blond. Od přírody byla bruneta, pane Sladene. Proč se obarvila na blond? Z jaký doby je ta fotka?"

"Z toho, co mi říkáte, soudím, že byla pořízená pár týdnů po tom, co odsud odjela. Tohle děvče," pokračoval jsem a poklepal na fotografii, "si říkalo Fay Bensonová. Devátého srpna přijela do Weldenu a začala pracovat v nočním klubu Florian jako sólová tanečnice. Sedmáctého srpna najednou zmizela a policie se domnívá, že byla unesena. Chci k vám být upřímný, ale musíte mi slíbit, že to, co vám řeknu, zůstane jen mezi námi dvěma. Je to důležité."

Nyní vypadala trochu vystrašeně.

"Samozřejmě, nic neřeknu."

"Weldenská policie mě požádala, abych o tom děvčeti zjistil, co mohu. Myslím si, že policie z Tampa City nebude to pátrání podporovat, proto musím pracovat opatrně. Jde o nějakou záhadu a já ji musím objevit."

"Ale jestli byla unesena, určitě ji už našli," řekla Irene a oči se jí rozšířily zvědavostí. "Říkáte, že zmizela sedmáctého srpna. To už je víc než čtrnáct měsíců."

"Ještě ji nenašli," řekl jsem. Myslel jsem si, že bude rozumnější tomu děvčeti neříkat, že ji zavraždili. Mohla by se polekat a přestala by být sdílná. "Možná, že ji neunesli. Možná, že má z něčeho strach a někde se skrývá. Měla přítele? Chodila s někým?"

"Ne. Víte, s její prací to nebylo jednoduché. Vstávala pozdě a v osm odcházela do nočního klubu. Často říkala, jak je to hloupé mít odpoledne volno a nemít nikoho, s kým by ho mohla trávit."

"A přesto do vašeho bytu přišel na večeři nějaký muž, který s ní byl tu poslední noc, než odjela."

"Ano, ale nikdy mi neřekla, kdo to je, ani jsem ho nikdy neviděla."

"Jste si jista, že neodjela hned v noci? Ráno jste nešla do jejího pokoje, vidíte?"

"Ne. Samozřejmě, mohla odjet už v noci. Zaspala jsem a ráno jsem pospíchala do práce. Až když jsem se vrátila domů, všimla jsem si těch peněz na policii. Mohly tam být už od noci."

"Nikdy se nezmínila o muži jménem Henry Rutland?"

Irene zavrtěla hlavou.

"Ne."

"Měla takový náramek s přívěsky. Viděla jste ho někdy?"

"Ano. Často."

"Všimla jste si, že by mezi těmi přívěsky bylo zlaté jablíčko?"

Irene se tvářila překvapeně.

"Ale jistě. Dal jí ho pan Royce. Bylo to brzy po tom, co dostala tu práci u Zlatého jablka. První večer udělala dojem a pan Royce jí ho dal na památku."

"Hamilton Royce? To je majitel klubu, ne?"

Přikývla.

Hamilton Royce - Henry Rutland, napadlo mě. Mohla by to být tatáž osoba?

"Viděla jste ho někdy?"

"Ne. I když o něm Frankie moc nemluvila, myslím, že ho měla ráda. Já sama jsem ho ale nikdy neviděla."

"Popsala vám někdy, jak vypadá?"

"To myslím, že ne, ale mám dojem, že jí připadal moc hezký."

Rozhodl jsem se, že se na pana Royce musím podívat. Začal mě zajímat.

Bavili jsme se ještě asi půl hodiny, ale už jsem se nic nového nedozvěděl. Irene mi poskytla všechny informace, co mohla. Nic víc jsem se od ní dozvědět už nemohl. Měl jsem však další stopu. Příští krok znamenal podívat se na Royce.

Zavezl jsem Irene domů, slíbil jsem jí, že jí dám vědět, jestli udělám nějaký zajímavý objev, a potom jsem jel zpátky do hotelu Na pláži.

Šel jsem nahoru, lehl si do postele a potmě jsem uvažoval o tom, co jsem doposud zjistil.

Fay zřejmě měla nějakého záhadného přítele. Z nejasného důvodu o něm nechtěla říct Irene. Kdyby ten vztah byl přímočarý, nejpřirozenější věc by byla o něm s Irene hovořit. Ale neudělala to. Proč?

Byl to Royce? Měl jsem jednu malou stopu. Ten chlápek kouřil egyptské cigarety. To je sice trochu neobvyklé, ale zase ne tak moc.

Odjela Fay tu noc z druhého srpna? Jestliže ano, bylo možné, že odcestovala se svým přítelem. Dobře jsem si uvědomoval, že se ona i Henry Rutland týž den zapsali v téže hotelu - v hotelu U placky ve Weldenu.

Zatím mě mátló to období mezi druhým srpnem, kdy odjela z Tampa City, a devátým srpnem, kdy dorazila do Weldenu. Sedm dní - kde mohla být a co mohla dělat?

"Zakousni se do toho, Sheriocku," pobídl jsem se. "Těhle sedm dní může být klíčem k celé záhadě. Musíš na to přijít." Byly dvě pryč, když jsem konečně usnul.

II.

Druhý den něco po poledni jsem zajel za Lennoxem Hartleym.

Dveře mi otevřel filipínský chlapec a zavedl mě do obývacího pokoje. Řekl, že se zeptá, jestli má pan Hartley na mě čas.

Čekal jsem půl hodiny, než se pan Hartley objevil, byl v červenobíle pruhovaném županu, který měl přehozený přes perlové šedé pyžamo. Vypadal dost sešle, ale byl aspoň oholený a vykoupaný.

"To jste zase vy?" řekl a kráčel po koberci k baru. "Skotskou nebo džin?"

Řekl jsem, že si dám skotskou.

Nalil dvě velké sklenice, jednu mi podal rukou, která se chvěla jako osika, potom klesl do křesla, dal si hlt kořalky, otfásl se a zavřel oči.

"Slunce a brzké návštěvy jsou mým hrobem," řekl ponuře. "Někdy si přeju, abych bydlel na měsíci. Napadlo vás někdy, že byste bydlel na měsíci?"

Odpověděl jsem, že z toho, co jsem zatím slyšel, vyplývá, že tam není žádný vzduch, co by stál za řeč, a že tam je taky pěkná zima, proto jsem o měsíci nikdy vážnějce neuvažoval.

Zahleděl se na mě a pokrčil rameny.

"Možná máte pravdu, ale představte si, jaký byste tam měl klid." Znovu si lokl a změnil téma. "Tak, mladíku, co máte na srdci dneska?"

"Jste členem klubu U zlatého jablka, vidíte?"

Tvářil se překvapeně.

"Tak jest, ale snad to nepoužijete proti mně. Proč se ptáte?"

"Chci, abyste mě tam dnes večer vzal."

Zíral chvíli na mě, potom se usmál, sklenici položil na konferenční stůl vedle sebe.

"Vy jste mi ale nátura. Tak vy chcete, abych vás vzal do klubu. To zní velmi zajímavě, pane Slade - jmenujete se tak?" "Sladen," opravil jsem ho.

"Promiňte." Šmátral poslepu po sklenici, když ji našel, podržel si ji u hrudi. "Pane Sladene, to je opravdu velmi zajímavé. Jak vás vůbec mohlo napadnout, že bych vás chtěl dnes večer vzít do Zlatého jablka? Nechci vypadat jako hrubián, ale řeknu to bez obalu. Včera jsem vás viděl poprvý v životě a dneska mi navrhuje, abych vás vzal do té nejdražší putyky na celém pobřeží a utrácel za vás peníze. Neberte to jako urážku, pane Sladene, ale když už mám večer někam jít a utrácet lehkomyšlně peníze, jdu rád s mladou holčkou, která bude cítit jako svoji povinnost mi to nějak vynahradiť. Chápete, jak to myslím?"

Zasmál jsem se.

"Jistě, já to taky tak dělám, ale tohle je pracovní záležitost a je to moc důležitý. Mám důvod se domnívat, že Frances Bennetová byla zavražděná."

Vybryndal trochu whisky na župan, ale ani si toho nevšiml.

"Zavražděná?"

"Ano. Je pro mě důležité, abych se do toho klubu dostal a trochu se tam porozhlíd. Vy jste jediná osoba, kterou ve městě znám, kdo je členem klubu. Prokážete policii službu, jestliže mě tam dnes večer vezmete."

Hleděl na koberec a přemýšlel, jak se zachovat. Podle napjatého výrazu v jeho obličeji se zdálo, že ho to stojí velkou námahu.

"Zabil ji někdo, kdo patří ke klubu?" zeptal se.

"Není to vyloučený." Už jsem ho chtěl požádat, aby mi popsal, jak vypadá Royce, ale pak jsem si to rozmyslel. Určitě by došel k závěru, že si myslím, že to děvče zabil Royce. Kdyby to předal dál, není pochyb o tom, že bych se dostal do pěkný kaše.

"Není důvod, abych vás bral do klubu, pane Sladene," řekl a potřásl hlavou. "Nebylo by to dobrý ani pro vás, ani pro

mě. Řeknu vám proč. Chodívám do klubu dost často, ale nikdy si s sebou neberu muže jako hosta. Neudělal jsem to ani jedinkrát. U dveří tam hlídá chlap, kterej nezná bráchu. Takovýho rasa jsem ještě neviděl. Jestli nechcete vzbudit podezření, nechoďte do toho klubu se mnou."

"Ale je to nálehavý," tvrdil jsem. "Kdyby to nebylo tak důležité, vůbec bych vás tím neotravoval."

Chvilí uvažoval, potom luskl prsty.

"Už to mám. Zařídím vám to. Požádám Suzy, aby vás tam vzala," řekl. "Je členkou a bere si tam svoje přátele. Co vy na to?"

"Nejsem proti, ale měl jsem dojem, že mě moc nebere. Myslím, že se jí do toho nebude chtít."

Lennox mávl chlupatou rukou.

"Nic si nenamlouvejte. To neznáte Suzy. Vezme vás tam. Ráda hledá nový oběti v kalhotách. Jen to nechte na mě. Zařídím vám to. Máte dost peněz?"

Zůstal jsem na něho koukat.

"Jistě, proč? Copak mě to bude něco stát?"

Nepříjemně se zasmál, vydal zvuk, při kterém by Fayetteovi stydla krev v žilách, kdyby ho slyšel.

"Něco tak legračního jsem v životě neslyšel. Něco stát? To si pište, že bude. Suzy nikdy nezvete ven, pokud nejste připravenej prodat svůj dům, dát do frcu auto a vyčerpat účet v bance. Proto se s ní stýkám tady. Nemůžu si dovolit brát ji do klubu."

"Běžte to zařídít," řekl jsem bezstarostně. "Na co mám cestovní účet?"

"Teď se vám to mluví," řekl a sáhl po telefonu.

III.

Vchod do klubu U zlatého jablka střežili vysoké zdi a dvojice mužů s narvanými obličejí v bílých dokonale upravených uniformách. Na hlavě měli černé čapky.

Stáli po obou stranách otevřených vrat z tepaného kovu. Nad nimi zářily silné reflektory, které osvětlovaly silnici a řadu aut, která pomalu projížděla pod přísnými pohledy strážců.

"Dávaj si bacha, aby sem někdo jen tak neproklouzl, vidíte?", řekl jsem Suzy, která seděla vedle mě.

"Milej pane, tohle je exkluzivní klub," řekla. "Nechcem tam nikoho, kdo je nula."

Zřejmě to měla být poklona, ale měl jsem chuť ji udeřit. Snobismus v jakékoli formě nesnáším.

Zpomalil jsem, protože přede mnou se vytvořila řada postupující hlemýždím krokem. Řidiči vystrkovali z otevřených okének svoje členské karty a mávali jimi.

Podíval jsem se koutkem oka na Suzy. Rozhodně bylo na co koukat. Měla na sobě zlaté lamé večerní šaty, přes ně černou, šarlatově lemovanou pláštěnku. Něžný bílý krk jí objímal diamantový náhrdelník, který musel někoho stát majlant.

Hartley jí řekl, že jsem boháč z New Yorku, bez závazků a se spoustou prachů. To doporučení se jí muselo zdát dostatečně zajímavé, aby zapomněla na svůj první dojem ze mě, a přestože bych nemohl považovat její chování za srdečné, bylo alespoň přijatelné.

Když jsme přijeli na dohled k vratům, jeden ze strážců k nám přistoupil. Zastavil jsem. Nakoukl dovnitř, přejel mě chladným tvrdým očima, které mě přесvítily jako světlo reflektoru.

"Nazdar, Hanku," řekla Suzy. "To jsem jen já."

Strážce se dotkl čepice.

"Jistě, slečno, můžete pokračovat."

Znovu se zahleděl na mě, potom odstoupil a já jsem projel bránou na dlouhou, pískem vysypanou příjezdovou cestu.

"Ten si mě zapamatuje," řekl jsem.

"Samozřejmě. To je jeho povinnost. Zapamatuje si každé obličej. Stanete se členem? Přihlásím vás, jestli chcete."

"Ještě nevím, jak dlouho se v Tampa City zdržím, ale díky za nabídku. Kdybych měl zůstat déle, rozhodně bych to uvítal."

Projel jsem nečekanou ostrou zatáčkou a poprvé jsem spatřil klub U zlatého jablka. Bylo to něco. Jak byla osvětlená reflektory, připomínala mi ta budova Klub Addisona Miznera Everglades v Palm Beach. Když jsem přijel blíže, zjistil jsem, že je to docela zdařilá napodobenina slavného klubu v Palm Beach. Byla to štukovaná budova s červenou taškovou střechou, středověkými věžičkami a mřížovím z tepaného kovu ve stylu španělského kláštera. Bylo zcela viditelné, že někdo na výstavbu téhle budovy věnoval spoustu peněz.

Od osvětleného vchodu se k místu, kde zákazníci opouštěli svoje vozy, táhly rudé plyšové koberce.

Každý, kdo vystoupil z auta, vypadal dobře živený, bohatý a bez poskvrnky. Diamanty zářily ve tmě jako světlušky. Zjistil jsem, že pokud si nemůžete dovolit diamantový náhrdelník, nemáte na tomto místě co dělat.

"Kde je parkoviště?" zeptal jsem se.

"Milej pane, auto si vezmou," řekla Suzy s náznakem netrpělivosti.

"Promiňte, jsem jen balík z New Yorku," poznamenal jsem.

Ponechali jsme auto v rukou sluhy v uniformě a vystoupili po schodech potažených koberci do haly.

Kde se vzal tu se vzal mohutný muž v bezvadném smokingu a razil nám cestu. Jeho tvrdý, krutý obličej vypadal jako vytesaný z mramoru. Černé oči měly třept připomínající nahé ostří nože. Vypadal jako Španěl, ale mohl to být i Mexičan nebo Kubánek. Pátravě přenesl pohled ze mě na Suzy.

"Dobrý večer, Juane," pozdravila ho Suzy a bylo zřejmé, že náhle pocítila potřebu se mu zalíbit. "Tohle je pan Sladen. Přivedla jsem ho do klubu. Je z New Yorku."

"Podepíšete nám návštěvní knihu, pane Sladene?" řekl hlasem, který mu skřípal jako zrezivělé železo. Žádný úsměv na uvítanou. Zdálo se, že ho naopak mrzí, že mě musí přijmout.

Vedl mě halou k recepčnímu stolu, kde mi dívka v upjatých černých šatech z hedvábí nabídla plnici pero a chladný, zkoumavý pohled.

Podepsal jsem se pouze iniciálami, pro případ, že by byl tenhle přivandrovalec čtenářem Zločinu a faktů.

"Deset dolarů, prosím," řeklo děvče a Juan stál poblíž a jeho horký dech mi ovíval zezadu krk.

"Deset - čeho?" zeptal jsem se a nevěřicně se na ni zahleděl.

"Deset dolarů, pane Sladene, za vaše dočasné členství," upozornil mě Juan příkře.

Včas jsem si vzpomněl, že mám být bohatým podnikatelem z New Yorku, a zaplatil jsem. Dostal jsem úhlednou kartičku s jménem a datem. Drobným písmem mě upozorňovala, že mohu zařízení klubu využívat pouze jeden večer. Nechtěl jsem si představovat, co by mě to stálo za měsíc.

Dívka přes klobouky mě osvobodila od klobouku a Juan mě osvobodil od své přítomnosti, jak se vrhl na svoji další oběť, ze které chtěl vymámit dalších deset dolarů, protože byla tak nerozumná, že si přivedla hosta.

Suzy mě zavedla do baru, který byl tou nejdelší a nejpřepychovější místností, co jsem kdy viděl. Zaplatil jsem celé jmění za šampaňské a usadil se, abych se příjemně bavil. Nedostal jsem se daleko, když k nám přistoupil podsaditý mužik s celou hrstí jídelních lístků a zeptal se, zda si chceme objednat večeři.

Objednali jsme si, nebo spíš Suzy objednala. Řekla, že začneme ústřicemi, a já byl přesvědčený, že budou stát dolar každá, potom rozhodla, že si dáme grilovaného říčního pstruha, bažanta a francouzský salát. Navrch zmrzlinu a měkký plíškový sýr. Souhlasil jsem se vším. Mužik si to zapsal do bloku a šel dál.

"Na to, jakou máte pěknou figuru, toho dost sníte," poznamenal jsem. "Jak to děláte?"

"Myslíte, že mám hezkou figuru?" zeptala se mdle.

"Jistě a máte taky obdivuhodnou chuť k jídlu. Copak nedržíte dietu?"

"Někdy," odpověděla a zdálo se, že ji to téma přestalo bavit. "Dáme si ještě jednou?" zeptala se a pozvedla prázdnou sklenku.

Tak to pokračovalo asi půl hodiny a už jsem si začal dělat starosti, jestli jsem si s sebou vzal dost peněz, když konečně usoudila, že je čas jíst. Šli jsme do restaurace.

Sedli jsme si a poblíž kapely jsem spatřil dvě spoře oblečená děvčata, jak předvádějí svoje číslo s tancem a se zpěvy.

Zrovna jsme se potýkali se pstruhy, když se u stolu poblíž nás objevila společnost. Poznal jsem, že jsou to důležité osoby podle toho, jak je maitre d' hotel prováděl uličkou. Šel pozpátku a divoce šermoval rukama. Kdyby měl vlaječku, určitě by s ní mával.

Byly to dvě mladé ženy a dva muži. Žena, která šla v čele, upoutala moji pozornost. Mohlo jí být tak šestadvacet, byla pomenší, kompaktní a pod večerními šaty barvy ohně měla tvary, že jsem zíral. Byla tmavovlasá a její lesklé černé vlasy byly vyčesány vzhůru na dokonale vytvarované hlavě. Obličej měla krásný jako řecká socha. Chladný a možná trochu tvrdý, ale velmi, velmi povýšený. Hořel v ní však plamen, který z ní činil víc než jen krásnou ženu. Oživoval ji a činil ji neodolatenou a žensky svůdnou jako trojskou Helenu.

Muže přitahovala jako magnet. V celé restauraci nebylo jediného muže, včetně hudebníků z kapely a číšníků, kteří by nezatoužili dělat jí doprovod. Mohli jste pozorovat, jak se výrazy jejich tváří mění, když ji spatřili. Vrhali na ni hladové, velmi, velmi hladové pohledy. Zkoumal jsem sám sebe, zda se netvářím taky tak, a možná, že tomu tak bylo.

Ta druhá žena z jejich společnosti nestála za pohled. Byla sice příjemná, trochu oplácaná, samozřejmě musela být bohatá, ale trojská Helena si s ní nemusela dělat jako se sokyní starosti.

Dva muži, kteří ženy doprovázeli, byli normálně vyhlížející, bohatí, dobře živení chlapíci středního věku, jaké můžete vidět kdykoliv po půl jedenácté dopoledne, jak řídí velké syndikáty, banky nebo filiálky. Když se pohnuli, bylo skoro slyšet, jak jim praskají vředy, a jejich obličejové poznamenané portským svědčily o jejich vznětlivé povaze.

"Musíte na ni tak zírat?" zeptala se Suzy nazlobeně.

"Jsem snad jediný?" zazubil jsem se na ni. "Kdo je to? Ne ta s tím mohutným poprsím, ale ta drobnější, tmavá."

Suzy opovržlivě pozvedla koutky.

"Nechápu, proč muži po ní tak šílí. Podle mě není nic než odporný zvíře s notnou dávkou sexu."

"Já mám zvířata rád," řekl jsem. "Jednou jsem dostal medaili za to, že jsem zachránil psa před utonutím. Kdo je to?"

"Myslela jsem, že ji zná každý. Proboha! I kdybych měla její prachy, věděla bych iíp, jak se předvádět než ona."

Nechápu, proč Piero neleze po čtyřech, když ji vede ke stolu. Vlez by jí někam."

Naklonil jsem se nad stůl a pokusil se bez valného úspěchu nekřičet. "Kdo-je-to?" opakoval jsem.

"Nejsem hluchá," řekla Suzy a štítivě se odtáhla. "Cornelia Van Blakeová, když už to musíte vědět." Pozvedla elegantní ramena.

"Myslela bych si, že když jste z New Yorku, měl byste ji znát."

"Cornelia Van Blakeová?"

Zůstal jsem na Suzy zírat. Kde jsem to jméno už slyšel? V jaké souvislosti?

"Ona bydlí v Tampa City?"

"Jistě. Má dům na West Summit a desetiakrový pozemek. Pokud nevíte, West Summit je nejhonosnější čtvrť v Tampa City. Tam si můžou dovolit bydlet jenom milionáři."

Milionáři...

Po zádech mi přeběhl mráz.

Samozřejmě. Už si vzpomínám! Cornelia Van Blakeová byla ta milionářka, se kterou se Joan Nicholsová setkala v Paříži. Vzpomněl jsem si na přesná slova Janet Shelleyové:

Joan měla ohromný talent spřátelit se s lidmi při penězích. Když byla v Paříži, spřátelila se s paní Cornelií Van Blakeovou, ženou toho milionáře. Neptejte se mě, jak to udělala, ale je to fakt. Dvakrát šla za paní Van Blakeovou do

hotelu a povečeřela s ní.

Znovu jsem pohlédł na tmavovlasou ženu, která si prohlížela jídelní lístek, který jí maitre d'hotel držel.

Na ženu, co by dávala průchod mateřským citům a ujímala se neúspěšné revuální tanečnice, rozhodně nevypadala. Ta by se ne-ujímala nikoho. Kdyby se někdy posadila vedle ledovce, vsadil bych se o cokoli, že by dřív rostál ledovec než ona.

"Který z těch dvou dobře živených chlapíků je její manžel?" zeptal jsem se.

Suzy už začínala ztrácet trpělivost.

"Milej pane, je to vdova. Její manžel umřel loni. Copak vůbec nic nevíte?"

"To bylo jeho štěstí," poznamenal jsem a s úsilím odvrátil oči od paní Cornelia Van Blakeové a soustředil se na svůj talíř.

Najednou mě přešla chuť - aspoň na pstruha.

Devátá kapitola

I.

Až když jsme si se Suzy zatančili a odešli se do baru napít, nanesl jsem znovu téma paní Cornelia Van Blakeová.

Suzy mezitím objevila, že umím tančit. Moc toho kromě vymyšlení dobrého příběhu neumím, ale tanec je moje specialita. Suzy byla dobrá taky a když jsme absolvovali jedno kolečko na parketu, snížila se k tomu, aby mě uznala, že jsem dobrý. Na konci druhého tance se snížila ještě víc a když jsme dotančili oslnivé tango, začala se chovat skoro jako člověk.

"Dáme si dva drinky," navrhl jsem, "a potom se sem vrátíme a ukážem jim, jak se to dělá."

"Kde jste se naučil takhle tančit, Chete?" zeptala se a zavěsila se do mě.

Chete.

Jsou různé způsoby a možnosti, jak ženy zlomit. Napadlo mě, za jakých okolností by se člověku podařilo zlomit Corneli Van Blakeovou.

"Milá slečno, to není něco, co se učíte, s tím se musíte narodit," řekl jsem povzneseně.

Suzy se zahihňala.

"Dobře mi tak. No dobrá, omlouvám se, že jsem se chovala nadutě, ale ti muži, který mě někdy Hart přinutí pozvat, jsou zkrátka nemožný. Nedovedete si to představit."

"To je v pořádku. Děvče si musí uchovat svoji důstojnost, když už si neuchová nic jiného."

Věnovala mi staromódní pohled.

"A nemyslete si kdovíco jenom proto, že umíte tančit."

Otevřel jsem dveře do baru.

"Nezačnete ječet o pomoc, dokud se na vás nezačnu lepit," řekl jsem. "Jak vás proboha napadlo, že chci něco víc?"

"Poznám, když se k něčemu schyluje," vrátila mi to a vyšplhala na barovou stoličku. Luskla prsty na barmana.

"Dvakrát whisky se sodou," objednal jsem a usadil se vedle ní.

Rychle jsem se rohlédl po baru přeplněném lidmi a doufal jsem, že znovu zahlédnu paní Van Blakeovou, ale nikde ji nebylo vidět.

"Často mě napadlo, že by nebylo špatný být milionářem. Kdybych nebyl od přírody línej, určitě bych s tím něco udělal," pronesl jsem, když jsem nejmně třikrát přeplatil whisky. "Vemte si to Van Blakeovic děvče. Kolik jste řkala, že má?"

"Nic jsem neřkala. To nikdo neví. Její manžel jí prej zanechal pět miliónů, ale každý si myslí, že to muselo být víc. Vymyslel nějaký zařízení na čerpání nafty a říká se, že jenom procenta z toho jí vystačej na tisíc let dopředu. Sama je držgreše. Van Blake vložil peníze do tohoto klubu. Měl o něj zájem, ale když umřel, Cornelia klub prodala Roycovi. Teď je majitelem on."

"To by mě zajímalo, čím jí za to zaplatil," řekl jsem na to a rohlížel se po vznešeném baru.

Suzy pokrčila rameny.

"Musel vypláznout spoustu lupenů. Jen tak by se s něčím nerozloučila."

"Řkala jste, že její manžel zemřel vloni?"

"Ano. Zavraždili ho."

Málem jsem upustil sklenici.

"Zavraždili? Jak to? Jak se to stalo?"

Zůstala na mě koukat.

"Byly toho plný noviny. Proč je nečtete, když jste taková zvědavá nátura?"

"My náтуры si nevšímejte. Vsadím se, že v newyorských novinách o tom moc nebylo. Stejně, mám na práci důležitější věci nežli číst noviny. Poslouchám rádio a to stačí. Kdo ho zavraždil?"

"Nějaký pytlák. Van Blake nesnášel pytláky. Každý ráno před sedmou jezdíval po svém pozemku, a věřte tomu nebo ne, kdykoliv přistihl nějakýho pytláka, prásknul ho bičem. No a dělal to zkrátka moc často. Tak ho jeden zastřelil a dobře mu tak."

"Zdá se, že měl feudální choutky. A co se stalo s tím pytlákem?"

Pokrčila rameny. Zřejmě ji to nezajímalo.

"Nevím. Utekl. Policie ho nikdy nenašla." Dopila a sklouzla ze stoličky. "Pojďme tančit. Nemůžu se zdržet moc dlouho."

Zítra kolem poledne sedím Hartovi modelem a nemůžu vypadat jako mrtvola."

"To byste nikdy nemohla, madam," učinil jsem jí poklonu a šel za ní zpátky do restaurace.

Tančili jsme do jedné a potom Suzy řekla, že už musí domů.

Po celou dobu, co jsem byl v klubu, jsem se díval, zda neuvidím někoho, kdo by připomínal Hamiltona Royce, ale nikdo se mu ani zdánlivě nepodobal, aspoň tomu, jak jsem si ho představoval.

Když jsme odcházeli z restaurace, zeptal jsem se: "Royce se dnes neobjevil na scéně? Chtěl jsem ho vidět."

"Neviděla jsem ho. Nebejvá tu vždycky," odpověděla Suzy bez zájmu. Potom se zastavila a řekla. "Počkejte na mě. Hned se vrátím."

Pozoroval jsem ji, jak mizí na toaletě. Nyní odcházelo větší množství lidí a hala byla ucpaná. Opřel jsem se o zed', abych se vyhnul proudícímu davu. Vpravo ode mě byla chodba a na jejím konce jsem zahlédl dveře z dubového dřeva. Vypadaly moc nóbl a to vzbudilo moji zvědavost. Za takovými dveřmi může přebývat majitel tak honosného nočního klubu jako je Zlaté jablko. Šel jsem do klubu s cílem podívat se na pana Hamiltona Royce a doposud mi štěstí nepřálo.

Neváhal jsem ani vteřinu. Vždycky jsem se mohl vymluvit na to, že jsem myslel, že ty dveře vedou na pánskou toaletu.

Rychle jsem se rozhlédl po chodbě. Recepční byl zaměstnaný počítáním peněz, které dnes v noci ukořistil, a děvče přes klobouky mělo plné ruce práce s vydáváním klobouků. Juan, dosud blýskající čepelemi svých očí, se ukláněl silnému, důležité vyhlížejícímu muži, zřejmě senátorovi, který zrovna odcházel. Tři olivřejovaní sluhové stáli na schodech u vchodu a pískali na příjezdějí vozy.

Nikdo mi nevěnoval sebemenší pozornost.

Zahnul jsem do chodby a krácel, ne příliš rychle a pokud možno nonšalantně, k dubovým dveřím.

Vzal jsem za kliku a jemně stiskl. Dveře se otevřely tak tiše, jako když se padající list snáší k zemi.

Nahlédl jsem do prostorné, přepychově zařízené místnosti. Byl to pokoj muže, muže se spoustou peněz na svůj komfort, muže, který využije každé příležitosti si ten komfort zajistit.

Přelétl jsem místnost očima.

Moji pozornost upoutala dvojice u krbu. Tiše zde zápasili muž a žena. Ta žena byla Cornelia Van Blakeová. Muž byl vysoký, štíhlý a hezký, pod nosem měl malý knírek a byl nádherně opálený.

Držel Corneliu tak, jako se Rudolph Valentino zmocňoval žen v době němé éry filmu. Držel obě její zápěstí v jedné ruce, pravou rukou ji objímal v pase a prohýbal ji dozadu a snažil se přitisknout svoje rty na její.

Pokoušela se uvolnit a musela být silnější, než vypadala, protože jsem poznal, že muž má co dělat, aby ji udržel.

Když se muž násilím vrhá na ženu, vždycky to ve mně vyvolá touhu mu jednu vrazit.

Nerad užívám násilí, protože jsem na to líný, ale za války, když jsem měl tu smůlu, že jsem byl u námořnictva, jsem se v rámci svého praporu stal nesporným přeborníkem v lehké váze jenom proto, že mi to připadalo jednodušší než se postavit na špatnou stranu velitele praporu, který byl šílenec do boxu.

Neohlížel jsem se na následky a dvěma rychlými kroky jsem se ocitl v místnosti.

Vysoký muž nechal Corneliu Corneliu a podíval se na mě. Oči se mu třpytily zuřivostí. Abych mu usnadnil rozpaky, zasáhl jsem jeho čelist pravým hákem. Byla to pěkná pecka a měla ničivý účinek.

Zapotácel se, narazil do stolu, svrhl z desky nějaké cetky a svalil se na ně.

"Omlouvám se, že jsem se neobjevil dřív," řekl jsem Corneliu, která si právě upravovala svoje šaty bez ramínek, které jí neseděly na tom správném místě.

Ani mi nepoděkovala.

Už jsem viděl rozzlobené ženy, ale žádnou tak naštvanou jako byla v tu chvíli ona. Byla bílá jako padlý sníh a oči jí žhnuly jako uhlíky rozpálené doruda, jak se píše ve viktoriánských románech.

Podívala se skrz mě, jako bych byl neviditelný, potom pohlédla na vysokého muže, který dosud ležel na zádech, i když vrtěl hlavou a snažil se probrat ke vědomí. Potom odešla z místnosti a když procházela kolem mě, cítil jsem se sežehnutý její dobřelá rozpálenou zuřivostí.

Vyhledal jsem úlevu v tom, že jsem ponořil ruku do zlatého cigaretového pouzdra, které leželo na stole. Vzal jsem si jednu cigaretu a připálil si. Jednou jsem zatáhl a otfásla mnou vzpomínka. Egyptské cigarety. Znovu jsem se na cigaretu podíval, potom jsem pohlédl na vysokého muže, který se již soukal na nohy. Připomněl jsem si Bernieho popis záhadného Henryho Rutlanda: sto devadesát vysoký, štíhlý, opálený, malý knírek pod nosem a zlatý náramek na jednom a zlatý řetízek od hodinek na druhém zápěstí.

Tenhle chlapík měl na levém zápěstí zlatý náramek a na pravém zlatý řetízek od hodinek. I bez těchto zlatých doplňků na něj popis seděl jako ušitý.

Zdalo se však, že není dost času přistoupit k němu, potřást mu pravicí a říct: "Pan Henry Rutland, jestli se nemýlím."

Byl nejvyšší čas, abych místnost opustil, svůj objev si probral až ve volném čase a rozhodl se, jak z něj získat maximum.

Když se Royce soukal na nohy a přidržel se stolu, byl jsem už u dveří.

Dveře se tiše otevřely a objevil se snědý krutý obličej Juanův. V pravé ruce držel osmatřicítku a mířil jí na mě.

II.

Dlouhou dobu jsme hleděli jeden na druhého, potom Juan vstoupil do místnosti, zavřel za sebou dveře a opřel se o ně zády.

Royce seděl za stolem. Prsty se dotýkal čelisti. Z očí mu číhala smrt.

"Zjistí, kdo to je," řekl.

Juan natáhl levou ruku.

"Náprsní tašku," vyzval mě, "a pospěš si."

Vytáhl jsem náprsní tašku a podal mu ji. Uvědomil si, že nemůže prohlížet tašku a přitom na mě mířit pistolí, tak ji sklopil k zemi, což byla osudná chyba. Přestal se na mě dívat. Buďto si byl tak sebejistý, nebo to byl takový hlupák. Neměl jsem čas, abych to zjišťoval. Nasadil jsem mu právej hák a zastavil jej o jeho čelist. Myslím, že jsem nikdy

žádnému chlápku neuštědřil takovou ránu. Narazil jsem vši silou pěstí, až mě to zabořilo, možná víc než jeho. Rychlostí blesku se poroučel k zemi. Podařilo se mi zachytit pistoli, dřív než upadla na koberec. Zamířil jsem pistolí na vysokého muže a usmál se na něj.

"Zdá se, že se dnes večer dobře bavíme, vidíte?" dráždil jsem ho.

Podíval se na mě a obličej měl napjatý k prasknutí.

"Vypadněte vodtudy!" zachroptěl.

"Už jsem na cestě. Tu pistoli nechám u stráží u vchodu. Budu se s ní cejtit líp, než z tyhle putyky vypadnu," říkal jsem, posbíral náprsní tašku a couval ke dveřím.

Seděl bez hnutí, ruce položené na psacím stole, obličej pod opálením mrtvolně bledý.

Tak či onak si dnes večer moc neužil.

Otevřel jsem dveře, vycouval do chodby a spěchal pryč.

Suzy na mě čekala.

"Kde proboha jste?" řikala netrpělivě. "Už jsem chtěla jít domů bez vás."

"To je přesné to, co uděláte," řekl jsem. "Nemám teď čas vám vysvětlovat, proč. Nechtě si zavolat taxík. Já nebudu čekat ani na svůj klobouk."

Prošel jsem kolem ní a spěchal k východu. Zůstala v údivu zírat za mnou, příliš překvapená, než aby něco řikala.

"Váš vůz, pane?" zeptal se mě vrátný přísně.

"To je v pořádku. Vyzvednu si ho sám," řekl jsem, proklouzl kolem něj a pádil uličkou k místu, kde jsem viděl řadu aut.

Netušil jsem, jak dlouho bude panu Roycovi trvat, než zahájí akci, ale čím dřív proklouznu strážcům u vrat, tím líp.

Našel jsem buicka, vstrčil hlídači dolar a nastoupil. Ujížděl jsem příjezdovou cestou, co nejrychleji jsem mohl. Z kapsy jsem vyndal pistoli a prohodil ji otevřeným oknem mezi vavříny. Vzpomněl jsem si na to, co Creed říkal o tom, co by se stalo, kdyby mě chytili se zbraní bez povolení.

Byl jsem už pěkně daleko, když jsem ve světle reflektorů spatřil, že hlavní vrata jsou zavřená.

Dva strážci a vysoký muž s macatým obličejem v klobouku se sklopenou střechou stáli nehnutě a v tichosti čekali, až přijedu.

Zpomalil jsem a zatroubil v naději, že otevrou vrata, ale nic takového se nestalo.

Reflektory osvětlily muže v klobouku se sklopenou střechou. Nebylo pochyb o tom, že je to policajt. Jeho rudý, hrubý obličej nesl známky brutality. Kdybyste vzali hrst červené hlíny, rozmáčkli ji do přibližného tvaru jeho obličeje, připláclí hroudu pro nos, vyryli štěrbinu pro ústa a zastrčili dvě hlavičky od sirek pro oči, získali byste dokonalý portrét toho chlápka.

Měřil přes sto osmdesát, ruce měl v kapsách manšestrových kalhot, mohutné nohy od sebe a hlavu na stranu.

Napadlo mě, jestli to není seržant Carl Lassiter, který je podle bývalého kapitán Bradleyho tím nejdrsnějším chlápkem zdejší policie. Jestliže ne, ani bych ho nechtěl potkat. Tenhle mi stačil.

Zastavil jsem.

Dva strážci přistoupili k autu, ruce drželi na rukojeti zbraní. Obklíčili auto z obou stran a zároveň otevřeli obojí dveře.

"Nechtě ruce na volantu!" vykřikl ten, co stál vedle mě.

"O co vám jde," nechápal jsem. "Co chcete dělat?"

"Vytáhněte ho ven," poručil policajt. Měl hluboký zastřený hlas, který podivně vycházel z jeho buldočího hrdla.

Strážce na vzdálenější straně si vzal pistoli nyní do ruky.

"Vystupte," řekl, "a nehýbejte rukama."

Vyklouzl jsem ven.

"Zbláznili jste se?" řekl jsem. "Jsem jen dočasný člen..."

"Drž hubu!" okřikl mě policista. "Podívejte se do vozu," pokračoval směrem k jednomu ze strážců a druhého vyzval:

"Odved'te ho dovnitř."

Strážce mě šťouchl pistolí do zad.

"No tak, hejbní kostrou," řekl a já jsem obešel auto a vstoupil do vrátnice, co stála vedle vrat. Ocitl jsem se v prostorné místnosti s psacím stolem, věšákem na pušky, dvěma židlemi a nezapnutými kamny.

Policista šel za mnou a prohlížel si mě v ostrém světle lampy. Potom vytáhl z kapsy placku policisty, zasvítíl mi s ní před očima a představil se: "Jsem seržant Lassiter. Kdo jste vy?"

"Jmenuju se Sladen," řekl jsem. "O co vám jde?"

Natáhl ruku velikosti uzeneho vepřového líčka.

"Náprsní tašku."

Podal jsem mu svoji náprsní tašku. Vzal si ji ke stolu, zaklesl do ní jeden mohutný prst a vysypal obsah.

Seděl za stolem, klobouk si posunul z čela a pomalu, s policejní důkladností, se začal probírat v mých dokladech.

Když vše prohledal - a nebylo tam nic víc než moje pracovní vizitky, nějaké peníze, řidičák a výdajový list v podobě podivného cáru papíru, kam jsem si výdaje zapisoval - hodil mi to zpátky.

Zatímco jsem si vracel doklady a peníze do náprsní tašky, seděl a nespouštěl ze mě oči. Jeho zkoumavý pohled byl snad můj nejnepříjemnější životní zážitek.

Dal jsem si náprsní tašku zpátky do kapsy, podíval se na něho a střetl se s jeho prasečím očičkama, tvrdým jako žula.

"Spokojen?" zeptal jsem se.

"Jste soukromý detektiv?" udeřil na mě a každé slovo ukrajoval s neskrývanou nenávistí.

"Jsem spisovatel." Vytáhl jsem svoji profesní vizitku a ukázal mu ji. "Neslyšel jste o Zločinu a faktech?"

Spolupracujeme s policií."

"To ji musí těšit." Zvedl svoje mohutné tělo ze židle a obešel stůl.
Nejsem zrovna drobeček, ale vedle jeho vysokého mohutného těla jsem si tak připadal.
V tu chvíli vešel druhý strážce a potřásl hlavou směrem k Lassiterovi.
Seržant na mě upřel tvrdý pohled.
"Naval tu bouchačku," vyzval mě a natáhl ruku.
"Jakou bouchačku?" zeptal jsem se bezvýrazně. "Co máte na mysli?"
Jeho hrubý brutální obličej zřítovněl, v očích mu zle zablýsklo.
"Zvedni ruce."
Udělal jsem, co po mně chtěl, a on mě rychle a zkušeně prořezával. Měl jsem pocit, že mě proklepává perlíkem.
"Kam jsi ji schoval?" zařval na mě.
"Co kam jsem schoval?" zeptal jsem se a snažil se tvářit nevinně.
Natáhl svoji mohutnou ruku a chytil mě vpředu za košili. Vdechl mi do obličeje česnekové a whisky výpary.
"Kams ji schoval?" zuřil a zalomcoval mnou jako vichřice okenicema. Málem mi zlámal vaz.
Nehýbal jsem se. Věděl jsem, že jestliže se budu snažit vykroutit, nedopadnu dobře. Nebyl jsem šílený, abych si představoval, že ho znám.
"Nemám pistoli, nikdy jsem žádnou neměl. Je to jasný?"
Zvedl ruku a udeřil mě do obličeje. Měl jsem pocit, že mě praštil baseballovou pálkou.
Málem jsem zavrával, ale včas jsem se zarazil. Kdyby byl sám, moh jsem se do něj pustit, ale ne když mě drželi ty další dva chlápci a on mě zpracovával.
"No tak, uhoď mě!" vyzýval mě. "Na co čekáš?"
"Nechci vás uhoďit," namítl jsem. "Zbláznil jste se snad?"
Znovu mnou zatřásl, až se mi uvolnily zuby moudrosti, a potom mě nechal být.
"Co v tomhle městě pohledáváš?"
"Jen se tak rozhlížím. Snažím se najít nějaký materiál na příběh. Je na tom snad něco špatného?"
Nahrbil mohutná ramena a zařval na mě:
"Jakej materiál?"
"Cokoliv, co by se mohlo vnořit," odpověděl jsem. "Proč vás to tak vzrušuje? Copak nemůže spisovatel navštívit nějaký město, aniž by tím nenaštval poldy?"
Přes tvář mu přelétl výraz podrážděného znechucení.
"Nechcem tady ve městě soukromý vočka," řekl. "Dávej si bacha. Nebudu ti to říkat dvakrát. Teď vypadni a k tomuhle klubu se už víckrát nepřibližuj. Jasný?"
Soukal jsem se do saka.
"Dobrá, seržante," řekl jsem. "Je mi to jasný."
"A teď padej!" zařval na mě. "No tak - klid' se mi z vočí."
Šel jsem ke dveřím.
Napůl jsem to čekal, ale netušil jsem, že tak velké chlap může být tak mrštný. Než jsem stačil uhnout, jeho velká bota zasáhla můj zadek a já jsem střemhlav vyrazil ven. Přistál jsem na příjezdové cestě na všech čtyřech.
Lassiter pomalu vyšel ven a hleděl na mě. Odhalil zuby ve škodolibém úsměvu.
"Napiš třeba vo tomhle, vočko," vyzval mě. "A jestli tě ještě někdy uvidím, dodám ti k psaní další materiál."
Měl jsem chuť ho zabít. Býval bych ho zabil, kdybych měl u sebe zbraň.
Pomalu jsem se sebral ze země. Bolelo mě celé tělo.
Dva strážci otevřeli vrata.
Lassiter napřáhl svoji velkou botu a uštědřil nárazníku takovou ránu, že ho ohnul a odrazil lak.
"Vypadni i s tou svojí kraksnou," dodal.
Nastoupil jsem do auta a odjel.
Trásl jsem se vzteky.
Ještě jsem se chvěl, když jsem vstupoval do hotelu.

III.

Druhý den asi v deset hodin dopoledne jsem se nasnídal a v recepci si vypůjčil telefonní seznam. Vyhledal jsem si adresu Cornelie Van Blakeové. Bylo tam jednoduše: Vanstone, West Summit.
Požádal jsem recepcního, aby mi popsal, jak se do West Summitu dostanu.
"Znáte klub U zlatého jablka?" zeptal se mě.
Řekl jsem, že klub U zlatého jablka znám.
"Projedete kolem klubu po silnici nad mořem, až se dostanete k ukazateli. West Summit pokrývá celý útes až k dálnici na San Francisco."
Poděkoval jsem mu, z garáže vyzvedl buicka, zastavil se v květinářství, aby poslal Suzy šest orchidejí, a připsal jsem omluvu za svůj spěšný útek. Potom jsem šel na promenádu.
U Zlatého jablka byla půlnoc. Vrata byla zavřená, dveře od vrátnice zamčené. Nikdo po mně nestřílel.
Držel jsem se opuštěné pobřežní silnice, která rovnoměrně stoupala na útes.
Na křižovatce se objevil ukazatel na West Summit. Zabočil jsem doleva, pobřežní cestu nechal vpravo za sebou a šplhal po široké točité silnici vzhůru na útes.
Vanstone byla poslední usedlost na široké, stromy lemované avenue. Část pozemku hleděla na moře, zbytek se táhl dozadu do lesa a zřejmě dolů k dálnici na Frisco.
Poznal jsem, že je to Vanstone podle štítku se jménem umístěným na vysokých vratech z tepaného železa. Vysoké zdi

střežené zlověstně vyhlížejícími bodci, které se tyčily k nebi po celé délce zdi jako útočné dýky, chránily dům. U vrat byla vrátnice, která naznačovala, že pro příchozí nepřichází vůbec v úvahu najet si jen tak na příjezdovou cestu, zazvonit a zeptat se na paní Van Blakeovou.

Když se člověk stane milionářem, musí si dávat bacha. Z života vymizí spontánnost, napadlo mě.

Projel jsem kolem vrat a zabočil vlevo podél zdi. Asi tak po míli cesty začala silnice klesat a zahlédl jsem půl míle před sebou dálnici na Frisco.

Zastavil jsem, vystoupil z auta a zul si boty. Potom jsem vylezl na střešku auta. Z této výhodné polohy jsem viděl přes zeď a naskýtal se mi pěkný výhled na celou zahradu a dům.

Bylo zde vše, co má v milionářské zahradě být: upravené záhony, šťavnatě zelené trávničky připomínající kulečnickové stoly, spousta květin, pískem vysypané cestičky a regiment čínských zahradníků, kteří se na prudkém slunci s něčím lopotili.

Dům byl velký a bílý se zelenou střechou, zelenými okenicemi a obrovskou terasou se žaluziemi, které se táhly po obou stranách kamenného schodiště, klesajícího k příjezdové cestě.

Kromě zahradníků zde nebylo známky po životě. Nikdo se neprocházal po terase ani nevyhlížel z okna.

Ten dům mi připadal opuštěný, nechtěl bych v něm sám bydlet ani za nic.

Slezl jsem ze střechy, obul si boty a sedl si za volant. Ještě jsem nebyl na návštěvu paní Van Blakeové připravený, tak jsem jel zpátky do hotelu, abych se naobědval.

Než jsem šel do restaurace, zavolaal jsem ještě kapitánu Bradleymu a požádal ho, zda bych ho mohl večer navštívit.

"Jistě," souhlasil. "Už jsem si říkal, jak se vám asi vede. Nenechávejte auto před domem, ano?"

Řekl jsem, že si dám pozor a že se objevím někdy po deváté.

Po obědě jsem šel nahoru do pokoje napsat zprávu Berniemu. Jakmile jsem otevřel dveře, poznal jsem, že tu někdo byl, zatímco jsem byl pryč.

Zavřel jsem dveře a rozhlížel se kolem sebe.

Kufr, který jsem nechal v polici na zavazadla, ležel na zemi. Plášť, který visel v šatníku, byl hosený na postel.

Šel jsem k sekretáři a vytáhl zásuvku. Nějaká velká ruka se prohrabovala v mých košilích a ponožkách a neobtěžovala se dát je zpátky na své místo. I ostatní zásuvky byly probrané. Ať už se tu potloukal kdokoli, bylo mu jedno, jestli se to dozví nebo ne.

Hádal jsem, že mě navštívil Lassiter, ale potřeboval jsem jistotu. Šel jsem k telefonu a požádal recepčního, aby mi poslali hotelového detektiva.

Po jisté chvíli se objevil. Byl to silný, podsaditý muž s velkým knírem a studenýma rybíma očima.

Nechal jsem na stole ležet pětidolarovou bankovku tak, aby ji dobře viděl. Všiml si jí dřív než mě.

"Byli tu poldové?" zeptal jsem se a posunul bankovku pár centimetrů k němu.

Viděl jsem na něm, že mu řekli, aby nemluvil, ale bankovka pro něj znamenala příliš. Po chvilkovém zaváhání přikývl. "Seržant Lassiter?" zeptal jsem se.

Znovu přikývl.

Podal jsem mu pětidolarovku.

"Promiňte, že jsem vás obtěžoval," řekl jsem.

Zastrčil si peníze do zadní kapsy, znovu přikývl a opustil pokoj. Byl to silný, mlčenlivý a podplatitelný typ.

Lassiter však nemohl najít nic, co by mu naznačovalo, proč tu jsem. Neměl jsem u sebe žádné poznámky. Nic jsem si nezapisoval. Musí mu vrtat hlavou, co, jestli vůbec něco, tu pohledávám.

Posadil jsem se, vytáhl ze stolu stoh dopisních papírů a napsal Berniemu dlouhý dopis, kde jsem mu vše obšírně popsal až do současného momentu. Byl to výkon téměř nad moje síly, ale dokázal jsem to. Chvíli to trvalo a bylo asi šest hodin, když jsem dopis dokončil. Sešel jsem dolů a šel na roh ulice dopis odeslat. Schránce v hotelu jsem nevěřil. Když jsem se vracel do haly, všiml jsem si, že v proutěném křesle sedí rozložitý chlápek a čte noviny. Jako by měl na čele vyražené, že je to polda.

Když jsem šel kolem recepce, podíval se na mě hotelový detektiv, který byl ozdobou recepce, potom přelétl pohledem na rozložitého muže a znovu na mě, lehce pokývl hlavou směrem do ulice.

Tím mi napověděl, že další je venku. Pět dolarů neslo svoje ovoce. Ve vyprávění příběhu beze slov byl tento hotelový detektiv trída.

Mrkl jsem na něho a vyjel výtahem na svoje patro. Šel jsem do pokoje a zavolaal Suzy. Ozvalo se slabé cvaknutí, ještě dříve než Suzy zvedla telefon. Poznal jsem, že mě někdo odposlouchává. Suzina služebná mi řekla, že Suzy není doma a vrátí se až pozdě. Poděkoval jsem jí a zavěsil.

Uvažoval jsem, jak dlouho jsou na linku napíchnutý, pokoušel jsem se vzpomenout si, jestli když jsem volal kapitánovi Bradleymu, ozvalo se taky takové klapnutí, ale nebyl jsme si jistý. Možná, že Lassiter se na mě napojil až teď. Aspoň jsem v to doufal. Nepřál jsem si, aby se dozvěděl, že se dnes večer chystám navštívit Bradleyho.

Stejně moje návštěva Bradleyho nebude snadná, když dole hlídají dva vycvičení poldové. Rozhodl jsem se, že vyrazím hned, abych měl dost času, abych je mohl setrást, než se vypravím do Lincoln Drive.

Osprchoval jsem se a převlékl. Když jsem odcházel z pokoje a blížil se k výtahu, měl jsem na hodinkách deset minut po sedmé.

Odevzdal jsem klíč v recepci.

"Budete večer tady, pane?" zeptal se mě recepční, když si klíč ode mě bral.

"Ne, budu jíst venku," řekl jsem tak hlasitě, aby to slyšel ten rozložitý muž. Seděl v proutěném křesílku poblíž otáčivých dveří.

Přešel jsem chodbu, protlačil se otáčivými dveřmi a zůstal stát nahoře na schůdcích před vchodem. Přelétl jsem očima

přelidněnou promenádu, ale druhého detektiva jsem nemohl nalézt.

"Taxík, pane?" nabízel se vrátit.

Zavrtěl jsem hlavou a sešel po schodech dolů na promenádu. Procházel jsem se asi deset minut, potom jsem zabočil na cestu vedoucí do města. Vstoupil jsem do nějakého baru a objednal si whisky se sodou.

Bar byl skoro prázdný. Barman vypadal inteligentně, tak jsem se naklonil k němu a polohlasem mu sdělil: "Manželka mě nechala sledovat. Je tu nějaký zadní východ, kámo?" Ukázal jsem mu dolar.

Vesele se zazubil.

"Jistě," odpověděl. "Projdete těmhle dveřmi. Vyjdete k zadnímu východu na Dorset Road."

Rozloučil jsem se s dolarovou bankovkou. Rozhazoval jsem Fayettovy peníze jako opilý námočník.

"Díky," řekl jsem, jedním douškem jsem vyprázdnil sklenici a rychle přešel bar, otevřel jsem dveře, které mi ukázal, a vstoupil do chodby.

Napravo byla velká skříň. Předě mnou byly dveře. Otevřel jsem skříň. Byly v ní košťata a mopy, ale zůstalo tam dost místa i pro mě, vlezl jsem si dovnitř, zavřel dveře a čekal.

Netrvalo víc než pár vteřin a zaslechl jsem, jak se dveře z baru se skřípotem otvírají a z chodby zněly těžké kroky. Pootevřel jsem dveře od skříně a vykukoval ven.

Zrovna otvíral dveře do ulice rozložitý policista s červeným obličejem a lesknoucíma se očima. Vyhlédl ven, rozhlídl se nalevo napravo, a potom se vydal vpravo.

Zůstal jsem ve skřini a vyčkával. Neměl jsem naspěch. Ještě tu byl druhý policista. Možná, že kryje bar. Čekal jsem dvacet dlouhých minut, než jsem otevřel dveře skříně a vykoukl ven.

Nic jsem neslyšel. Po špičkách jsem šel k zadním dveřím a otevřel je.

Přímou naproti stál taxík. Řidič si zrovna zapaloval cigaretu. Přeskočil jsem chodník a vpadl do taxíku.

"Zavezte mě na nádraží," vyzval jsem řidiče, "a pospěšte si."

Zavezl mě na nádraží, které bylo na druhém konci města: na té straně, co bydlel kapitán Bradley. Když jsem uviděl nádraží před sebou, řekl jsem řidiči, ať zastaví, a zaplatil jsem mu.

Podíval jsem se na hodinky. Ještě mi zbývala hodina, než se budu moct vypravit k Bradleymu. Nedaleké kino vyřešilo problém za mě. Vstoupil jsem do tmy a dalších tři čtvrtě hodiny jsem pozoroval Jane Russellovou, jak předvádí svoje vnady.

Když jsem vyšel ven, byla již tma. Pokud jsem si dobře pamatoval, Lincoln Avenue byla jen pět minut chůze od nádraží. Vyrazil jsem tím směrem, oči jsem měl otevřené dokořán. Padesát metrů od kina jsem postřehl strážníka, rychle jsem zapadl do tabáku a nechal ho projít. Koupil jsem si balíček kamelek, v klidu jednu vytáhl, zapálil si a teprve potom jsem znovu vyšel na ulici.

Čtyři minuty ostré chůze mě přivedly na roh Lincoln Avenue. Chvilí jsem postával a zkoumal dlouhou ulici před sebou. Teprve pak jsem se vydal na cestu. Ulice byla opuštěná a všude bylo ticho jako na hřbitově o půlnoci.

Desátá kapitola

I.

"Přilepili se na mě Lassiterovi hoši," svěřil jsem se, sotva jsem se posadil do jednoho z ošuntělých Bradleyových křesel, "ale než jsem se vydal sem, podařilo se mi je setřást."

"To jste se s ním seznámil dost brzo, co říkáte?" zeptal se Bradley a míchal whisky. "Jak k tomu došlo?"

Vyprávěl jsem mu, co se stalo u Zlatého jablka. Zůstal stát, v ruce držel sklenici a hleděl na mě napjatým obličejem.

"Co víte o Corneli Van Blakeové, kapitáne?" zeptal jsem se na závěr svého vyprávění.

"To kvůli ní jsem přišel o místo," řekl Bradley a posadil se. "Určitě v tom měla prsty, bylo to její přání."

"Aby se nepřišlo na vraždu jejího manžela?"

"Za tak krátkou dobu se vám toho podařilo zjistit hodně. Jak jste se o té vraždě dozvěděl?"

"Řekla mi to jedna zlatovlasá víla. Můžete mi k tomu říct něco víc?"

Natáhl mohutné nohy a pohodlně se usadil.

"Nemyslete si, že to má něco společného s vaším případem. To teda nemá," řekl. "Ale povím vám to. Chcete slyšet podrobnosti nebo stačí jen povšechně?"

"Chci slyšet podrobnosti. Možná, že to nebude mít s mým případem nic společného, ale někteří hrdinové se objevují v obou případech, a proto by tu nějaká souvislost být mohla. Řekněte mi všechno, co o tom víte."

Přimhouřil oči a zahleděl se do stropu. Začal vyprávět.

"Van Blakea zastřelili vloni šestého srpna. Brzy ráno jel na koni projet se po svých pozemcích. Po chvíli se jeho kůň vrátil domů bez pána. Hledali ho a našli ho na kopci v otevřené krajině. Zabili ho brokovnicí." Podíval se na mě. "Bylo z toho pozdvižení. Van Blake byl bohatý a každý ho znal. Chlapci od novin a od policie měli plné ruce práce. Věděl jsem, že musím pracovat rychle, abych nepřišel o místo." Zamyšleně potáhl z dýmky. "Nakonec jsem o místo stejně přišel."

Nic jsem na to neřikal a on po chvíli pokračoval. "Van Blakeova žena byla v Paříži a měsíc před tím, než její muž zemřel, si zařídil, aby mohl jet s ní. Na poslední chvíli musel kvůli nějakým schůzkám svůj odjezd odložit, ale jeho žena jela napřed. Van Blakeův sekretář jí telegrafoval, co se stalo, a Van Blakeová se letadlem vrátila."

"Kdo je jeho sekretář?" zeptal jsem se.

"Jmenuje se Vincent Latimer. Po pohřbu zmizel a teď pracuje pro Hammerville Engineering Works. Jestli máte v plánu si s ním promluvit, připravte se na nejhorší. Je to tvrdý chlap."

"Máte nějakou stopu?"

"Byla to podivná vražda. Ta brokovnice mi nešla z hlavy. Kdyby to byla plánovaná vražda, nač brokovnici s dostřelem jen třicet metrů? Vždycky jsem si myslel, že to bylo úmyslné zabití a použití brokovnice ukazuje na to, že ho zabil někdo, kdo Van Blakea znal. Zabili ho na volném prostranství. Nikdo ho neskryl. Vrah ho musel znát, jinak by se k

němu nedostal tak blízko. Aspoň tak mi to připadá."

"Moje zlatovláška tvrdila, že to udělal pytlák."

"Já vím. Všichni to tvrdí. Ale mě tím neoblafnou."

"Napadlo vás, že to byla jeho manželka?" zeptal jsem se a pohlédl na něj.

Pokrčil rameny.

"Pracuju s motivy. Nikdo nemoh mít větší motiv než ona. Byla o dvaadvacet let mladší než on. Nemohli mít nic společného. Než se vzali, byla modelkou a bydlela v pokoji se dvěma místnostmi. Zatoužila po jeho penězích. Možná, že začala být netrpělivá. Viděl jste ji, ne? Není ten typ, co si nechává poroučet a Van Blake ji mohl sekýrovat. Chtěla spravovat peníze po svém, jako to dělá teď. Docela mi na tu vraždu sedí."

"Ale byla přece v Paříži, když ho zabili!"

"Jo, sladký alibi, vidíte? Neříkám, že ho zabila sama, ale mohla to naplánovat s něčí pomocí."

"Měla nějakého milence?"

"Hodně se stýkala s Roycem. Člověk jako on musí dříve nebo později zabít. I on mi na tu vraždu sedí. Když začala sama řídit svůj majetek, prodala klub Roycovi. Vždycky po něm toužil, ale Van Blake by se s ním nerozloučil nebo jen za vysokou cenu. I to by byl slušný motiv. Mohla Royce podplatit tím, že mu slíbila klub, když se zbaví Van Blakea."

"Měl také nějaké alibi?"

Bradley se nemilosrdně zasmál.

"No to bych řekl. Betonový. Byl zrovna v New Yorku a hrál poker se třemi nejváženějšími muži ve městě. Jeden z nich byl soudce. Přisahal, že s nimi byl po celou dobu. Neříkám, že to udělal sám, ale Juan Orteza nebo někdo jiný z jeho hrdlořezů to mohl udělat na požádání."

"Dostal jste se v tom ohledu někam?"

"Ne. Jakmile jsem do toho začal rejpat, Doonan mě z toho případu stáhl a hodil mě přes palubu. Doonan je totiž velkým přítelem paní Van Blakeové. Myslí si o ní, že je to sladká, hodná holčička."

"Jak přišly noviny na toho pytláka?"

"Paní Van Blakeová si to všechno pěkně vymyslela. Podle ní pár týdnů před vraždou chytil Van Blake v lese pytláka. Jmenovala ho. Byl to chlápek, co bydlel pár mil od jejich usedlosti, na cestě do Frisca. Jmenoval se Ted Dillon. Znali jsme ho. Byl to drsný chlápek, žil si po svém, pracoval, jen když musel, a občas měl problémy s krádežema a stílením. Byl to ideální člověk, na koho se to dalo svést. Tvrdila, že ho její manžel prásknul bičem a že Dillon si to s ním přišel vyřídit. I novinám se tahle verze líbila a líbila se jim ještě víc, když nemohli Dillona najít. I Doonanovi se ten příběh líbil, ale mně to připadalo trochu přitažený za vlasy. Van Blake nemohl zvládnout Dillona sám. Pátrali jsme po Dillonovi a našli jsme stopy po jeho útěku. Viděli ho, jak v době vraždy prchá na své motorce v místě zadního vchodu na Van Blakeův pozemek. Aspoň viděli člověka na jeho motocyklu, na hlavě helmu a na očích jezdecké brýle. Svědci přísahali, že to byl Dillon. Helma a brýle, to je dobrý převlek, ale nikdo se na to nedíval takhle. Jen já. Nakonec jsme tu motorku našli. Byla v kůlně nedaleko přístavu. Dillona jsme však nikdy nenašli."

"Měl ten člověk na motorce brokovnici?"

Bradley zavrtěl hlavou.

"Tu jsme našli až později v lese a šli jsme po její stopě. Před několika měsíci ji ukradli místnímu bankéři Abe Boremanovi. Vyšel si se čtyřmi přáteli na lov. Nechal brokovnici a tašku v autě, když si zašli na oběd do restaurace. Když se vrátili k autu, jeho brokovnice byla pryč." Podíval se na mě. "Jedním z členů té společnosti byl Hamilton Royce. Odešel z restaurace během oběda, aby si zatelefonoval. Mohl klidně zajít do Boremanova auta, vzít mu brokovnici a schovat si ji do kufru svého auta. Udělejte si svůj závěr."

"Co jste teda udělal?"

"Začal jsem zkoumat alibi paní Van Blakeové. Chtěl jsem vidět její pas. Nebylo pochyb o tom, že jela do Francie ten den, co řekla. Podle pasu to bylo jasné. Dál jsem se nedostal. Musela zavolat Doonanovi a říct mu, že jsem se jí vyptával. Než jsem se to dozvěděl, byl jsem v penzi a hotovej. Dillona nikdy nenašli a případ nikdy nevyřešili."

"Myslíte si teda, že paní Van Blakeová přiměla Royce, aby jejího muže vodrovnal? Je to tak?"

"To je moje teorie a nikdo mi ji nevymluví."

"Ale žádné důkazy nemáte?"

"Ne. Má dobrou motiv. Royce mohl ukrást brokovnici, ale je to všechno jenom můj dohad. Ale dohady bejvaj většinou správný."

"Máte představu, co se mohlo stát s Dillonem?"

"Domyslete si to sám. Já bych řekl, že leží někde na dně moře v cementovém plášti, ale je to jen můj dohad."

"Díky, kapitáne, za všechno co jste mi řekl. Myslím, že nebudete daleko od pravdy. Ať ale visím, jestli je mi jasný, jak tahle vražda může souviset s mým případem. Jedině bych snad mohl dát do souvislosti Fay Bensonovou s Van Blakeovou. Dejme tomu, že když byla paní Van Blakeová v Paříži, pozval si Van Blake Fay k sobě na noc? Nebylo by to nic nového pod sluncem. Možná, že tu vraždu viděla, polekala se a zazmatkovala. Možná, že proto si vzala jiné jméno. Ten zabiják - váš oblíbený Royce - ji sledoval až do Weldenu a tam se jí zbavil. Netvrdím, že se to stalo zrovna takhle, ale nějakou takovou zápletku v tom hledám."

"Zapomeňte na to, zbytečně ztrácíte čas. Van Blake nebyl ten typ. Nemyslete na to, jediné vás to bude mást."

Pokrčil jsem rameny.

"Možná, že máte pravdu. Asi půjdu. Mám ještě co dělat." Zvedl jsem se. "Zůstanu s váma v kontaktu."

Doprovodil mě ke dveřím a než je otevřel, zhasl.

"Dávejte si pozor, chlapče," upozornil mě. "A když budete někdy potřebovat se schovat, zajděte k Samu Bennovi. Má bar v Maddox Street a nechá vás u sebe, když se zmíníte o mně. Možná, že budete někdy narychlo potřebovat

skrýš."

"Doufám, že ne," řekl jsem a vyrazil do teplé noci.

II.

Noc teprve začínala. Zdálo se mi, že nemá smysl vracet se do hotelu, kde by se na mě zase pověsila policie. Rozhodl jsem se, že ještě pár hodin využiju pro sebe, než půjdu spát.

Cestou zpátky do centra jsem usoudil, že už jsem zralý promluvit si s paní Van Blakeovou, jestliže tak svolí, o čemž jsem pochyboval. Čas ale pracoval proti mně a já jsem si nemohl dovolit zdržovat se v tomhle nóbl městě moc dlouho. A ještě jsem měl před sebou tolik práce.

Našel jsem telefonní budku, vytočil její číslo a napjatě čekal.

Po chvíli se ozval mužský hlas: "Zde je sídlo paní Van Blakeové."

Usoudil jsem, že je to její osobní sluha a podle hlubokého, štavnatého tónu jsem hádal, že bude importovaný z Anglie.

"Tady je Sladen," ozval jsem se. "Můžete mě prosím spojit s paní Van Blakeovou?"

"Nezavěšujte," řekl na to hlas a bylo ticho.

Už jsem si myslel, že na mě zapomněli, když se na druhém konci aparátu ozvala Cornelia Van Blakeová.

"Ano?" řekla. "Kdo je tam?"

"Jmenuju se Sladen," odpověděl jsem. "Jsem spisovatel. Mohl bych vás na chvíli obtěžovat. Potřeboval bych nějaké informace. Týká se to dívky, kterou jste potkala loni v Paříži."

Chvilí bylo ticho. Zdálo se mi, že slyším její zrychlené dýchání, ale mohl jsem si to jen namlouvat.

"Informace? Jaké dívky?" Hlas byl chladný a křupavý jako salát z ledničky a stejně tak neosobní.

"Mohl bych vás navštívit? Nezdržím vás víc než dvacet minut."

"Ne, proč..." zarazila se, jako kdyby si to rozmyslela a dodala. "Snad by to šlo, ale nesmíte mě dlouho zdržovat."

"Deset minut bude stačit. Díky, hned jsem u vás," řekl jsem rychle, aby si to snad nerozmyslela a zavěsil jsem.

Jak to že se uvolila poskytnout mi rozhovor? Uvažoval jsem o tom, když jsem vystoupil z telefonní budky. Čekal jsem, že mě příkře odmítne. Bylo to příliš snadné.

Kolem projel taxík. Zamával jsem na něho.

"Vanstone, West Summit," řekl jsem a nastoupil.

Netrvalo ani dvacet minut, než jsme dojeli k vratům z tepaného kovu, střežícím dům.

Strážce v černé uniformě a čepici se štítkem vystoupil z vrátnice, otevřel jednu část vrat a přistoupil k taxíku.

"Paní Van Blakeová mě očekává," řekl jsem. "Jmenuju se Sladen."

"Máte u sebe vizitku, pane?" zeptal se.

Ve tmě jsem ho příliš neviděl, ale podle hlasu vypadal na tvrdého chlápka, kterému nic neujde.

Nabídl jsem mu řidičák. Zkoumal ho ve světle reflektorů, potom přikývl a podal mi ho zpátky.

"Díky."

Otevřel i druhou část vrat a taxík mohl vjet dovnitř.

"V životě jsem tady nebyl," ozval se taxikář přes rameno. "Jak si žijou ti boháči! Strážce, neprůjezdná vrata a vůbec. To se holt někdo má!"

"Já radši žiju svým životem," řekl jsem a vykukoval otevřeným okýnkem ven. Neviděl jsem nic, jen vepředu světlem reflektorů ozářené stromy, spoustu keřů a bílou, pískem vysypanou příjezdovou cestu. Zahradu nebylo víc vidět a ani dům.

Teprve po čtyřech minutách jízdy jsme zabočili na velkou asfaltovou plochu, ze které vedlo schodiště k domu.

Dveře taxíku se otevřely a jiný strážce v černé uniformě se zčistajasna objevil před námi.

Řekl jsem řidiči, ať na mě počká, pokýval na strážce a kráčel po schodech k hlavnímu vchodu.

Dveře byly otevřené. Čekal v nich vysoký, postarší muž, který vypadal jako osobní sluha z Hollywoodu.

Měkké světlo z haly podtrhovalo jeho aristokratické rysy. Byl vyzábělý a určitě mu už táhlo na sedmdesátku. Vypadal jako důstojný státník, který se chystá poobědvat s Molotovem. Vyzařoval atmosféru šlechtických sálů, osvětlených velkými rozvětvenými svícny.

"Laskavě mě následujte..."

Jeho postava i hlas byly ztuhlé nesouhlasem.

Vedl mě širokou chodbou prosklenými dveřmi dolů po schodech do velkého obývacího pokoje, který se táhl po celé délce domu.

Bylo tam křesel a lenošek, že by se mohlo posadit na padesát lidí, a barevné perské koberce s bohatými ornamenty, které pokrývaly celou podlahu, dodávaly místnosti milionářský charakter.

"Počkejte laskavě zde, oznámím paní Van Blakeové, že jste tady," řekl sluha, jako kdyby četl scénář nějaké úspěšné hry. Tiše se vytratil jako duch.

První věc, která upoutala moji pozornost, když odešel, byla rozměrná olejomalba paní Van Blakeové, která visela nad krbem.

Seděla na balustrádě a hleděla do dále do zahrady. Měla na sobě světle zelené letní šaty. Byla to nevidaně dobrá podobizna a krajinka v pozadí byla vypracovaná s neuvěřitelnou trpělivostí a péčí.

Něco na stylu postavy mi připadalo známé. Přistoupil jsem k obrazu blíž a v rohu si přečetl jméno malíře: Lennox Hartley.

Ustoupil jsem a znovu si obraz pečlivě prohlížel. Neměl jsem tušení, že Hartley dovede malovat takhle dobře. Podle skicy Fay Bensonové, kterou jsem viděl, jsem měl za to, že je jen šikovný designér obálek časopisů, ale tenhle obraz mě přesvědčil o tom, že je to nadaný umělec.

Přesně vystihl pocit, který ve mně Cornelia Van Blakeová vyvolala, když jsem ji poprvé uviděl. Přestože na jeho portrétu vypadala tak chladně a vzdáleně, jako když jsem ji viděl já, byl v jejím výrazu náznak plamene, který žhne za její neosobní maskou, tak jak jsem to taky cítil. Obraz byl živý a podmanivý.

Potom jsem si všiml, že stojí vedle mě. Polekala mě. Stála nadosah. Sestoupila po schodech a přešla po dlouhém koberci až k místu, kde jsem stál, aniž jsem si toho všiml.

"Pan Sladen?"

Měla na sobě bílé večerní šaty bez ramínek a kolem krku jí zářil nádherný smaragdový náhrdelník.

Bylo nač se dívat. Její velké zelené oči se třpytily jako její smaragdy, podívala se na mě zpřímá a mě zachvátil pocit nepřijemných rozpaků.

"Přesně tak," odpověděl jsem a protože se nezdálo, že by mě poznávala, rozhodl jsem se, že se o klubu U zlatého jablka nebudu zmiňovat. "Doufám, že mi budete moci pomoci, paní Van Blakeová. Bylo od vás laskavé, že jste mě přijala."

Sluha přinesl ták s nápoji, který postavil na stolek.

"Neposadíte se?" vyzvala mě. Ukázala na lenošku a sama se posadila poblíž.

Sluha se mě zeptal, co budu pít. Požádal jsem o whisky se sodou a zatímco nápoj míchal, seděli jsme mlčky. Když mě obsloužil, podal paní Van Blakeové brandy v baňaté sklenici a odešel.

"Co si přejete?" zeptala se, jakmile se dveře za ním zavřely.

"Píšu kriminální příběhy," odpověděl jsem, dobře si vědom jejího nepřátelství. "Zajímám se o pohyb Joan Nicholsonové. Jak se domnívám, potkala jste ji loni v Paříži."

Pohlédla na svoji sklenici brandy a její obličej zůstával bez výrazu. Potom se podívala na mě a její oči mi nic neřikaly.

"Potkávám tolik lidí. Na nikoho jménem Joan Nicholsonové si nevzpomínám. Nezmýlil jste se?"

"Vloni v srpnu jste byla v Paříži, paní Van Blakeová?"

"Byla."

"Joan Nicholsonová byla revuální tanečnice a pracovala v tu dobu v Paříži. Jak jsem vyrozuměl, večerela s vámi nejednou ve vašem hotelu."

Zachmuřila se a netrpělivě se zavrtěla.

"Je to možné. Opravdu si nevzpomínám," řekla a podrážděně sebou trhla. "Jak to víte?"

Nemohl jsem se rozhodnout, zda si na ni skutečně nepamatuje, nebo zda lže. Měl jsem pocit, že za maskou bez výrazu se skrývá napětí, ale třeba to byla jen moje představa.

"Slečna Nicholsonová řekla svým přátelům, že s vámi večerela," připomněl jsem jí. "Ale to není tak důležité. Nechci vás tím víc obtěžovat. Doufal jsem, že si vzpomenete, ale samozřejmě potkáváte spoustu lidí. Klidně si to mohu zjistit v hotelu v Paříži."

Trochu brandy ukápló z její sklenice a udělalo jí vlhkou skvrnu na šatech. Nepostřehl jsem, že by byla vzrušená, ale vystříknuté brandy ji zradilo.

Podívala se na mě.

"Přece nepojedete až do Paříže, abyste si zjistil, jestli se mnou večerela, nebo ne?" řekla a upřela na mě svůj pohled.

"Je to politika časopisu, pro který pracuju. Musíme každý fakt předem ověřit, než ho vytiskneme. Doufal jsem, že si na to děvče budete pamatovat a ušetříte mi cestu do Paříže, ale když si nevzpomínáte, budu se tam muset vypravit."

"To je něco neuvěřitelného. Proč je to tak důležité?"

"Snažím se o tom děvčeti zjistit co nejvíc. Zdá se, že měla talent spřátelit se s bohatými lidmi. Nemám pro to důkazy. Její přátelé mi však říkali, že tvrdila, že vás zná a že s vámi večerela. To je celá historie, paní Van Blakeová. Konec konců byla to jen obyčejná revuální tanečnice a aby se s vámi spřátelila, na to by musela mít velký talent. Na druhé straně mohla lhát. Když zajedu do Paříže, možná, že se mi podaří vyhrabat i ostatní boháče, kteří se s ní seznámili."

"Ráda bych vám pomohla," řekla a přiložila štíhlé prsty k čelu. "Počkejte, možná, že už si vzpomínám, že jsem potkala nějaké děvče. Byla docela hezká, jestli to je ona. Ano, myslím, že si na ni vzpomínám."

"Tak jste ji tedy potkala?"

"Myslím, že jsem ji musela potkat. Nevybavuju si ale její jméno. Nemám na jména paměť." Urskla brandy a pokračovala: "Ano, určitě jsem ji potkala. Jenom si nemůžu vzpomenout, jak. Byla jsem v Paříži sama. Čekala jsem na manžela. Troufám si říct, že to děvče mě pobavilo. Mlhavě si vzpomínám, že jsem ji požádala, aby se mnou povečeřela."

Zahrála to docela hezky, ale mě to neoblařlo. Vzpomněla si na Joan Nicholsonovou jen proto, že jsem se o ní zmínil. Tím jsem si byl jistý. Proč ji tak vylekala moje zmínka o tom, že se rozjedu do Paříže?

"V jakém hotelu jste bydlela, paní Van Blakeová?"

Vzhlédla a v jejích očích se mihl unavený, nazlobený výraz.

"Bydlela jsem u Jiřího V."

"Nevzpomínáte si, jak se to děvče s vámi seznámilo?"

"Ne. Asi jsme se potkaly v obchodě. Ano, to bude ono." Téměř jsem slyšel, jak přemýšlí. "Ano, jistě. Už si vzpomínám. Neuměla francouzsky a měla potíže s prodavačkou. Přišla jsem jí pomoci. Ano, tak to bylo."

Ted' už jsem si byl jistý, že lže, a měl jsem co dělat, abych to nedal najevo.

"Líbila se vám?"

"Probaha!" V očích se jí zle zablýsklo. "Jistě se mi musela líbit, když jsem ji pozvala na večeři, pane Sladene. Ale moc si na to děvče nepamatuju. Potkávám tolik lidí. Je to všechno, protože, jestli je to..." vstala a nespouštěla ze mě pohled. Zvedl jsem se.

"Myslím, že je to všechno. Jenom jsem si chtěl něco ověřit. Bylo od vás laskavé, že jste mě přijala."

"Proč se o to děvče tak zajímáte? Neřikal jste, že píšete kriminální příběhy? Má snad nějaké potíže?"

"Už ne. Je mrtvá. Byla zavražděna loni 20. srpna. Pár dní po vašem návratu z Paříže. Policie mi řekla, že to byla vyděračka," řekl jsem a pozorně ji sledoval, ale ani nemrkla okem.

"Ach tak. To jen dokazuje, jak si člověk musí dávat pozor, když se chce přátelit s někým cizím."

"Přesně tak," souhlasil jsem a jak se přibližovala ke zvonku na zdi, pokračoval jsem: "To je pěkný portrét. Netušil jsem, že Lennox Hartley dovede takhle malovat."

Z nějakého důvodu ji tato náhodná poznámka vyvedla z míry. Otočila se ke mně a oči měla tvrdé jako smaragdy na svém hrdle.

"Vy znáte pana Hartleyho?" zeptala se a všiml jsem si, jak drobné ruce zařala v pěst.

"Mluvil jsem s ním," řekl jsem. "Nemůžu říct že ho znám. Při své práci mluvím se spoustou lidí."

"Ano, to jistě ano. Nuže, dobrou noc, pane Sladene. Jameson vás doprovodí," a opět se přiblížila ke zvonku.

Najednou jsem dostal nápad, a když zazvonila, jednal jsem bez většího přemýšlení.

"Málem jsem zapomněl," řekl jsem a vytáhl náprsní tašku. "Mám tu fotografii Joan Nicholsové. Možná, že byste ji pro mě mohla identifikovat."

Vytáhl jsem fotografii Fay Bensonové a podal jí ji. Vzala si fotografii a přistoupila ke světlu, obrácená zády ke mně.

I když jsem ji neviděl do tváře, její reakce mě vylekala. Kdybych ji dal do ruky chlupatou tarantulu, nemohla by být její reakce vyděšenější. Upustila fotografii a viděl jsem, že se celá zatřásla. Na okamžik bez hnutí stála, potom se obrovskou silou vůle ovládla, rychle se sehnula a fotografii sebrala. Otočila se ke mně a fotografii mi podávala. Obličej měla bílý jako porcelán. Najednou nebyla tak krásná. Vypadala staře a výraz v jejích očích nebyl nijak příjemný.

"Nepoznávám ji," řekla a slova jí vycházela z bezkrevných rtů. "Všechna ta děvčata ze showbusinessu vypadají stejně. Dobrou noc, pane Sladene."

Otočila se a vyšla z místnosti, trochu vratkým krokem, ale s hlavou vztyčenou.

Nechala za sebou dveře dokořán.

Dlouhou dobu jsem tam stál a ovládl mě pocit vítězství. Chytla se návnady! Tím jsem si byl jistý. Zná Fay Bensonovou. Ta spojitost byla mezi ní a Fay, ne, jak jsem si představoval, mezi Fay a jejím manželem.

Než jsem si to stačil v hlavě poskládat, přišel sluha a doprovodil mě k čekajícímu taxíku.

III.

V taxíku byl mdlý, ale vtíravý zápach, který tu zanechali stovky zákazníků přede mnou, kteří se dopravovali na neznámá místa a kteří v taxíku nechali známky své přítomnosti tak, abych se necítil sám.

Jel jsem zpátky do hotelu Na pláži. Seděl jsem v rohu, v prstech cigaretu, a přemýšlel o svém objevu. Kousky skládačky začínaly do sebe zapadat. Ještě nedávaly smysl, ale měl jsem pocit, že brzy ho mít budou.

Z nějakého důvodu Hamilton Royce a Fay Bensonová opustili Tampa City a vypravili se do Weldenu. Tam někdo podplatil Hanka Flemminga, aby unesl a zavraždil Fay, a Royce se vrátil do Tampa City toho dne, co zemřela.

Seděl mi do role muže, který podplatil Flemminga, aby Fay zavraždil, ale dokud nezjistím, proč ji zabili, nebudu proti němu moct nic podniknout.

A potom se v tomto dramatu až doposud prostém motivu zjeví jako z čistého nebe Cornelia. Podle bývalého policejního kapitána Bradleyho byla podezřelá číslo jedna z Van Blakeovy vraždy. I kdyby si na vraždu svého manžela někoho najala, byla by dobrým terčem k vydírání. V Paříži dvakrát povečeřela s neúspěšnou revuální tanečnicí, která byla náhodou vyděračka. Vydírání se mi zatím jevilo jako jediný důvod, proč se Cornelia setkala s Joan Nicholsonovou dvakrát. Vysvětlovalo by to také, proč nebyla nejdřív ochotná přiznat, že ji zná, a proč ji tak rozrušilo, když jsem se zmínil, že pojedou do Paříže. Bála se, že rozdmýchám další nepříjemnosti. Ale co Fay Bensonová? Jak do toho zapadá ona? Proč na Corneliino svědomí zapůsobila Fayina fotografie jako studené prsty ducha? Lidé nedávají najevo strach jako ona, pokud nemají pořádný důvod.

Potřeboval jsem najít spojitost mezi Fay Bensonovou a našel jsem ji. Nyní ji mám, ale co si s ní počnu? Čas rychle plyne. Nemůžu pokračovat v pátrání, když mám policii v patách.

Dosud jsem zvažoval problém, když taxík zastavil před hotelem Na pláži. Zaplatil jsem řidiči a stoupal po schodech do haly.

Když jsem vstoupil do recepcce, hodiny na stěně ukazovaly dvanáct dvacet dva. Po rozložitém chlápku v proutěném křesítku nebylo stopy. Recepční mi podal klíč. Hleděl skrz mě vzdáleným pohledem, jako kdybych mu dlužil účet za posledního půl roku.

Když jsem přešel halou k výtahu, objevil se za sloupem hotelový detektiv.

"Šli domů nebo na mě čekaj v pokoji?" zeptal jsem se ho koutkem úst.

"Šli domů," oznámil mi. "Odposlouchávaj váš telefon. Tenhle hotel má dobrou pověst, myslím, že se budete chtít zítra vystěhovat."

"Snad nechcete tvrdit, že potřebujete můj pokoj?"

"Já ne, ale tvrdí to ředitel."

"Dobrá, tak se vystěhuju."

Jel jsem výtahem vzhůru, odemkl dveře svého pokoje a rozsvítil. Byl tu trochu nepořádek a vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby na mě čekal párek drsnejch chlapů. Pokoj však byl prázdný.

Zavřel jsem dveře, přistoupil k lávce skotské a nalil si na dva prsty. Vzal jsem si sklenici ke křeslu a posadil se. Nemělo smysl hledat jiný hotel. Stejně by mě tam nenechali. Tlačili na mě. Pomalu, ale jistě mě vytlačují z města. Jestliže se vzepřu, budou z toho problémy. Vzpomínka na přesvědčovací metody seržanta Lassitera mi stačila. Najednou jsem se cítil opuštěný. Přál jsem si, abych měl u sebe Bernieho, aby mi dodal morální vzpruhu.

Chvilí jsem si pohrával s pitím a zvažoval svoji situaci. Nakonec jsem se rozhodl, že ráno odjedu z města a vplížím se zpátky za tmy. Bradley řekl, že Sam Benn mě u sebe schová, kdyby bylo nejhorší. Teď mi to připadalo jako to nejlepší

řešení. Když budu každému na očích, nikam se nedostanu. Od teďka si budu dávat majzla.

Najednou se rozdrnčel telefon. Lekl jsem se, až jsem vychrstl trochu whisky. Zvedl jsem sluchátko.

"U telefonu Sladen," ozval jsem se.

"Á, tady jste," slyšel jsem známý hlas. "Suzy mi dala vaše číslo. Jestli nemáte, kamaráde, nic lepšího na práci, stavte se u mě na skleničku. Mám teorii, která by vás mohla zajímat."

Před očima jsem viděl drsný obličej policisty, co odposlouchává každé slovo, tak jsem ostře řekl: "Neříkejte, kdo jste, radši už mlčte. Hned jsem u vás."

"Nač ten rozruch?" divil se Lennox s mírným zájmem. "Copak vás někdo odposlouchává?"

"Není to vyloučený," odpověděl jsem. "Hned jsem u vás." Zavěsil jsem.

Cestou do haly mě napadlo, proč mi volal zrovna v tuhle hodinu. Do Cannon Avenue to byl kus cesty. Rozhodl jsem se, že si vezmu buicka. Když se na mě pověšej policajti, spíš se jich zbavím, když budu sám řídit.

Garáž byla vzadu za hotelem. Jediné světlo v krovu mělo žlutou svatozář obklopenou tmou a stíny. Muž sloužící v garáži vyšel z kanceláře s ospalým a nevrlym výrazem. Řekl mi, kde mám buicka, a šel zpátky klimbat. Vyjel jsem z garáže jen s parkovacími světly a hasil si to po pobřežní cestě. Ujel jsme půl míle a zahleděl se do zpětného zrcátka. Za mnou nebyla žádná světla. Odbočil jsem z pobřežní cesty a zamířil do města.

Byl malý provoz. Několik nočních barů, noční kino a pár kaváren vykazovaly dosud známky činnosti. Hodiny na palubní desce ukazovaly deset minut po jedné. Schválně jsem to objížděl, držel jsem se v postranních ulicích, dokud jsem se neujistil o tom, že mě žádné auto nesleduje. Potom jsem směřoval do Cannon Avenue.

Jak jsem projížděl dlouhou, klidnou avenue, světla v oknech domů, které jsem míjel, svědčila o tom, že noční život v Tampa City se odehrává doma. Před většinou domů byla zaparkována auta a vzduch byl prosycen zvuky taneční hudby z rádia, puštěného na plný pecky.

Dojel jsme na konec ulice, otočil se a pomalu couval kolem Hartleyho švýcarské chaty. V oknech byla tma, ale to nic neznamenalo. Všiml jsem si, když jsem u něho byl, že má přes okna husté, těžké závěsy.

Zaparkoval jsem buicka za kabriolet packarda, který stál před sousedním domem. Vystoupil jsem z auta a šel zpátky, otevřel jsem si branku a stoupal po příjezdové cestě.

Když jsem se zastavil před hlavním vchodem, chvíli jsem vyčkával a rozhlížel se temnou zahradou. Jediné zvuky, které jsem teď slyšel, bylo vzdálené rádio. Zvedl jsem medvědí hlavu a zaklepal. Zjistil jsem, že dveře nejsou zamčené, tak jsem stiskl kliku a dveře se samy otevřely. V tichu jsem zíral do tmy.

Zadržel jsem dveře a znovu zaklepal. Nic se nedělo. Zahalila mě tma. Najednou jsem měl nepříjemný pocit.

"Je tu někdo?" zeptal jsem se a postoupil dopředu, prsty jsem v kapse sevřel zapalovač.

Jediný zvuk, který jsem slyšel, bylo tikání hodin někde nablízku. Vytáhl jsem zapalovač a zapálil ho. Malý žlutý plamínek mě nasměřoval k vypínači poblíž dveří. Rozsvítil jsem.

Zavřel jsme přední dveře, vstoupil do haly a zíral do temného obývacího pokoje. Jak jsem vykročil dopředu, abych sáhl po vypínači, zaslechl jsem zvuk, při kterém mi po zádech přeběhl mráz: byly to těžké kroky, které přicházely seshora. Srdce se mi rozbušilo a naskočila mi husí kůže na krku.

"Jste to vy, Hartley?" řekl jsem. Můj hlas se blížil žabímu skřehotání.

Jediné zvuk pomalých kroků mi byl odpovědí. Potom jsem zahlédl malou postavu, jak se vynořila ze tmy a bez pohybu zůstala stát na odpočívadle. Byl to Hartleyho filipínský sluha. Křečovitě se zachytil zábradlí. Z úst mu vytékal čůrek krve a stékal po bradě. Na levé straně jeho bílého pláště byla krvavá skvrna velikosti pěsti. Zíral jsem na něho a v ústech mi vyschlo.

Jeho drobný žlutý obličej se napjal, nohy zhadrovatěly, kolena poklesla a rukou sklouzl po zábradlí. Padl k zemi.

Ramenem narazil na schodiště a zbytek cesty se sesul po zádech a přistál u mých nohou.

Nemusel jsem se ho ani dotýkat, abych poznal, že je mrtvý.

Jedenáctá kapitola

I.

Venku někde nedaleko bouchla dvířka auta a naskočil motor.

Nějaký muž volal: "Byl to nádherný večer. Už léta jsem se takhle nepobavil."

Hleděl jsem na mrtvý obličej pode mnou. Pro něho to nádherný večer nebyl, napadlo mě a uvědomil jsem si, že se mi košile vlhce a chladně lepí na tělo.

Auto odjelo. Jeho hluk postupně zanikal, až se kolem rozhostilo mrtvé ticho.

Pro Filipínce jsem už nemohl nic udělat, tak jsem od něho vycouval. Pomyslel jsem na Lennox Hartleyho. Zastřelili ho také?

Přešel jsem halou do obývacího pokoje, sáhl po vypínači a rozsvítil.

V prvním okamžiku mi velká místnost připadala prázdná. Teprve po chvíli jsem si všiml elegantního koženého sandálu, který trčel za jednou z pohovek.

Obešel jsem ji.

Lennox Hartley ležel obličejem dolů, prsty měl zaťaté a zabořené do vysokého koberce, na zářivě žlutém županu uprostřed jeho zad byla vidět krvavá skvrna.

Sehnul jsem se a dotkl se jedné ruky: byla dosud teplá. Prsty jsem nahmatl tepnu na krku: necítil jsem puls. Nemohl být mrtvý déle než deset minut.

Moje první reakce byla dostat se pryč z tohoto domu smrti. Jestli mě tu najde policie, nevykrouťím se z toho.

Narovnal jsem se a vtom jsem si všiml, že dveře od skříně, kde Hartley uchovával svoje skicy, jsou otevřené. Jeden z pořadačů ležel otevřený na podlaze: několik skic bylo rozházených po koberci.

Vlevo od skříně byl ve zdi malý sejf. Klíč byl v zámku a dveře od sejfu napůl otevřené.

Přistoupil jsem k sejfu a zahleděl se dovnitř. Nahore na hromádce papírů ležel balíček padesátidolarových bankovek, úhledně převázaný bílou páskou. Vzal jsem jej do ruky, abych si bankovky prohlédl.

"Nehýbejte se!" ozval se seržant Lassiter ode dveří.

Zůstal jsem bez hnutí stát, svazek bankovek jsem svíral v pravé ruce, byl jsem nahrbený a srdce mi divoce bušilo.

"No tak, otočte se a ruce nechte v klidu."

Velmi pomalu jsem se otočil.

Lassiter stál ve dveřích do obývacího pokoje, ve své velké praxi svíral policejní osmatřicítku speciál. Černou hlavní mířil na moji hrud'

Podíval se na mě a já jeho pohled opětoval. Jeho malá, tvrdá očička se trošku víc pootevřela, když mě poznal, a potom se jeho tenké rty roztáhly do vlčího úsměvu, který odhalil zuby.

"Hleďme, vočko," řekl. "Tentokrát se vám rozhodně podařilo najít nějaký materiál na psaní." Pomalu vstupoval do pokoje a nepřestával na mě mířit tou pistolí.

"Dvě zabíjení a vloupání k tomu: pěkně odvedená práce."

Proklínal jsem se, že jsem na ty peníze vůbec sahal. Uvolnil jsem prsty a balíček bankovek s jemným žuchnutím dopadl na koberec. Do větší bryndy už jsem se dostat nemohl. Věděl jsem, že z tohohle se jen tak nedostanu.

"Vím, že to nevypadá dobře," řekl jsem pokud možno klidným hlasem, "ale já jsem je nezabil. Hartley mi volal do hotelu. Chtěl se mnou mluvit. Přijel jsem sem a našel jsem ho mrtvého."

"Ale? Já vím, že vás volal. Vysledoval jsem jeho číslo a jel se sem podívat, co se tu děje pod pokličkou," řekl na to Lassiter a nepřestával se zubit. "Zdá se, že to nebyl špatnej nápad. Kde máte zbraň?"

"Nemám zbraň. Já jsem ho nezabil!"

"Kdo myslíte, že vám to bude věřit?" zeptal se Lassiter. "Tak jasný vloupání s vraždou jsem ještě neviděl. Postavte se ke stěně!"

Udělal jsem, co mi řekl, ruce jsem držel nad výškou ramen.

Šel k telefonu, sehnul se nad ním a odvrátil ode mě oči. Levou rukou zvedl sluchátko.

"Dejte mi policejní stanici," řekl, "a pospěšte si."

Nohou jsem nahmatl zástrčku ve zdi. Očima jsem neustále sledoval Lassitera, opatrně jsme pozvedl pravou patu, až spočinula na vršku zástrčky.

"Tady Lassiter," štěkal seržant do sluchátka. "Pošlete patrolu do Cannon Avenue a ať to odsejpa. Řekněte poručíkovi, že mám tady chlápka, co právě zastřelil Lennox Hartleyho a jeho sluhu. Chytil jsem ho při činu."

Přesunul jsem celou váhu na zástrčku. Cítil jsem, jak se trhá ode zdi. Rychle jsem kopl ze strany: zablýsklo se a vypadla světla.

Když se ozvala Lassiterova pistole, spustil jsem se na všechny čtyři. Zadrnčela okna a spadla na mě omítka, jak se stříla roztříštila o zeď, u které jsem stál.

Naštěstí vypadla i světla v hale. V naprosté tmě jsem se cítil aspoň chvíli bezpečně. Potom Lassiter znovu vypálil. Kulka mi málem pročísla pěšinku.

Uskočil jsem stranou do místa, kde, jak jsem věděl, stála pohovka. Když znovu vystřelil, skryl jsem se za ní. Podle světlíka, které vyšlo z hlavně, jsem poznal, že stojí hned vedle mě. Ucoul jsem a uhodil do místa, kde jsem tušil jeho hlavu. Nebyla to špatná rána. Pěstí jsem mu brkl o ucho, až zavrával. Když vystřelil, znovu jsem se spustil na všechny čtyři. Kulka prorazila jedno z velkých oken.

Po rukou a po nohou jsem se plazil dál, dech mi pískal skrz zaťaté zuby. Slyšel jsem, jak šmátrá po dveřích. Pomalu jsem se pohyboval k oknu, rukama jsem nahmatával překážky.

V dálce jsem zaslechl slabé houkání policejní sirény, které se zesilovalo, jak se hlídkový vůz rychlostí přibližoval k domu.

Moje tápající ruce minuly vršek nízkého stolku. Narazil jsem do něj kolenem a stolek se s řachnutím zřítíl k zemi. Spěšně jsem uskočil doleva, srazil jsem přítom židli.

Lassiter vystřelil a kulka prohvízla těsně kolem mě. Potom se vrhl dopředu a divoce zaklel. Octl se na mně, než jsem mu stačil uhnout.

Levou rukou mě uchopil za rukáv. Ucukl jsem, stoupl si stranou a zasadil jsem mu ránu. Pěstí jsem mu odřel kůži čelisti a v ten moment se znovu ozval výstřel. Obličej mi ozářil blesk a vyděsil mě k smrti. Dal jsem mu ránu, až zavrával. Musel se zaplést do křesla, protože se ozvalo žuchnutí, které otřásl místností.

Vrhl jsem se k oknu a roztáhl závěsy, aby dovnitř mohl proudit měsíční svit.

V dálce bylo vidět dva rychle se přibližující kotouče světél reflektorů. Siréna houkala a na střeše přijíždějího auta jsem zahlédl červené blikající světlo.

Kopl jsem do okna a prorazil sklo.

Policejní vůz již se skřípěním brzd zastavil před domem. Z auta vyběhli dva policisté, v ruce měli pistole, dveře auta nechali dokořán. Jeden z nich přeskočil branku a utíkal po cestičce k domu.

Slyšel jsem Lassitera, jak kleje a snaží se vymotat z křesla. Měl jsem v úmyslu vyskočit oknem do zahrady, ale viděl jsem, že už je pozdě. Policista, který běžel cestičkou k domu, by mě jistě zahlédl. Ustoupil jsem a skryl se za závěsy.

Nehybně jsem stál, srdce mi bušilo jako o závod, vyčkával jsem.

Lassiter se přiklátil k oknu a vyhlédl ven. Byl tak blízko mě, že jsem z jeho šatů cítil zatuchlý tabákový puch.

"Běžel tudy!" vyštěkl. "Nemůže být daleko."

Potom k mé obrovské úlevě přehoupl svoji velkou nohu přes parapet a skočil do zahrady.

"Nikde ho nevidím, seržante," volal jeden z policistů.

Nečekal jsem na Lassiterovo klení. Rychle jsem se propletl temnou místností a vstoupil do haly. Vrhel jsem se ke schodům a zastavil se až nahoře na odpočívadle. Naslouchal jsem.

Noční ticho prořízla další siréna. Brzdy dalších aut zaskřípěly před domem. Slyšel jsem Lassiterův buldočí bas, ale nerozuměl jsem, co říká. Zapálil jsem zapalovač. Na konci schodiště byly dveře. Přešel jsem po odpočívadle, přistoupil ke dveřím, zmáčkl kliku a vstoupil do Hartleyho ložnice.

Záclony byly zatažené. Zavřel jsem dveře a rozsvítil světlo.

Na bílém koberci byla krev. Na modrém přehození přes postel ležela osmatřicítka. Podle krve jsem poznal, že tady byl zastřelen ten filipínský chlapec a že zbraň na posteli je zbraň, kterou ho zavraždili. Vytáhl jsem kapesník, obalil jím pistoli, zvedl ji a přičichl k hlavni. Bylo cítit vybuchlý střelný prach. Měl jsem pocit, že by se mi zbraň mohla hodit, tak jsem si ji zastrčil do zadní kapsy kalhot. Potom jsem zhasl, roztáhl záclony a vyhlédl do zahrady.

V měsíčním svitu vypadal nízce zastřižený trávník jako pocukrovaný. Tři policisté se zbraněmi v rukou se v řadě obezřele vzdalovali od domu. Tudy nebylo úniku.

Potom jsem zaslechl bouchnutí předních dveří a kroky v hale.

Po špičkách jsem přešel místnost a otevřel dveře.

"Potřebuju světlo," zavrčel hlas.

Viděl jsem světla několika baterek, jak probodávají tmu dole. Chvilí bylo ticho, potom se rozsvítilo.

Menší rozložitý mužik s cihlově červeným obličejem, na sobě černý plstěný klobouk s podélně promáčknutým dýnkem, se skláněl na mrtvým Filipíncem.

Lassiter stál u předních dveří, jeho brutální obličej se leskl potem.

"Víte to jistě, že utekl oknem?" zeptal se mužik a na Lassitera přitom nepohlédl.

"Jo. Viděl jsem ho. Daleko se nedostane," zavrčel Lassiter.

"Vykopnul zástrčku a vyhodil pojistky, poručíku."

Tehdy jsem se domyslel, že ten menší rozložitý mužik bude poručík Joe Carson, o kterém se zmiňoval kapitán Bradley.

"Kapitánovi se to nebude líbit," podotkl Carson. "Jestli toho chlápka nesbalíme, pěkně si to vodskáčem."

Lassiter nervózně přešlápl.

"Však my ho dostánem," vybuchl zuřivě.

"Proč jsi s sebou nevzal nějaký muže, ty hlupáku?" zeptal se Carson a odstoupil od Filipínce.

"Jak jsem moh tušit, že začne takovouhle habaďůru?" vyštěkl Lassiter. "Byl jsem na cestě domů. Když mi řekli, že má jít za Hartleym, napadlo mě, že se půjdu podívat, co tady peče. Přistih jsem ho při vykrádání sejfu."

"A pak jste ho nechal jít," popíchl ho Carson a vešel do obývacího pokoje.

Lassiter něco zabručel, vytáhl propocený kapesník a začal si otírat obličej, potom vstoupil za poručíkem do obývacího pokoje.

Dva policisté s pistolí v ruce přišli po schodech k domu a zůstali u předních dveří na stráži.

Zaječely další sirény. Venku zastavilo nějaké auto, ozvalo se bouchnutí dvířek a tři muži vstoupili do haly. Policisté strnuli pozorností a zasalutovali tomu nejvyššímu, kterým byl podle mého odhadu policejní kapitán Mathis.

Carson vyšel z obývacího pokoje.

"Ještě jsme ho nenašli," oznámil vysokému muži. "Všechny silnice jsou střežené. Auto nechal tady. Jmenuje se Chet Sladen. Píše pro Zločin a fakta."

Mathis se štihlým obličejem a černým knírem v podivném kontrastu ke křídově bílým vlasům vytáhl balíček cigaret a vstrčil si jednu mezi tenké rty.

"Zločin a fakta?" opakoval. "Víte to jistě?"

"Sám jsem od toho chlápka některý věci čet."

"Musíme si dát pozor. Ten plátek má velké vliv. Proč by se chtěl zbavit Hartleyho?"

"Co já vím," pokrčil Carson rameny. "Lassiter ho nachytal, jak bere peníze ze sejfu."

"Tomu nevěřím."

Lassiter vyšel z obývacího pokoje.

"Viděl jsem ho, kapitáne. Vsadím se, že vrtá do případu vraždy Van Blakea. Možná, že ho Hartley přistihl, jak se mu vrtá v sejfu, Sladen ztratil hlavu a zastřelil ho."

"Proč myslíte, že se zajímá o vraždu Van Blakea?" zeptal se Mathis přísně.

"Dnes večer navštívil paní Van Blakeovou. Mluvil s Bradleyem," odpověděl Carson, "a navštívil klub U zlatého jablka."

"Bude lepší, když mi dodáte podrobnou písemnou zprávu," řekl na to Mathis. "Komisař bude chtít o tomhle případu slyšet."

"Ano, kapitáne," srazil Carson paty.

Mathis se otočil a zamířil k předním dveřím. Ještě se ohlédl přes rameno.

"Koukejte toho Sladěna najít," řekl, "nebo bude průser."

Sestoupil po schůdcích do noci.

"Než přijde doktor," řekl Lassiter, "podívám se nahoru. Ten chlápek neměl u sebe pistoli. Možná, že ji nechal někde nahoře."

Carson něco zachrochtal a vrátil se do obývacího pokoje. Rychle jsem vklouzl do Hartleyho ložnice.

Slyšel jsem Lassitera, jak stoupá vzhůru po schodech.

II.

Zády jsem se opíral o zeď a čekal jsem skryt za závěsy.

Slyšel jsem Lassiterovy těžké kroky na odpočívadle. Mířily do vedlejšího pokoje. Strávil tam pár minut a potom jsem slyšel, jak vychází a jde do dalšího pokoje.

Nervy jsem měl napjaté k prasknutí. Z místa, kde jsem stál, jsem viděl ven. Tři policisté dosud bezcílně pobíhali po

zahrade. Tudy jsem uniknout nemohl. Moje jediná naděje závisela teď na skutečnosti, že Lassiter je přesvědčený, že už nejsem v domě. Doufal jsem, že jeho prohlídka nebude důkladná.

Otevřely se dveře a slyšel jsem, jak vstoupil do pokoje. Rozsvítilo se světlo, bylo slyšet, jak si pro sebe bručí. Znovu vyšel ven a dveře nechal otevřené.

"Hej, poručíku! Půjďte nahoru?" zvolal.

Odsunul jsem záclonu stranou. Nakláněl se přes zábradlí, zády ke mně. Najednou se otočil, rychle jsem dal záclonu zpátky na původní místo. Za okamžik jsem slyšel, jak se blíží Carson.

"Tady zabili toho sluhu," řekl Lassiter. "Vykrvácel na koberci. A koukněte se, vrah odložil pistoli na postel, tady vidíte její otisk."

"Ať sem přijde Maxwell a sejme otisky," přikázal Carson. "Já jedu zpátky na komisařství. Chci mít jistotu, že nám ten Sladen určitě neproklouzne. Zůstaňte tady, dokud vás nezavolám."

Oba muži vyšli z místnosti a nechali dveře dokořán. Viděl jsem, jak sestupují po schodech dolů, potom jsem rychle přeběhl přes pokoj, otevřel dveře na druhé straně chodby a vklouzl do přední ložnice pro hosty. Zavřel jsem dveře a mířil si to k oknu bez závěsů. Vyhlédl jsem na ulici pod sebou.

Venku stály tři policejní vozy a sanitka. Na druhém chodníku postávali muži a ženy, někteří ve večerních róbách. Čtyři nebo pět policistů stálo zády k davu, oči upřené na dům.

Před takovým publikem jsem neměl šanci sklouznout po okapu do zahrady. Šel jsem zpátky ke dveřím, pootevřel je asi na dva centimetry a vyčkával, co bude dál.

Lassiter a ještě jeden tajemný stoupali po schodech a šli do Hartleyho ložnice.

"Vezměte všechny otisky, co můžete," řekl Lassiter. "Vypadá to, že v dalších pokojích nikdo nebyl. Čeká mě rozhovor pro noviny. Musíme vyvinout nějakou akci, Maxi."

Druhý muž něco zamumlal a Lassiter znovu sešel po schodech.

Čekal jsem ve tmě další půlhodinu, potom přišel znovu Lassiter do Hartleyho ložnice.

"Už to mám hotový," oznámil mu muž, co snímal otisky. "Našel jsem jen otisky Hartleye a jeho sluhy."

"No dobrá. Carson chce, abysme se vrátili," řekl Lassiter. "Sladěna ještě nenašli." Po hlase byl ustaraný. "Z města se dostat nemůže. Poručík chce písemnou zprávu dnes večer, jak to probíhá zmáknem? Nechám tu dva muže. Znovu to tu projdem za světla."

Společně sešli dolů. Vyplížil jsem se na odpočívadlo a hleděl dolů do haly.

Filipíncovo tělo odnesli. Lassiter a tři tajní stáli ve skupince u předních dveří.

Lassiter řekl policistovi s narvaným obličejem, který právě přišel zvenku: "Dobrá, Gesserter. Vráť se asi v devět. Zůstaňte tady a mějte oči otevřené. Zamkněte po nás a nikoho dovnitř nepouštějte. Webb hlídá venku. Řek jsem mu, aby odháněl novináře, ale některý jsou tak vychytralý, že se můžou pokoušet dostat dovnitř, když bude vzadu. Nikdo sem nesmí, dokud se nevrátím. Jasný?"

"Jasný, seržante."

"Jestliže se dostane někdo dovnitř, budete toho litovat," zavrčel Lassiter. Sešel dolů po schůdcích a s ním zmizeli i další tři muži. Gesserter zavřel přední dveře a zamkl je. Zůstal nehnutě stát a naslouchal. Když zanikl motor policejních vozů, posunul si čapku dozadu z čela, vytáhl balíček cigaret a procházel se po hale. Po chvíli se zezdola linula taneční hudba z noční rozhlasové stanice.

Šel jsem zpátky do Hartleyho ložnice, přistoupil k oknu a vyhlédl do zahrady.

Po vydlážděné cestě, která vedla z terasy na trávník, se sem a tam pomalu procházel policista.

Šel jsem do přední ložnice a vykoukl na silnici. Davy už se rozešly domů. Nebylo vidět žádná auta. I můj buick zmizel. Usoudil jsem, že je načase, abych zmizel taky.

Šel jsem zpátky na odpočívadlo nad schodištěm a okamžik naslouchal. Gesserter byl stále v hale. Vzdálenost od místa, kde jsem stál, dolů po schodech a k předním dveřím se mi zdála nepřekonatelná.

Levou rukou jsem se přidržoval zábradlí a pomalu jsem sestupoval dolů. Napůl cesty dolů jsem zaslechl, jak si policista odkašlal a srdce mi poskočilo, ale šel jsem dál.

Zastavil jsem se dole na schodišti. Abych se dostal k předním dveřím, musel jsem projít otevřenými dveřmi obývacího pokoje. Nahnul jsem se dopředu, abych viděl do obývacího pokoje.

Gesserter kouřil, zády byl otočený ke mně, pravou rukou si udával rytmus něžné swingové melodie. Udělal jsem krok vpřed, potom další. V kapse saka jsem svíral rukojeť osmatřicítky. Ještě dva kroky a budu odtud pryč. Potom se Gesserter náhle otočil.

Zůstal jsem bez hnutí stát.

Hleděli jsme na sebe přes celou halu a obývací pokoj. Jeho macatý, ošlehaný obličej zřítověl a malá očička se mu zaoblila jako dvě kuličky.

Prolítlo mi myslí, že jestli mu pohrozím pistolí, budu v tom až po uši. Dosud jsem měl minimální šanci dokázat, že jsem nezabil Hartleyho, ale pohrozit poldovi zbraní bylo něco, z čeho bych se nevyhlal.

Pomalu jsem vytáhl ruku z kapsy a podařilo se mi na něho usmát.

Viděl jsem, jak se zuřivě dere po pistolí. Jeho pohyby byly pomalé a zmatené.

"Nazdárek," řekl jsem ledabylým tónem, na jaký jsem se zmohl. "Kde jsou všichni?"

Vytáhl pistoli a zamířil ji na mě.

"Nehejbejte se!"

"Ne tak zhurta," řekl jsem spěšně. "Doufal jsem, že tu potkám poručíka Carsona. Není tady?"

"Kdo jste?" chtěl vědět a pomalu natáhl tlustý prst k spoušti.

"Jmenuju se Sladen. Píšu pro Zločin a fakta" řekl jsem a doufal jsem, že netuší, že jsem ten člověk, kterého hledají.

"Určitě jste o mně už slyšel."

Viděl jsem, že se trochu uvolnil, ale stále mě kryl pistolí.

"Ukažte mi svoji vizitku."

Vytáhl jsem náprsní tašku, otevřel ji a celou mu ji podal. Prohlídl si vizitku a potom mi náprsní tašku vrátil.

"Jak jste se sem dostal?"

"Webb mě nechal vejít zadním vchodem," lhal jsem. "Chtěl jsem se tu jen tak porozhlédnout, jestli vám to nevádí."

"Webb vás pustil dovnitř?" Hlaveň pistole se sklonila k zemi a už na mě nemířila. "To je proti příkazu. Měl by to vědět. Sem se nesmí."

"Kdo se o tom dozví? Tak tady byl Hartley zastřelenej?" Procházel jsem se po pokoji. "Žil si na úrovni, vidíte?"

Policista zastrčil pistoli zpátky do pouzdra.

"No tak! Bězte pryč! Mám svoje příkazy."

"Já jen dělám svoji práci," hájil jsem se a pomalu jsem couval.

"No a já dělám svoji." Prošel kolem mě a vyšel do haly. "No tak, hezky padejte vodtad'!"

Šel jsem za ním do haly a pozoroval ho, jak odemyká přední dveře.

"Palte vodsud!" řekl a otevřel mi dveře.

"Už jdu, už jdu," chlácholil jsem ho a opatrně prošel kolem něho.

Šel jsem po příjezdové cestě a vši silou se držel, abych se nerozběhl. Čekal jsem, že se objeví druhý policista, ale neukázal se.

U branky jsem se ohlédl.

Gesserter stál v osvětlených dveřích a pozoroval mě. Na okamžik jsme si pohlédli do očí, potom se obrátil a vstoupil dovnitř. Zabouchl za sebou dveře.

III.

Jakmile jsem byl z dohledu, dal jsem se na útěk. Dlouhá prázdná avenue přede mnou ubíhala do tmy. Vyhnul jsem se ostrůvkům žlutého světla, které vrhaly řídkce rozmístěné pouliční lampy.

Neměl jsem představu, jestli se ti dva policisté domluví. Kdyby se domluvili, netrvalo by dlouho a ohlásili by to na policejní stanici.

Musel jsem zvládnout dobré dvě míle, než se doslánu do středu města. Moje jediná šance byla dostat se co nejrychleji do úkrytu, než mě začnou stíhat hlídkové vozy. Bradley mi řekl, že se můžu uchýlit k Samu Bennovi na Maddox Street, když se budu potřebovat ztratit. Teď mi to připadala moudrá rada, jen jsem nevěděl, kde Maddox Stucet je. Pro mě za mě jsem se ji mohl třeba vzdalovat.

Stále jsem se držel ve stínu a nyní jsem kráčet pomalou chůzí. Zabočil jsem za roh a pochodoval ulicí vedoucí přímo do města.

Nad městem v září všech neonů, které mi připadaly neskutečně daleko, ležela řídká mlha. Mrkl jsem na hodinky. Blížila se třetí hodina. Nebude trvat dlouho, a bude světlo.

Na konci ulice prořízla náhle tmou ostrá světla reflektorů a z postranní ulice se blížilo auto. Procházel jsem zrovna kolem domu, když jsem světla spatřil. Chytl jsem se nízké zahradní zídky, přeskočil ji a přikřčil se v jejím stínu.

Motor auta hřmál nocí, jeho světla přejela po zdi - sehnul jsem se ještě níž. Slyšel jsem skřipění brzd a potom auto zabočilo do Cannon Avenue.

Narovnal jsem se, skočil zpátky na chodník a pokračoval v cestě. Když jsem dorazil na konec ulice, oddechoval jsem jako starý astmatik. Ulice vedla k obchodnímu středisku.

Zde jsem byl v nebezpečí. Tušil jsem, že tohle místo bude územím hlídkujících policistů, z nichž každý bude mít můj popis.

Držel jsem se v postranních ulicích a razil si cestu kolem temných výloh obchůdků, ošuntělých vyvařoven a činžovních domů. Tato čtvrt' ležela stranou, jako kdyby se styděla sama za sebe, zde bydleli zaměstnanci, kteří byli k službám zámožným tohoto města.

Přede mnou se pohnul stín, briskně jsem zastavil. Tiše jsem ustoupil do dveří nějakého obchůdku a viděl jsem rozložitého hlídkujícího policistu, jak si stoupá na okraj chodníku, balancuje na obrubníku a mává obuškem. Hleděl k šedočerné obloze.

Odpočínul si tak pět minut a já z něho nespouštěl oči. Potom se znovu dal do pohybu a vzdaloval se ode mě.

Na další křižovatce jsem zabočil doprava. Přes ulici vycházelo prosklennými dveřmi světlo, které vrhlo na špinavý chodník pravoúhlý stín. Neonový nápis nade dveřmi hlásal: Dobré jídlo. Otevřeno celou noc.

Přešel jsem ulici, ujistil se, že v dohledu nikdo není, a teprve potom jsem vstoupil do pravoúhlého světla na chodníku a nakoukl prosklennými dveřmi dovnitř.

Thustý chlápek s masnými černými vlasy a štětinatou bradou pokrytou černým strništěm spočíval chlupatými rukama na pultu a hleděl prázdným pohledem do novin, které držel rozložené před sebou. Neměl tam žádné zákazníky a většina světla byla zhasnutých.

Strčil jsem do dveří a vstoupil dovnitř.

Thustý muž vzhlédl, oči měl ztěžklé nudou.

"Smím si zatelefonovat, kamaráde?" zeptal jsem se.

Ukázal špinavým palcem na konec místnosti.

"Bězte dál a poslužte si," řekl, zív a ukázal velké bílé zuby.

Zavřel jsem se v telefonní budce a listoval telefonním seznamem. Našel jsem číslo na Sama Bennu a vytočil je. Chvilí jsem čekal, naslouchal vyzváněcímu tónu a hleděl jsem skleněnými dveřmi na tloušťku.

Ozval se hlas ztěžklý spánkem: "Haló?"

"Je tam Sam Benn?"

"U telefonu. Co chcete?"

"Kapitán Bradley mi řekl, abych vám zavolał. Honí mě smečka chlupatejch a potřebuju se rychle někam zdejchnout." Muž na druhém konci aparátu si povzdychl.

"No dobrá, jestli to řekl kapitán Bradley, co můžu dělat? Kde jste?"

"Jsem v bufetu na Sherratt Street."

"Víte, kde bydlím já?"

"Ne. Jdu nazdařbůh a vyhýbám se polišům."

Muž zasténal.

"To znamená, že si mám pro vás přijet, co?"

"To by byl nápad."

"Jo, nápad pro vás, ale ne pro mě. No dobrá. Pro kapitána Bradleyho udělám všechno. Zůstaňte tam, kde jste. Přijedu tak za půl hodiny, možná dřív."

"Díky."

Telefon umkl a já jsem zavěsil. Když jsem se otočil, zahlédl jsem, jak přes obdélník světla padl na chodník stín. Za okamžik se otevřely dveře a vešli dva mohutní muži. Těžkým krokem přistoupili k pultu s tlouštíkem. Vzhledl od novin, narovnal se a položil na pult svoje chlupaté ruce. Obličej měl bez výrazu.

Skrz prosklené dveře telefonního automatu jsem slabě slyšel, jak jeden z mužů říká: "Policie. Hledáme jednoho chlápka. Nebyl tu někdo?"

Cítil jsem, jak se mi zpotil obličej, a tiskl jsem se do zadního temného kouta budky.

"Za poslední dvě hodiny tu nebyla živá duše," odpověděl tlouštík znuděně.

"Víte to jistě?"

"Vždyť vám to povídám," hájil se tlouštík nabroušeně. Vložil si cigaretu do úst a začal hledat zápalku.

Policista se naklonil dopředu, vytáhl tlouštíkovi cigaretu z pusy a chytil ho za tvář tlustými prsty.

"Nebudeš kouřit, ty vobludo, když s tebou mluvím," zasyčel na něj.

Tlouštík ztuhl, jeho hluboko posazené oči se temně zablskly, ale neřekl nic, ani se nepohnul.

"Ten chlápek je vysoko, tmavovlasej a je mu tak třiačtyřiatřicet," pokračoval policista. "Má na sobě tmavě šedej oblek a na hlavě šedej klopák. Jestliže ho uvidíš, zavolej na policii, je ti to jasný?"

"Jo," souhlasil tlouštík.

"Zapiš si to pořádně za uši."

Policisté se otočili a vyšli ven, dveře za sebou nechali dokořán.

Tlouštík vyšel zpoza pultu, přešel ke dveřím, vykoukl ven a potom dveře zavřel a vrátil se k pultu. Ani jednou se nepodíval mým směrem.

Vytáhl jsem kapesník a otřel si zpocený obličej. Potom jsem otevřel dveře a vyšel ven.

"Můžou se vrátit," varoval mě tlouštík. Jeden polda stojí na rohu. Běžte semhle," ukázal palcem na dveře poblíž telefonního automatu.

"Díky," řekl jsem, otevřel dveře a vstoupil do pohodlně, ale chudě zařízeného obývacího.

Vkřesle spala velká černá kočka. Pootevřela oči, prohlídla si mě a zřejmě usoudila, že jsem neškodný, tak pokračovala v spánku. Vytáhl jsem balíček cigaret, jednu si zapálil a dlouze vtáhl kouř. Kolena se mi třásla, jako kdybych uběhl pár mil a těžce jsem oddechoval.

Po chvíli přišel tlouštík a na stolek položil šálek kávy. Otevřel zásuvku a vytáhl půllitrovou láhev whisky.

"Máte tu přátele?" zeptal se a přisunul láhev ke mně.

"Jo, někdo mě má tady vyzvednout. Díky za všechno, co jste pro mě udělal."

"To nestojí za řeč. Poldům v tomhle městě bych nepomoh, ani kdyby mi za to dávali prachy." Couvl zpátky ke dveřím.

"Tady jste v bezpečí. Klidně tu počkejte." Vyšel ven.

Nalil jsem si do kávy fířana a vypil ji. Cítil jsem se o hodně líp. Posadil jsem se.

Byl to první okamžik, kdy jsem mohl v klidu přemýšlet od té doby, co jsem našel zabitého Hartleyho. I teď jsem však byl příliš rozrušený, než abych dovedl chladně uvažovat, proč ho zabili. Vzpomněl jsem si na jeho poslední slova:

"Mám teorii, která by vás mohla zajímat." Věděl, že sháním informace o Fay Bensonové a zdálo se mi rozumné předpokládat, že se jeho teorie Fay Bensonové nějak dotýkala. Zabili ho kvůli tomu? I kdyby byl vrah s ním, když mi telefonoval, jak mohl vědět, že Hartley bude mluvit? Vypadalo to, že vrahem bude někdo, koho Hartley znal.

Vytáhl jsem osmatřicítku a prohlížel si ji. Vypadala jako nová nebo o tu zbraň někdo dobře pečoval. Měla sériové číslo 3347890. Vytáhl jsem zásobník. Z té pistole byly vystřeleny pouze dvě rány. Vrahem byl buď prvotřídní střelec nebo střelil zblízka.

Nebylo pochyb o tom, že Creed by z pistole vyčetl víc. Jakmile budu moct, tu pistoli mu pošlu.

Dal jsem zbraň pečlivě zabalenou v kapesníku zpátky do kapsy saka.

Jaký bude můj další krok? Vysvětlení únosu Fay Bensonové musím najít v Tampa City. Tím jsem si byl jistý. Ale každou hodinou, kterou v tomhle městě ještě strávím, riskuju, že mě zatknou. Nyní jsem byl podezřelým číslo jedna za vraždu Hartleye a pokud nenajdu vraha, nebudu nikde v bezpečí.

Při té představě jsem se zpotil. Připadalo mi, že ať se stane, co se stane, musím v Tampa City ještě zůstat. Napadlo mě, že si budu muset vymyslet nějaké přestrojení, abych se mohl volně pohybovat po městě. Kdybych si obarvil vlasy, vzal si tmavé brýle a změnil oblečení, třeba by se mi podařilo uniknout. Tampa City je plné cizinců. Klidně bych se v davu ztratil.

Ještě jsem dělal plány, když se ve dveřích objevila tlouštíkova hlava.

"Hledá vás tu nějaký Benn - je to tak v pořádku?"

Postavil jsem se.

"Jistě. Může jít dál,"

Tloušťák přikývl a odešel. Za okamžik vešel Sam Benn.

Byl to drobný mužiček, s útlými kostmi a hřívou temně šedých vlasů. Obličej měl hubený a špičatý, oči hluboko posazené a bez výrazu. Na sobě měl koženou bundu, zapnutou až ke krku na zip, a špinavé šedé kalhoty. Přistoupil ke mně a potřásl jme si rukou.

"V jak velkém průseru lítáte?" zeptal se. "Co se vlastně stalo?"

"Přistihli mě v domě se dvěma mrtvolama," odpověděl jsem. "Poldové jsou přesvědčení, že je mám na svědomí já." Benn protáhl obličej.

"To je pěkné. Co chcete, abych pro vás udělal? Dostal vás z města?"

"Ne. Chci mít někde bezpečnou skrýš a přitom abych mohl fungovat. Musím najít vraha, jestliže mám chytit balanc."

"Nehraje si na detektiva. Bude lepší, když se dostanete z města."

"Potřebuju tu ještě tak den zůstat. Kapitán Bradley říkal, že se o mě můžete postarat. Nebo snad nemůžete?"

"Asi jo. Pro toho chlapa udělám cokoliv," zazubil se náhle Benn. "Na chvíli vás schovám, ale nebude to nadlouho. Je to vo hubu. Podívejte, mám aut'ák zaparkovanej na konci ulice. Dojdu pro něj a budu pomalu projíždět kolem.

Tloušťák vám dá znamení, kdy vyrazit. Nechám dveře auta otevřené. Rychle si naskočíte. Platí?"

"Platí," souhlasil jsem.

Dvanáctá kapitola

I.

Bylo již po jedenácté, když jsem se v Bennově skrýši vymátožil z postele. Zíval jsem a pomalu přistoupil k malému umyvadlu, abych si opláchl obličej.

Skrýš byla dokonalá. Zajímalo mě, kdy a proč asi vznikla. Byla umístěna pod Bennovým barem, byla ze železobetonu, měla důmyslně skrytý vchod a nouzový východ, který ústil do uličky za barem, a taky měla lednici plnou jídla, rádio, televizi, telefon, stůl, tři křesla a slušnou zásobu pití.

Holil jsem se a přitom poslouchal na krátkých vlnách hlášení policie, ale nic z toho se mě netýkalo.

Když jsem si čistil holicí náčiní, objevil se Benn. Na stůl položil několik balíčků v baličím papíře. Z kapes vytáhl ještě další čtyři a složené noviny.

"Doufám, že jsem na nic nezapomněl," řekl a šel zapojit elektrickou konvici na vodu.

Rozbalil jsem noviny. Dvojnásobné vraždě se dostalo patřičného místa. Poručík Carson ve svém prohlášení uvedl, že policie má řadu důležitých stop a že by rádi hovořili s vysokým, tmavovlasým, statným mužem v tmavě šedém obleku a tmavém klobouku, který by jim mohl poskytnout informace, jež by vedly k nalezení vraha. Moje jméno neuvádělo a překvapovalo mě, že popis byl tak vágní.

"To jste vy?" zeptal se Benn a vložil dvě vajíčka do kastrůlku.

"Jo," odpověděl jsem a nesl si barvu na vlasy, kterou mi koupil, k umyvadlu. Začal jsem si barvit vlasy na temnější odstín.

Než Benn uvařil dvě vejce naměkko, připravil kávu a topinky, byl jsem hotov. Ten tmavý odstín mě změnil k nepoznání. Přinesl mi ještě černý knírek a lepidlo, ale než jsem si knírek přilepil, posadil jsem se, abych se nasnídal.

Benn se opřel o zeď, cigaretu držel mezi prsty a pozoroval mě, jak jím.

"Znáte kapitána Bradleyho už dlouho?" zeptal jsem se ho, když jsem odstranil vršek vajíčka.

"Dvanáct let. Za války byl můj velitel. Dvakrát mi zachránil život, zachránil mě před vojenským soudem, zařídil mi tři týdny dovolené, když mně umírala žena a podle generála nesměl zrovna nikdo opustit posádku," odpověděl Benn a pozoroval žhnoucí konec cigarety. "Nechal bych si kvůli němu třeba uříznout pravou ruku, kdybych mu tím pomoh."

"Máte to tu pěkný."

Zazubil se.

"Nevysvětlujte si to špatně, kámo. Tohle tady bylo už když jsem tu hospodu kupoval. Bylo to jedno z alkoholových doupat Caponeho. Občas se někdo potřebuje ztratit a takovéhle místo je k nezaplacení. Když byl kapitán Bradley ve funkci, měl jsem to tu zavřený, ale teď když policii vedou ti skunkové, snažím se pomoci, kde můžu." Potáhl z cigarety.

"Bude vás to stát dvacet dolarů za den. Šetřím si na cestu do Evropy, jinak bych vám nic neúčtoval."

Usmál jsem se.

"To je v pořádku. Necháme to na třicet. Mám na to účet."

Závistivě si povzdechl.

"Po něčem takovým jsem vždycky toužil. Dokud jste tady, nemusíte si dělat s ničím starosti."

Odřízl jsem vršek druhého vajíčka.

"Trochu si dáchněte."

Natáhl se pro láhev piva, zuby odstranil uzávěr, potom se posadil a láhev držel v klíně.

"Nemůžu se zdržet dlouho. Mám práci."

"Jak se s váma spojím, když budu potřebovat?"

"Použijte telefonu. Já jsem jedinej, kdo ho zvedá."

"Máte někoho, koho bych mohl někam poslat? Rád bych doručil balíček do Weldenu."

"Mám kluka, ale mohl by mluvit. Nemůžete to poslat poštou?"

"Musí to tam být dneska."

"Radši to pošlete poštou."

"Dobrá. Můžete mi sehnat nějaký dopisní papír? Spoustu dopisního papíru."

"V šuplíku u stolu nějakej najdete."

"Prima. Myslím, že to bude zatím všechno."

Ještě jednou si pořádně lokl piva, povzdechl si, utřel si ústa hřbetem ruky a postavil se.

"Máte tu spoustu jídla. Obslužte se. Zase se ukázu."

Vytáhl jsem náprsní tašku, zkontroloval peníze a potom mu dal dvě padesátidolarovky. Za věci, které pro mě koupil, jsem mu už zaplatil. Sebral táč a opustil mě. Rozdělal jsem balíčky a oblékl si hnědý sportovní oblek, který mi přinesl. Byl to dobrý střih a ne moc nápadný.

Strávil jsem půl hodiny přidělováním kníru. Musel jsem to dělat vlásek po vlásku a když jsem si ho nakonec zastříhl, vypadal velmi věrohodně. V novém obleku, obarvených vlasech a s knírem mě snad nepozná ani Bernie. Já sám jsem měl co dělat, abych se poznal.

Z pistole ráže osmatřicet jsem udělal balíček, zamaskoval jsem její tvar, co to šlo. Potom jsem se posadil k telefonu a zavolal na policii do Weldenu. Když mě spojili, vyžádal jsem si policejního kapitána Creeda.

"Tady Sladen," ozval jsem se, když se Creed ohlásil u aparátu. "Mám pro vás zprávu a pistoli. Chci, abyste to dostal dnes. Můžete sem někoho pro to poslat?"

"To bych moh," souhlasil Creed. "Co to má znamenat s tím Hartleyem? Kdo ho vodrovnal?"

"Vaši kolegové tady si myslí, že já. To v novinách je můj popis. Zrovna teď po mně pátraj. Dokud se věci nesrovnaj, budu se držet stranou, ani vy mě neuvidíte. Dostanete zevrubnou zprávu. Ta pistole je vražedná zbraň. Chci, abyste zjistili otisky a vlastníka. Nechám to u Sama Benna, kterej vede bar na Maddox Street. Rychle sem někoho pro to pošlete."

"Jak vás do té vraždy zatáhli?" zeptal se Creed ostře.

"Ocitl jsem se tam pár minut po tom, co se to stalo. Lassiter mě přistihl, jak se tam vochovejším. Podařilo se mi pláchnout."

"Podívejte, Sladene, jestli po vás pátraj..."

"Já vím, já vím. Nežádám vaši pomoc. Zvládnou to sám. Prozkoumejte tu pistoli. To je jediný, co po vás chci. Ještě se ozvu. Zatím nashle," zavěsil jsem.

Příští hodinu jsem strávil sepsáním podrobné zprávy, co se přihodilo až do této chvíle. Benn přišel, zrovna když jsem zprávu vkládal do obálky.

Zarazil se a zíral na mě.

"Šmarjájosef!" vykřikl a prohlížel si mě ze všech stran. "Ani bych vás nepoznal. Můžete bejt úplně klidnej. Ve městě se nenajde jedinej polda, kterej by vás odhalil."

"Není to špatný, co?" řekl jsem a rukou si knír uhladil. "Myslím, že se mi podaří nepozorovaně projít městem. Zařídil jsem, aby někdo vyzvedl tenhle balíček a dopis. Bude od weldenské policie a řekl jsem mu, aby si to vyzvedl u vás. Je to v pořádku?"

"Jistě." Vzal si balíček i dopis. "Na omak je to jako pistole."

"Taky že to je pistole." Odsunul jsem židli a pokračoval: "Jste v tomhle městě už dlouho?"

"Od války."

"Takže většinu lidí tady znáte."

"Některý znám."

Vytáhl jsem fotografii Fay Bensonové a ukázal mu ji.

"Viděl jste ji někdy?"

Prohlížel si fotografii a potom zavrtěl hlavou.

"Myslím, že ne. Tyhle holky vypadaj všechny stejně, ale na ni si nevzpomínám."

Vzal jsem si fotografii a dal ji zpátky do náprsní tašky.

"Víte něco o Cornelii Van Blakeové?"

Rysy mu ztvrdly.

"To kvůli ní přišel kapitán Bradley o flek. Znáš ji. Co proti ní máte?"

"Nevím, ale mám představu, že se skrejvá za všemi těmi problémy ona."

"Je zadobře s Doonanovou smečkou. Jestli proti ní něco máte, dávejte si bacha. Lassiter dělá pro ni."

"Opravdu? Jak to víte?"

"Barman se dozví věci. Lassiter je jenom seržant, ale má ob-rovskéj vliv. V tomhle městě rozhodnou peníze. Měl byste vidět jeho packarda a jeho dům."

"Myslíte, že to dostal od ní?"

"To jsem slyšel. Vsadím se, že za rok bude poručíkem a za dva kapitánem."

"Proč?"

Odhalil zuby v zlomyslném úsměvu.

"Ta nedává nic zadarmo. Von si to určitě dostatečně odpracoval."

"Bradley si myslí, že zabila svého muže. Co tomu říkáte?"

"Nevím, ale vím, že dva dny po tom, co byl zastřelen, si Lassiter koupil ten bourák."

"Říká se, že ho zastřelil Ted Dillon. Znal jste ho?"

"Šťouráte se v jeho vraždě?" zeptal se Benn a posadil se na opěradlo.

"Může to souviset s jinou vraždou, kterou vyšetřuju. Znal jste Dillona?"

"Za války jsme sloužili u stejného praporu. Byl to můj kámoš. Ten Van Blakea nezabil."

"Co se s ním stalo?"

Benn pokrčil rameny.

"Postarali se o něj. Když chcete zabít chlapa s takovejma pra-cháma a takovým vlivem, jakej měl Van Blake, vždycky je dobrý někoho nastražit. Ted se stal obětním beránkem."

"Jak do toho všeho zapadá Hamilton Royce?"

Benn se tvářil nechápavě.

"Nevím, že on v tom taky jede."

"Bradley si myslí, že Royce tu vraždu zařídil na přání paní Van Blakeové. Zaplatila mu za to klubem."

"To není špatnej nápad, ale nevím. Takovej nobl podnik, jako je Zlatý jablko, je mimo můj dosah. Proč si nepromluvíte s Royceovou bývalou přítelkyní? Zdá se mi, že je připravená vrazit mu nůž do zad, kdyby se nebála, že se jí to vrátí. V době, kdy zavraždili Van Blakea, se s Roycem pohádali. Vyhodil ji ze svého hnízdečka."

"Jak se jmenuje a kde ji najdu?"

Jmenuje se Lydia Forrestová. Pracuje v klubu Hejsasa na Tampa Boulevard." Zvedl se. "Až budu mít víc času a jestli si budete chtít ještě popovídat, rád bych se o tom všem něco dozvěděl. Dillon byl můj kamarád."

"Jistě," odpověděl jsem.

Vzal si dopis a balíček. Když odešel, sáhl jsem po telefonu a soukromě zavolał Berniemu do New Yorku. Po kratším vyzvánění to zvedl.

"Jak se ti dař, kámo?" zeptal se. "Dlouho jsme se neviděli."

"Zvládám to i bez tebe," řekl jsem. "Je načase, aby seš pustil do díla."

"Myslel jsem, že jsi na stopě," řekl. "Příběh se odvíjí dobře. I Fayettevi se líbí. Dej mi ještě pár týdnů..."

"Žádnejch pár týdnů... Čeká tě dlouhá cesta. Pojedeš do Paříže."

"Do Paříže?" vykřikl. "Ztraceně! To je mi novina! Myslíš, že Fayettevi se to bude líbit?"

"Bude, až si přečte zprávu, kterou mu posílám. Chci, abys zjistil pohyb Corneliie Van Blakeové, když tam byla. Pošlu ti potřebný prachy. Vezmi si s sebou fotku Fay Bensonový a ukazuj ji v hotelích, který ti uvedu."

"Copak tehdy jela do Paříže?"

"Nevím, ale chci to zjistit. Zjistíš taky, co budeš moct, na Joan Nicholsovou."

"Ale to bude pěkná fuška," bránil se Bernie. "V Paříži se dají dělat ještě jiný věci než pracovat."

"Poslouchej, ty budižkničemu, já jsem v pěkný kaši. Poldové si myslej, že jsem vodbouch dva chlápky, a jsou mi v patách. Je to sebranka tvrdejch chlapíků a jestli nechceš udělat, co ti říkám, pojedu do Paříže sám a tobě to přenechám tady!"

"Uklidni se," pospíšil si Bernie. "Udělám, co budeš chtít. Jen si řekni a splním každý tvý přání."

II.

Úkryt jsem opustil někdy kolem půl desáté. Použil jsem nouzového východu.

Byla tma, noc bez měsíce a s náznakem deště ve vzduchu. Ve tmě jsem se cítil bezpečně.

Byl jsem rád, že se můžu trochu protáhnout. Zpráva, kterou jsem napsal Fayettevi, byla co nejuplněnější a zabrala mi dobré čtyři hodiny. Když jsem to všechno svěřil papíru, pročistil jsem si mysl a vyjasnil si některé body, které musím odhalit.

Měl jsem představu, že jestliže se mi podaří zjistit, proč byl zavražděn Lennox Hartley, vyřeší se tím většina mých problémů. Měl jsem čas ujasnit si všechny události včerejšího dne a vybavit si Corneliinu reakci, když jsem se zmínil o její podobizně, kterou pořídil Hartley. Také jsem si vzpomněl, jak se zachovala, když jsem jí dal fotografii Fay Bensonové. Fay byla Hartleyho modelkou. Mezi nimi třemi muselo existovat nějaké propojení. Napadlo mě, že Fayina přítelkyně Irene Jarrardová by mně mohla k tomu propojení poskytnout klíč. Nebylo vyloučené, že Fay jí řekla něco, co by mě uvedlo na stopu. Řekl jsem si, že při nejbližší příležitosti s ní promluví.

Hamilton Royce byl dalším volným koncem, který bylo třeba s něčím svázat. Jestliže bude jeho bývalá přítelkyně ochotná mluvit, bude to pro mě dnešní trefa.

Klub Hejsasa zářil neonovým vchodem, kterým se scházelo dolů po příkrých schodech do temného sklepení, kde se nedá dýchat, kterým se ušetří na pronájmu a které přitahuje turisty.

Sestoupil jsem po schodech až do místa, kde mě vyhazovač s drsnými rysy připravil o tři dolary za vstup a dočasné členství. Jakmile získal peníze, ztratil o mě zájem.

Odhrnul jsem záclonu, která chránila vchod do baru a na taneční parket, arazil si to kouřovou clonou mezi těsné u sebe rozestavenými stolky k baru.

V klubu nebylo víc než dvacet lidí. Většinu z nich tvořila silně naličená a skrovně oblečená děvčata, která vyhlížela pánskou společnost. Cítil jsem, jak se jejich oči do mě zabodávají.

Barman s krysím obličejem mně kývl na pozdrav, když jsem se před ním zastavil. Prohlédl si mě od hlavy až k patě a zdálo se, že neví, co si o mně myslet.

Objednal jsem si čistou whisky.

"Jestli chcete společnost," nabízel mi barman, když postavil whisky přede mě, "stačí když se usmějete na některé z děvčat a hned po vás skočí a bude se hodně moc snažit, abyste byl spokojenej, to mi věřte."

"Která z nich je Lydia Forrestová?" zeptal jsem se a sáhl po sklenici. "Nebo tady dneska není?"

Barman se dotkl špičkou bílé potaženého jazyka tenkých rtů. Jeho hluboko posazené oči vypadaly ospale.

"Vy chcete slečnu Forrestovou?"

"Přesně tak."

"Jste její přítel?" zeptal se a přímo jsem cítil, jak mezi námi vyrostla zeď nepřátelství.

Opřel jsem se lokty o bar a usmál se na něho.

"Když to musíte vědět, jsem přítel jejího přítele," řekl jsem mírně. "Je tu někde?"

"To vám povídám, dejte na mou radu a nechtě ji plavat. Má kamarády, který nemaj rádi, když se na ni nějaké mužskej

ptá."

"Opravdu?" zavrtěl jsem nevěřicně hlavou. Dopil jsem whisky a přistrčil sklenici k němu. "Abychom si rozuměli. Mám spoustu vlastních přítelkyň. Nepotřebuju nikomu holky přebírat. Mám pro ni jenom vzkaz - to je všechno."

Znovu mi naplnil sklenici a trochu se uvolnil.

"Spousta chlapů ji sem chodí otravovat," řekl. "Jestli máte ale jenom vzkaz..."

"Tak tak. Kdepak ji najdu?"

Vzal si ode mě peníze a přijal dolar jako spropitné.

"Za půl hodiny bude vystupovat. Zůstaňte tady, pane."

Odloupnul jsem další čtyři dolary z Fayettevých peněz a ukázal je barmanovi.

"Jestliže tu zůstanu ještě půl hodiny, nebudu moct ani dejchat. Nemůžu ji navštívit v šatně?"

Zkoumal čtyři dolary a drbal se na uchu.

"Myslím, že by to šlo," řekl nakonec. "Druhé dveře hned za kapelou. Snažte se bejt nenápadnej."

Shrábnul čtyři dolary jako vysavač chomáček prachu.

Odnesl jsem si pití ke stolečku poblíž kapely, posadil se a zapálil si cigaretu. Bez vyzvání ke mně hned přispěchala platinová blondýna s pletí připomínající surovou gumu. "Ahoj, zlato," oslovila mě a vrhla na mě oslnivý úsměv, který mohl být zářivý, kdyby měla lepší zuby. "Nekoupíš mi něco k pití?"

Řekl jsem, že čekám na svoji matku. Její obličej zkrivil ošklivý škleb. Vrhla se zpátky k ostatním děvčatům a hned se jim sdůvěřovala. V tu chvíli se objevili dva muži v tropických oblecích s ručně malovanými kravatami a zcela upoutaly pozornost děvčat. Mě si už žádná ani nevšimla.

Když jsem dopil, zvedl jsme se a přistoupil ke druhým dveřím vedle kapely. Otevřel jsem je a vešel do chodby. Na konci chodby byly dvojce dveře. Na jedné z nich byla namalovaná hvězda. Zaklepal jsem a čekal.

Příjemný alt mě vyzval, abych vstoupil.

Otevřel jsem dveře.

Před trojitým zrcadlem seděla blondýna s půvabnými rysy, které jako by byly vyřezány ze žuly. Měla ty správné proporce, jaké má revuální tanečnice mít. Před takovými třemi roky mohla vypadat báječně, ale únavný noční život vykonal své. Měla na sobě vínový župan černě olemovaný. Z namalovaných rtů jí visela placatá turecká cigareta. Pozvedla obočí a zeptala se: "Takže? Co máte na srdci?"

"Jste slečně Forrestová?"

"Ano."

"Jmenuju se Low," vypůjčil jsem si Bernieho jméno. Vklouzl jsem do místnosti a zavřel za sebou dveře. "Můžete mi věnovat minutku?"

"O co běží?"

Otočila se ve svém křesílku, jednu štíhlou paži si opřela o opěradlo a bez zájmu mě pozorovala.

"Vy a já můžeme mít něco společného, slečno Forrestová. Sháním informace o Hamiltonu Roycovi."

Přimhouřila oči a odklepala popel z cigarety, než se zeptala: "Proč?"

"To je dlouhá historie - když to zkrátím - má určitou souvislost ze zmizením jednoho děvčete. Hledám informace, které ten případ můžou osvětlit, a jsem pověřený za ně platit."

"Jakého děvčete?" zeptala se.

"Fay Bensonové nebo Frances Bennetové. Možná, že jste o ní slyšela?"

Sešpulila plné rty.

"Vy jste - detektiv?"

"Soukromý vyšetřovatel."

"Pro koho pracujete?"

"Pro někoho, kdo má spoustu prachu a nezdráhá se je utratit."

Zamáčkla konec cigarety a podívala se na sebe do trojitého zrcadla.

"Tady nemůžem mluvit," řekla, zvedla hřeben a pročísla si hedvábné vlasy. "Mám byt v Lennox Drive, 246 C. Budu tam krátce po jedné."

"Já taky," ujistil jsem ji.

Slyšel jsem, jak bouchly dveře na chodbě. Podle toho, jak odložila hřeben a objevilo se napětí v jejím obličejí, je slyšela taky.

Ozvalo se zaklepání na dveře, otočila se a obrátila na mě vystrašený obličej.

"To jste se musel zmýlit. Nikoho jménem Morgan neznám..." říkala zvýšeným hlasem, když se otevřely dveře a nakoukl ten vyhazovač s drsnými rysy.

Upřel na mě pohled.

"Co tady děláte?" zakrákoral.

"Co je vám po tom?" opáčil jsem.

"Vyved' ho odtud, Same," řekla Lydia jedním dechem. "Otravuje mě."

Vyhazovač natáhl mohutnou packu a chytil mě vpředu za kabát. Odolal jsme pokušení jednu mu ubalit. Přímou si o to koledoval, ale viděl jsem, že Lydia je nervózní. V jejích očích jsem byl Romeo a nesměl jsem ji zklamat.

"Už jdu," řekl jsem, "nechci žádné potíže."

"Třeba je nechceš, ale stejně je budeš mít," řekl vyhazovač a vši silou mě vymrštil z pokoje na chodbu. Dovlekl mě chodbou až k zadnímu východu a tam mě vyhodil ven do noci.

"Jestliže do tyhle putyky strčíš ještě někdy svůj rypák, roztrhám tě na kusy a naházím psovi," řekl a strčil do mě tak prudce, že jsem se skutálel po chodníku.

Zvedl jsem se, narovnal si sako a usmál se na něho. Hned tak mě něco nerozčilil, ale v tu chvíli jsem bolestně zatoužil vrazit mu ránu pěstí do obličeje.

"Vy a kdo ještě?" zeptal jsem se a výhružně vystrčil bradu.

Pokušení bylo pro něho moc silné. Rozhoupal se a vyrazil kolenem pomalu a vší silou proti mně.

Pěstí minul můj obličej o fousek, zasadil jsem mu ránu do zubů takovou silou, až jsem zavrával.

Zachřel, oči obrátil v sloup a natáhl se na chodník jak široký tak dlouhý.

III.

Musel jsem nějak zabít ještě dvě a půl hodiny. Vrátil jsem se do Bennova baru. Benn se zrovna chystal na kutě, ale když jsem mu zavolal ze své skrýše telefonem, přišel za mnou dolů.

Podíval se na moje pokšrábané kotníky, ale nic se nevyptával.

"Potřebuju auták," řekl jsem. "Znáte někoho, kdo by mně v tuhle hodinu moh nějaký půjčit?"

"Vemte si můj," nabídl se. "Garáž je na konci uličky," řekl a položil klíčky na stůl. "Je to Lincoln z třiačtyřicátého, ale starám se o něj pečlivě, takže chodí jako hodinky."

"Díky za laskavost," řekl jsem a vložil si klíčky do kapsy. "Ještě jednu věc: Kde je Lennox Drive?"

"Víte, kde bydlí kapitán Bradley? Je to druhá zátáčka za jeho domem. Potlačil zívnutí. "Jestli nemáte nic jiného, půjdu.

Musím si vydělávat na živobytí."

Řekl jsem, že jsem tím skončil.

Když odešel, pustil jsem rádio a poslechl si konec Beethovenova čtvrtého klavírního koncertu.

Když bylo asi tři čtvrtě na jednu, skrýš jsem opustil, nasedl do Bennova auta a jel do Lennox Drive.

Když jsem projížděl kolem domu kapitána Bradleyho, všiml jsem si, že je všude tma. Byl jsem v pokušení se u něho zastavit a říct mu, jak se věci mají, ale neměl jsem čas a stejně to vypadalo, že už spí.

Nechal jsem lincolna na rohu Lennox Drive a došel k Lydiinu bytu pěšky. Bydlela vzadu v přízemí. Zazvonil jsem a uvažoval, zda se už vrátila zpátky. Potom jsem zaslechl, jak někdo otvírá dveře.

V životě jsem se tak nevydělil.

Ve dveřích stál Juan Orteiz, v pravé ruce držel pětáctýřičítku a v očích mu zlomyslně svítilo.

"Nechtě ruce v klidu," poručil mi, "a vstupte dovnitř. Jedinej pohyb navíc, a napálím to do vás."

Ustoupil stranou.

Vešel jsem do prostorné místnosti s veselými záclonami, pohovkami, stolkem s vázou plnou růží. V jednom rohu rádio z ořechového dřeva vyhrávalo tichou swingovou hudbu.

Lydia seděla na pohovce. Nepodívala se na mě. Obličej měla bílý jako čerstvě napadlý sníh kromě tří červených skvrn na pravé tváři, kde ji někdo, se vší pravděpodobností Juan, uhodil.

"Zády ke zdi," poručil Juan.

Zdálo se, že mě nepoznal, ale přesto jsem měl nahnáno. Opřel jsem se zády o zeď a tvářil se ještě vystrašenější, než jsem byl.

"To je nedorozumění..." začal jsem vzrušeně.

"Drž hubu!" okřikl mě.

Ustoupil kousek dozadu, aby nás mohl pozorovat oba najednou.

"Poslouchejte mě přece!" vybuchla Lydia. "Tehle chlapík dneska večer vtrhl do mojí šatny. Nikdy jsem ho neviděla. Sam ho vyhodil. Musel mě sledovat až sem."

"Dala jste mu svoji adresu," řekl Juan tiše. "Sam to slyšel."

"Sam je starej lhář a vy to víte!" křičela Lydia hystericky. "Pořád se mě snaží dostat do maléru. Já jsem mu svoji adresu nedávala!"

Juan se obrátil ke mně.

"Co tady chceš?"

"Nic," odpověděl jsem a snažil jsem se vypadat vystrašeně a slabošsky. "Teď už nic. Jak jsem mohl vědět, že není sama? Myslel jsem, že se spřátelíme, když si s ní promluvíme."

"Jo? Takže ty jseš jen sukničkář, je to tak?"

"Chtěl jsem se jen spřátelit," opakoval jsem zatvrzele.

Podíval se na Lydiu a potom na mě. Už si nebyl tak jistý.

"Je mi z tebe zle, Juane," řekla Lydia a vstala. "Vyhoď toho chlapa a sám taky vypadni. Chci jít spát." Přistoupila ke stolu a nalila do sklenice dvojistou whisky. Sklenici zvedla.

"Drž klapačku!" zařval na ni Juan. "Myslím, že oba lžete. Zjistím si, kdo ten chlap je."

Pokrčila rameny a odstoupila od stolu. Stála teď blízko u něho. Napadlo mě, co má asi za lubem, a poodstoupil jsem dva kroky ke dveřím.

"Nehejbej se!" okřikl mě Juan a namířil na mě pistolí.

Lydia mu vychrstla whisky do obličeje a chytila ho za zápěstí, pistolí stáhla dolů a zaklínila prstem spoušť, aby nemohl vystřelit.

Dvěma skoky jsem byl u nich a vrazil mu jednu do čelisti. Hlava se mu zaklonila a jak padal k zemi, zasadil jsem mu ještě jednu ránu.

Lydia se narovnala, v ruce držela pistolí. Oči jí horečnatě svítily, když hleděla na Juana. Nahnul jsem se a vzal jsem pistolí z jejích ochablých prstů.

Zachvěla se, nejistým krokem přešla ke křeslu a posadila se.

"To jsem neměla dělat," řekla potichu. "To jsem neměla dělat!"

"Tehle chlápek nezůstane dlouho ticho," řekl jsem. "A vy mi chcete něco sdělit. Vezmu vás někam, kde vás

nebudou otravovat. Chcete jet se mnou?"

"Teď mi nic jiného nezbývá," řekla, "po tomhle."

"Běžte se sbalit. Já se o něj postarám."

Vstala a pomalým krokem přešla do vedlejšího pokoje.

Rozepnul jsem Juanův kabát, přetáhl jsem mu ho přes lokty a zápěstí mu svázal páskem, co měl kolem pasu. Když jsem ho převracel na záda, otevřel oči a začal něco mumlat.

Vzal jsem kolt a zasadil mu prudkou ránu do hlavy. Oči se mu zavřely a tělo ochablo. Kotníky jsem mu svázal šňůrou od záclon a ústa jsem mu ucpal jeho kapesníkem.

Uspokojen tím, že od něho bude na chvíli pokoj, jsem šel za Lydií, podívat se, jak si vede.

Házela svoje svršky do dvou kufrů; její pohyby prozrazovaly vzrůstající paniku.

"Neberte si to tak," uklidňoval jsem ji. "Nic se vám nestane."

"Nevíte, o čem mluvíte," řekla a hlas se jí chvěl. "Byla jsem bláhová, když jsem vás poslechlá."

"Uklidněte se. Postarám se o vás. Dovolte, pomůžu vám."

"Ne! Zvládnou to sama." Zavřela víko jednoho z kufrů a začala zuřivě házet věci do druhého. "Musím se dostat z města. Čeká, že se něco takového stane."

"Kdo čeká? Royce?"

"Ano." Zavřela druhý kufr. "Kam mě vezmete?"

"Mám venku auto. Myslím, že budete v bezpečí mimo město. Zavezu vás tam. Máte kam jít?"

"Mám přátele ve Friscu. Měla jsem se za nima vypravit už dávno. Můžete mě tam zavést ještě teď v noci?"

"Jistě," souhlasil jsem a hned mě napadlo, že ji budu moc cestou aspoň vyzpovídat. Přistoupil jsem ke dveřím. "Než se převlíknete, budu hlídat Juana. Pospěšte si."

Vyšel jsem z pokoje a zavřel za sebou dveře.

Juan byl dosud v bezvědomí. Posadil jsem se tak, abych na něj viděl, a čekal jsem.

Asi po dvaceti minutách Lydia vyšla. Měla na sobě tmavě šedý kostým a přes ramena přehozený kožíšek. Obličej měla bledý a unavený. Rychle se podívala na Juana a potom oči odvrátila.

"Pojďme odtud," řekla.

Šel jsem do pokoje a popadl dva kufry. Když jsem se vrátil do obývacího, Juan něco zamumlal a pohnul se.

"Bude v pořádku," řekl jsem. "Pojďme."

Šel jsem ke dveřím, položil na zem kufry, otevřel dveře a vyšel na chodbu. Na konci chodby jsem viděl venkovní dveře. Skleněné dveře vrhaly stín: byl to stín malého zavalitého muže s rameny širokými jako dům.

Vrátil jsem se rychle zpátky do obývacího a dal Lydií znamení, aby zůstala tam, kde je. Můj varovný signál způsobil, že rychle popadla dech a zalykavě se nadechla.

Opatrně jsem vykoukl na chodbu. Venkovní dveře se pomalu otvíraly. Rychle jsem zavřel dveře Lydiina bytu.

"Co se děje?" ptala se šeptem.

"Tam venku je chlápek..."

Potichu jsem otočil klíčem v zámku a čekal jsem. S napětím jsem naslouchal. Slyšel jsem tiché kroky blížící se po chodbě. Zastavily se přede dveřmi. Potom jsem viděl, jak se otevírá klika.

Lydia ucouvla, obličej měla popelavý, ruka jí vylétla ke rtům.

V tiché místnosti vydávaly kotníky klepající na dveře hlasitý, zneklidňující zvuk.

Trináctá kapitola

I.

Odstoupil jsem ode dveří, když se ozvalo další zaklepání. Lydia se zeptala hláskem, který se hlasitostí rovnal tichému švezení listů: "Kdo je to?"

"Nevím. Nějaký menší, vymakaný chlápek..." odpověděl jsem stejně tiše.

Oči se jí rozšířily.

"To bude Borg. A nebude sám." Vyplašeně se rozhlédla po pokoji. "Nepouštějte ho dál."

Viděl jsem, jak se klika nepatrně pohnula a potom jsem cítil, jak se někdo plnou vahou opřel do dveří, až zaskřípěly.

Popadl jsem Lydií za zápěstí a vtáhl ji do ložnice. Rychle jsem za sebou zavřel a zamkl dveře.

"Kufry tady budete muset nechat," řekl jsem a přešel k oknu. Zvedl jsem je a vykoukl na pruh trávníku, kde byly keře a temné stíny. "Půjdeme tudy."

Přistoupila ke mně. Vyzvedl jsem ji a prohodil ji oknem do zahrady, potom jsem se drápal za ní.

"Auto mám na rohu ulice. Můžeme se tam tudy dostat?"

"Jistě. Ukážu vám cestu."

Běžela po pruhu trávníku k brance.

"Půjdu první," řekl jsem a vytáhl Juanovu pistoli.

Otevřel jsem vrátka a vstoupil do opuštěné uličky, která přede mnou ubíhala do tmy.

Potichu jsem utíkal ulicí, Lydia za mnou. Slyšel jsem její zrychlené vyděšené dýchání. Ulička ústila do postranní ulice. Na konci ulice jsem zahlédl parkovací světla svého auta.

Vypadalo to, že ulice je prázdná. Vzal jsem Lydií za paži a držel ji ve stínu. Vyrázili jsme k autu.

"Kdo je to ten Borg?" zeptal jsem se jí šeptem.

"Jeden z Roycových mužů," zašeptala. "Nenechaj mě utéct."

"Ještě vás nechytli."

Byli jsme tak pět metrů od lincolna, když jsem se zastavil.

"Půjdu první. Vy počkejte tady. A připravte se rychle vyrazit."

Opatrně jsem vykoukl za roh. Hleděl jsme vzhůru po Lennox Drive. Před Lydiiným domem bylo zaparkované velké auto. U něho postával nějaký muž a hleděl k domu. Přešel jsem na druhou stranu k lincolnovi, otevřel dveře a vklouzl na sedadlo pro řidiče.

"Pojďte!" zavolal jsem tiše.

Když nastupovala do auta, už jsem měl nastartovaný motor, a když zavírala dveře, auto už se dalo do pohybu.

Možná, že se Benn o lincolna staral, ale jakmile jsem sešlápl plyn, poznal jsem, že z něho moc nevymáčknu. Tohle nebylo auto, kterým se dali setřást pronásledovatelé.

Zpětné zrcátko však zůstávalo temné: žádná výhružná světla reflektorů se v něm neobjevila. Zadoufal jsem, že si našeho odjezdu nikdo nevšiml.

Zabočil jsem na hlavní třídu vedoucí z Tampa City a postupně vymáčkł z lincolna rychlost pětadesát mil za hodinu. Auto se při té rychlosti začalo natřásat.

Vytáhl jsem z kapsy balíček cigaret a upustil ho do klína.

"Zapalte mi jednu a jednu si vezměte sama," řekl jsem a očima znovu zabloudil ke zpětnému zrcátku, abych se ujistil, že mě nikdo nesleduje.

"Nemůžete jet rychleji?" zeptala se.

Trásl se jí ruce tak, že nemohla vytáhnout cigarety z balíčku.

"Ještě by to kapánek šlo, ale dokud nás nikdo nesleduje, tahle rychlost musí stačit."

"Promluvme si," navrhl jsem. Nechtěl jsem ji vylekat, ale netušil jsem, kolik nám zbývá času, než nás začnou honit.

"Co víte o Frances Bennetové?"

"Co se s ní stalo? Kde je?"

Vyklopil jsem to bez obalu.

"Je mrtvá. Vytáhli ji z jezera ve Weldenu. Royce s ní bydlel v jednom hotelu ve Weldenu. Pracovala tam v klubu. Tu noc, co zmizela, opustil Royce město."

Všiml jsem si, jak bezděčně začala pěstí.

"Tak ona je mrtvá. Varovala jsem ji. Ale neposlechla mě. Řekla jsem jí, že Royce ji jen využívá. Nezamiloval by se do takové hloupoučké husičky, jako byla ona."

"Řekněte mi to celé, pěkně od začátku," pobídl jsem ji. "Co znamenal Royce pro vás?"

Nahrabila ramena a nahnula se dopředu. Upřeně pozorovala dva kužely světla, které vrhaly reflektory lincolna před nás.

"Co znamenal pro mě? Všechno. Měli jsme se brát," řekla chladným, nevzrušeným hlasem, ale mě neoblafla. "Byli jsme spolu šťastni, byl do mě blázen. Potom mi to najednou došlo. Poznala jsem, že ochladí. Nic nepředstíral. Nejdřív jsem si myslela, že je v tom ta Van Blakeová. Chodila pořád do klubu. Víte, že ten klub patřil jejímu manželovi?"

Rekl jsem, že to vím.

"Pak jsem ale zjistila, že v tom není ona, že je to to Bennetovic děvče. Stýkali se s Roycem tajně. Nechala jsem je sledovat. Když měl být ráno v klubu, znamenalo to, že ji bere na projížďku. Když mi řekl, abych šla zpátky do bytu, že si musí v klubu něco zařídit, bral ji na večeri k Lodonimu, kde je nikdo neznal."

"To bylo ještě před Van Blakeovou smrtí?"

Obrátila se ke mě s úžasem v očích. V chabém světle palubní desky jsem viděl, že se jí oči třpytí neprolitými slzami.

"Jak s ní souvisí Van Blakeová vražda?"

"Nevím, možná nijak. Snažil jsem se jen určit čas."

"To bylo těsně před tím... tak dva týdny."

"Řekla jste, že se vidali tajně. Jak tajně? Copak o tom nikdo nevěděl?"

"Ne. Ani já bych to nevěděla, kdybych si nenajala detektiva, aby ji sledoval."

"Ale proč to chtěl Royce udržet v tajnosti? Měl strach, že budete dělat potíže?"

Zasmála se nepěkným smíchem.

"S těma gorilama, který kolem sebe má, se nemusí nikoho bát."

"Proč to teda držel v tajnosti?"

"Nevím. Snažila jsem se na to přijít, ale nic jsem nezjistila. Promluvila jsem si s tím děvčetem. Byla do něho blázen. Poznala jsem to podle toho, jak se jí rozzářil obličej, když jsem vyslovila jeho jméno, ale popírala, že by s ním cokoliv měla. Byla jsem bláhová, když jsem jí řekla, že jsem ji nechala sledovat. To byla ta největší chyba, jakou jsem kdy udělala." Opět začala pěstí, až jí zbělely kotníky prstů. "Řekla to Roycovi. Přišel za mnou do bytu a podle výrazu jeho tváře jsem poznala, že se mnou skončil. Myslela jsem tehdy, že mě snad zabije. Řek mi, abych se sbalila a vypadla. Měla jsem strach cokoliv říkat. Možná proto mě nezabil. Stál ve dveřích ložnice a pozoroval mě, jak se balím. Když jsem byla hotová, chytl mě za paže, pevně mě svíral a něco mi říkal. Ještě týden po tom jsem měla na rukách modřiny od jeho prstů. Řek mi, že nesmím opustit město, že musím pracovat v klubu Hejsasa a o jeho záležitostech se nesmím před nikým ani zmiňovat. Řek mi, že Juan bude můj žalárník. Kdybych o něm cokoliv řekla, pokusila se odjet z města nebo se k němu jen přiblížila, Juan by se o mě postaral. Věděla jsem dobře, co to znamená. A takhle jsem poslední rok a půl žila. Nikdy jsem ho neviděla, abych si s ním promluvila. Nikdy mi nic nedal - ani cent. A teď vidíte, jak jsem dopadla. Jestli mě chytanou, zabijou mě."

"Nechytanou vás," ujistil jsem ji a vymáčkł z auta rychlost pětasedmdesát mil za hodinu. Ještě jsem měl malou rezervu, ale ne moc velkou. Motor byl tak hlučný, že jsme museli jeden na druhého křičet. Chvilí jsem řídil mlčky a přemýšlel o tom, co mi řekla. Moc daleko jsem se zatím nedostal. Aspoň jsem měl teď svědka, který mi mohl dokázat, že Royce a Rutland je jeden a tentýž člověk, a tím se Royce dostal do středu dění kolem Fayina zmizení. To bylo něco, ale věděl jsem, že na tom musí být ještě něco víc, co ještě neznám. "Slyšela jste někdy o chlápku, co si říká Hank Flemming?"

zeptal jsem se jí náhle.

Zavrtěla hlavou.

"Ne. Proč?"

"Ten s tím taky souvisí. Možná, že jste ho i viděla. Je takovej menší, udělanej, má velkej rozpláclej obličej. Když jsem ho viděl naposledy, měl na sobě trenčkotovej kabát a černej klopák. Nevzpomínáte si, že byste někoho takovýho viděla?"

Byl to výstřel naslepo, ale trefil do černého.

"Andrews ho viděl."

"Andrews?"

"To byl ten detektiv, kterého jsem si najala. Udal mi přesně takovej popis muže, jak říkáte."

"Kde ho viděl?"

"Byl v Lodoniho restauraci tu noc, co tam byl Royce s tím Bennettovic děvčetem. Andrews si všiml toho muže v autě před restaurací. Royce vedl to Bennettovic děvče kolem toho auta, schválně šel za ním a ukázal na ně. Ten muž po chvíli auto opustil, šel ke dveřím do restaurace a Fay pozoroval. Andrews říkal, že to vypadalo, jako kdyby na ni Royce ukázal prstem, ale já jsem mu nevěřila. Nebyl to zvlášť dobrej detektiv. Hlavně se snažil ze mě dostat co nejvíc prachů. Myslela jsem, že si to jen vymyslel, abych si myslela, kdovíjak dobrou práci neodvádí."

Tak jsem se konečně něco dozvěděl. Byl to tedy Royce, kdo najal Flemminga, aby Fay zavraždil.

Zrovna jsem se jí chtěl zeptat, jestli Andrews toho muže ještě někdy viděl, když jsem zavadil pohledem o zpětné zrcátko. Tak napjatě jsem poslouchal, co mi Lydia vyprávěla, že jsem přestal dávat pozor na pronásledovatele. To, co jsem viděl v zrcátku, mi stačilo.

Dva tlusté žluté prsty světla prožezávaly tmou za mnou. Mohly být tak půl míle za mnou, ale rychle se přibližovaly. Lydia je spatřila ve stejný okamžik jako já. Slyšel jsem, jak zadržela dech, a rychle jsem šlápl na plyn.

II.

Čtyřproudá silnice byla rovná jako pravítko a temná jak vnitřek komínu. Věděl jsem, že s rychlostí šedesáti mil za hodinu nemám šanci pronásledovatele setrást.

Žluté kotouče světel se přibližovaly.

Lydia se ohlížela přes rameno a pozorovala je zadním oknem jako hypnotizovaná. Šťouchl jsme do ní kolenem.

"Můžeme z tyhle silnice někde sjet?" snažil jsem se překřičet hluk motoru.

Jen s úsilím odvrátila pohled dozadu a odpověděla. "Někde tady bude odbočka."

Vypnul jsem světla. Auto za námi se přiblížilo na čtvrt míle.

Hledal jsem ve tmě křižovatku a málem jsem ji přejel.

"Tady před náma," vykřikla Lydia a chytla mě za paži.

"Dávejte pozor!"

Dupl jsem na brzdu a přede mnou se objevila odbočka. Pneumatiky zaskřípěly. Lydia se rukama opřela o palubní desku, jak sklouzla dopředu a do strany směrem ke mně, když se lincoln naklonil a zadní kola se zablokovala. Auto zasténalo, kola se uvolnila, jak jsem povolil brzdu, a vyrazili jsme do zatáčky, stácející se zpět proti směru jízdy. Musel jsem přibrzdit na nebezpečných třicet mil za hodinu.

Bez světel jsem měl na točité silnici co dělat, abych z ní nesjel. Když jsem ujel tak tři sta metrů, Lydia, která hleděla zadním oknem ven, úlevou vydechla. "Přejeli! Minuli nás!"

"Kam tahle silnice vede?" zeptal jsem se a zapnul světla. Rychlost jsem zvýšil na pětatřicet.

"Do Glyne Baye. To je malé pobřežní městečko."

"Mužem se tamtudy dostat na silnici do Frisca?"

"Ne. Ta silnice vede jen do městečka a zase zpátky. Určitě se vrátí. Hystericky udeřila pěstmi o sebe. "Poznaj, že jsme zajeli sem."

Myslel jsem si, že je to pravděpodobné, ale nic jsem neříkal.

"Nic si z toho nedělejte. Auto necháme v příkopu a sami se někde schováme. Jestli se mi podaří dostat se k telefonu, zavolám na weldenskou policii. Glyne Bay patří do jejich okresu."

Cesta se narovнала a před sebou jsem spatřil světla pouličních lamp. Zvýšil jsem rychlost.

Lydia mě prudce chytla za rukáv.

"Jedou za náma!" vykřikla.

Podíval jsem se do zpětného zrcátka. Vzadu na točité silnici jsme zahlédli světla.

Sešlápl jsem plyn až k podlaze a lincoln vyrazil vpřed.

Před sebou jsem uviděl značku Odbočte vlevo do motelu Glyne Beach.

Vypnul jsem světla, odbočil vlevo a narazil na úzkou příjezdovou cestu na parkoviště, kde bylo ve dvou dlouhých řadách zaparkováno tak čtyřicet padesát aut. Brzdy zaskřípěly, jak jsem zarazil lincolna vedle zaprášeného forda, otevřel jsem dveře a vyklouzl ven.

"Pojďte!"

Všiml jsem si, že světla pronásledujícího auta odbočují na příjezdovou cestu. Chytl jsem Lydii za zápěstí a běžel s ní přes parkoviště, dvojitou brankou po škvárové cestě, která ústila na travnatou loučku, kde bylo rozseto tak padesát chatiček.

Budka, kde byla kancelář, stála uprostřed, ale byla v ní tma. Nyní jsem držel v ruce Juanovu pistoli. Ohlédl jsem se a spatřil jsem parkoviště osvětlené reflektory pronásledujícího auta.

Zastavil jsem se a vyzkoušel dveře kanceláře. Byly zamčené. Neměli jsme čas na další průzkum. Potřebovali jsme se rychle schovat a měli jsme na to jen pár vteřin.

Slyšel jsem, jak k nám po štěrkové cestě někdo běží. Vrhл jsem se s Lydií přes louku k řadě tmavých chatek. Jedna z nich měla na klíče ceduli "k pronajmutí". Pustil jsem Lydiinu ruku, jedním skokem se vyhoupl přes dva schody, sundal ceduli, seskočil dolů, znovu chytil Lydiu za ruku a táhl ji dozadu za chatu. Ceduli jsem zahodil do tmy.

"Vlezem do tyhle," vysvětloval jsem jí udýchaně.

Jedno ze zadních oken nebylo zavřené na klíčku. Vsunul jsem prsty pod okenní rám a okno nadzvedl. Potom jsem jednou rukou objal Lydiu v pase, druhou ji chytil pod koleno a prostrčil ji oknem. Vlezl jsem za ní, zavřel a okno zaklíčoval.

"Tady nás najdou," řekla. "Chyťte nás do pasti."

"Třeba ne," namlouval jsem jí i sobě a krčil se pod oknem. Hleděl jsem ven do tmy.

Přistoupila ke mně. Slyšel jsem její zrychlený dech. Venku jsem nikoho neviděl. Nic jsem neslyšel.

"Zůstaňte tady, podívám se, kde je telefon," řekl jsem. Přesl jsem místnost, našmátral po tmě dveře, otevřel je a vykročil do tmy. Zapálil jsem zápalku. V chodbičce byly nalevo dveře. Sirkou jsem sfoukl, vzal za kliku a vstoupil do místnosti, jež vypadala na obývací. Přistoupil jsem k oknu, stál jsem při straně a vyhlížel ven.

Přesně uprostřed nakrátko ostříhaného trávníku jsem spatřil matný obrys Borga. Jeho široká přehrbená ramena mě nenechala na pochybách. Byl otočený zády k chatě. V slabém odrazu svitu měsíce napůl skrytého za mraky se mu zablýskla ocelová hlaveň pistole, kterou držel v ruce.

Zatáhl jsem okna záclonami, škrtl další sirkou a na nízkém stolku u okna jsem objevil telefon.

Zvedl jsem sluchátko a vytočil nouzové volání.

Hlas na druhém konci aparátu snaživě nabízel svoji službu.

"Dejte mi weldenskou policii," řekl jsem.

Čekal jsem ve tmě, cítil, jak se mi košile lepí na záda, a srdce mi bušilo, jak v telefonu zapraskalo.

"Weldenská policejní stanice," zabručel konečně hlas.

"Je tam kapitán Creed?" zeptal jsem se.

"Ne, není. Kdo volá?"

"Dejte mi seržanta Scaifa."

"Okamžik."

Znovu se ozvalo zapraskání, které po chvilce přerušil Scaifův hlas: "U telefonu Scaife."

"Tady je Sladen. Jsem v motelu Glyne Beach. Párek pistolníků je mi v patách. Potřebuju pomoc. Co pro mě můžete udělat?"

"Zařídím to," řekl Scaife briskně. "Mám v tom místě hlídkový vůz. Bude u vás do desíti minut."

"Sakra! Nemůže tu být dřív? Ti pistolníci nevypadají zrovna na jemný zacházení."

"Zařídím to," řekl a zavěsil.

Prodíral jsem se tmou do vedlejšího pokoje. Lydia stála opřená o zeď u okna a hleděla ven do tmy.

"Policie je na cestě," řekl jsem jí. "Budou tady každou chvilku. Vidíte tam někoho?"

"Ne."

Slyšel jsem, jak se jí chvěje hlas.

Stáli jsme bok po boku, hleděli do tmy a naslouchali. Najednou mi rukou obemkla zápěstí. Měla ji ledovou.

"Slyšel jste něco?" zašeptala.

Naslouchal jsem tichu, zadržoval dech.

Někde v chatě zapraskalo dřevo. V nočním tichu se ten zvuk nesl hlasitě a znepokojivě.

Lydia se zachvěla a sevřela mě pevněji.

"Neberte si to tak," tišil jsem ji, rty jsem měl blízko jejího obličeje. "Pohybuje se, jak nejtíšeji dokázete," vedl jsem ji přes pokoj ke dveřím. Postavil jsem ji ke zdi tak, aby se octla za dveřmi, kdyby je někdo otevřel.

Zaskřípělo další prkno a potom jsem slyšel, jak se dveře na chodbě pozvolna otvírají.

"Jsou tady," vydechla Lydia.

"Nechtě to na mě," řekl jsem, ale moc sebedůvěry jsem necítil.

Lehké praskání, které se ozvalo z chodby, mi drásalo nervy. Srdce se mi prudce rozbušilo. Potom jsem slyšel, jak vrzla klika, jak ji stiskla něčí ruka. Postavil jsem se před Lydiu, prst jsem měl na spoušti, a čekal.

Dveře se prudce rozlétly a uvěznily nás ve svém stínu. Lydia mi zarývala nehty do zápěstí. Zoufale jsem zadoufal, že nezapomene a nezačne křičet.

Štěrbínou mezi dveřmi a futrem jsem zahlédl stín širokých hranatých ramen. Borg chvíli postál ve dveřích a nakukoval do temné místnosti, potom se dvěma rychlými kroky ocitl v pokoji.

Měl jsem nervy napjaté k prasknutí. Vyčkával jsem. Slyšel jsem, jak přistoupil k oknu. Jeho další pohyb bude zpátky ke dveřím a podívá se za ně. Potom to bude otázka, kdo dřív vystřelí. Nechtěl jsem na takový okamžik pasivně čekat. Výhoda byla na jeho straně.

Vytáhl jsem zápěstí z Lydiina sevření, proklouzl kolem ní a opustil úkryt za dveřmi.

Borg otevřel okno, nahýbal se ven a hleděl do tmy.

Srdce jsem měl až v ústech, když jsem k němu přistoupil.

Zrovna se otáčel zpět, když jsem ho zasáhl. Držel jsem pistoli za hlaveň a udeřil ho do hlavy. Zarazil se, ztratil rovnováhu, ale podařilo se mu nahnout hlavu tak, že se ráně z větší části vyhnul. Rukovět pistole ho jen škrábala po straně obličeje a omámila ho. Vlastní zbraň mu vypadla z ruky. Když se na mě vrhl, jeho paže mě instinktivně sevřely do kleští. Bylo to jako kdyby mě objal medvěd. Pokusil jsem se ho setrást, ale to bych se mohl rovnou pustit do budovy Empire State. Byl o patnáct centůvek menší než já, a tak využil toho, že mi mohl strčit hlavu pod bradu. Bylo to jako by mi tam vrazil betonovou tvárnici.

Jako by do mě narazila skála, cítil jsem, jak se mi podlamují kolena. Pokusil se vrazit do mě znovu, ale tentokrát jsem hlavou uhnul, aby mi nemohl vrazit do čelisti. Zahákl jsem se patou o jeho nohu a vši silou do něho narazil. Ztratil rovnováhu a poroučel se k zemi s rachotem, jako by se řítla střecha chatky.

Měl jsem štěstí, že jsem upadl na něho. Pistole mi vypadla z ruky a zmizela ve tmě. Při pádu uvolnil svoje sevření. Soukal jsem se na nohy, když se ze tmy vynořila pěst a udeřila mě do paže. Zasadil mi ránu jako profesionální boxer. Uder byl tak silný, že mě srazil k zemi.

S chroptěním se na mě začal vrhat. Vyšvihl jsem nohu a zasáhl ho doprostřed hrudníku, popadl jsem jeho paži a zvedl ho. Přelétl prese mě jako pytel brambor a narazil na zeď.

Zvedl jsem se, popadl židli a vzal ho po hlavě, jak se snažil dostat se na všechny čtyři. Upadl na břicho a znovu se začal zvedat. Chytl mě pod kolena dřív, než jsem stihl mu zasadit další ránu.

Mřstil se mnou až jsem ztratil dech a než jsem se vzpamatoval, byl na mně. Udeřil jsem ho do obličeje a držel od sebe, ale praštil mě do krku, až se mi udělalo zle. Setřásl jsem ho ze sebe, když se na mě znovu sápal, a kopl jsem ho do hrudníku.

Převrátil se na záda, ale nic to s ním neudělalo. Sbíral se na nohy, když jsem se rukou chytil nohy nočního stolku. Jeho hlava se pěkně rýsovala proti oknu, byl to dokonalý cíl. Zasáhl jsem ho přesně do temene hlavy, až se stolek nárazem rozpadl na kusy.

Upadl na břicho a zůstal ležet.

Sotva jsem popadal dech. Nahnul jsem se nad ním a přetočil ho na záda, abych se ujistil, že mě nechce obalamutit. Měl jsem pocit, jako kdyby mě přejel buldozer. Rozhlížel jsem se po místnosti, kde je Lydia, ale nikde jsem ji neviděl. "Lydio!"

Žádná odpověď.

Sotva jsem pletl nohama. Vyhledal jsme vypínač a rozsvítil.

V místnosti nebyla.

Vyběhl jsem na chodbu, volal její jméno a vtom jsme zaslechl zvuk přibližující se houkačky.

III.

S trhnutím jsem otevřel dveře a vyběhl ven na verandu. Skrz stromy jsem viděl přibližující se světla reflektorů.

Z místa, kde byl trávník, vyšlehla záře a něco mi prolítlo těsně kolem obličeje. Z venkovních dveří začaly létat třísky. Střelba prorazila noční ticho, rychle jsem zamířil zpátky do úkrytu.

Úplně jsem na toho druhého pistolníka zapomněl a jemu se málem podařilo mě dostat. Prolítl jsem chodbou do pokoje pro pistoli.

Když jsem pohlédl do prázdné místnosti, podklesla mi kolena. Borg se rychle vzpamatoval. Budťo se skrývá někde v chatě, nebo se mu podařilo upláchnout oknem. Popadl jsem pistoli, přeběhl pokoj a rychle zhasl světla.

Opatrně jsem procházel chodbou k předním dveřím.

Slyšel jsem, jak auto se skřípěním brzd zastavilo. Ozvalo se bouchnutí dvířek a potom po štěrkové cestě vyběhli dva policisté s pistolemi v rukou.

Za jednou chatkou přes trávník se zablýsklo a ozval se výstřel.

Dva policisté se rozlétlí do stran jako poplašené slepice a skryli se za stromy. Jeden z nich vystřelil na chatu. Bylo slyšet tříštění skla a ženský výkřik.

V chatkách se začalo postupně rozsvěcovat a brzy byl trávník zalit světlem.

Zahlédl jsem stínovou postavu, pomenší rozložitý stín se pomalu kradl ke stromům. Byl to Borg. Zvedl jsem pistoli a střelil po něm. Pustil se do běhu, ale než se mu podařilo skrýt se pod stromy, jeden z policistů po něm vystřelil a jeho zásah byl přesnější než můj.

Borg padl na kolena, s námahou se vzchopil a pomalu se dostal na volné prostranství. Pistole v jeho ruce zasvítla výstřelem. Oba policisté na něho vypálili. Zavravoral, upustil pistoli a poroučel se do trávy.

Druhý pistolník prchal po vyštěrkované cestě. Jeden z policistů se otočil, namířil pistoli a vystřelil. Pistolník upadl, převrátil se a pokusil se vyškrábat na všechny čtyři, ale vzdal to a rozplácl se na štěrku.

"Teď už máte oba," vykřikl jsem a vyšel na verandu.

Policisté se ke mně opatrně přibližovali a kryli mě zbraní.

"Jsem Sladen," volal jsem a raději se ani nepohnul. Napadlo mě, že se jim třeba to střelení zalíbilo.

"Odhod'te zbraň!" přikázal mi jeden z nich.

Položil jsem pistoli na podlahu verandy.

"Dobrá, ukažte průkaz."

Podal jsem jim svoji tiskovou kartu a řidičský průkaz.

"Dobrá, pane Sladene," řekl policista. "Zdá se, že jsme se objevili v pravou chvíli. Seržant Scaife posílá další vůz. Každou chvíli by měl dorazit."

"Neobjevili jste tu někde děvče?" zeptal jsem se.

"Neviděli jsme nikoho kromě těch dvou výtržníků."

Pak jsem zahlédl Lydii, jak se vynořila ze stínu chatky. Nejistým krokem se pomalu přibližovala ke mně.

"Tady je," vykřikl jsem a běžel k ní.

Než jsme k ní došel, podklesla jí kolena a upadla do trávy. Dva policisté se přidali ke mně a společně jsme se nad ní skláněli. Nejdřív jsem si myslel, že je střelená, ale nikde nebyly známky krve. Jeden z policistů jí nahmatl tep.

"Bude v pořádku," řekl. "Jenom omdlela."

V tu dobu se již hrnuli lidé z chatek ven a vytvářeli skupinky nad dvěma zastřelenými pistolníky.

Blížíci se siréna přivezla další prepadový oddíl.

"Odnesu ji do svého vozu," řekl jsem a zvedl Lydii.

Se dvěma policisty po boku jsem ji odnesl na parkoviště, kam již dorazily přepadové vozy.

Přistoupil ke mně jeden seržant.

"Sladen?"

"Ano."

"Chce s vámi mluvit kapitán. Co je tomu děvčeti? Je raněné?"

"Ne, jen omdlelo." Naložil jsem Lydii do lincolna. "Hraje v tom příběhu svou roli. Dáte mi doprovod?"

"Někoho s vámi pošlu."

Řekl jednomu ze svých mužů, aby nás dovezl na policejní stanici, potom svolal ostatní a odpochodoval po šterkové cestě pryč.

Než jsme dorazili na policejní stanici, trvalo to skoro hodinu. Lydia se probírala z mdlob během cesty. Zdálo se, že je stále v šoku, a když jsem ji ujistil, že už si nemusí dělat s ničím starosti, opřela si s viditelnou úlevou hlavu o moje rameno.

Když jsme dorazili k policejní stanici, Scaife už na nás čekal. Hleděl na mě prázdným pohledem, když jsem pomáhal Lydii ven.

"Ten chlápek, co se skrývá za tímhle knírem, je váš starej parťák Sladen," oslovil jsem ho.

"Sluší vám to," řekl s úsměvem, když se vzpamatoval. "Na okamžik jste mě obelstil. Zdá se, že jste si užil dost zábavy. Tak pojďte. Právě se objevil kapitán. Vytáhl jsem ho z postele. Radši si dávejte bacha. Je naštvanej, jen vybuchnout."

Když mluvil, zvědavě pokukoval po Lydii, která se o mě opírala a prohlížela si ho vystrašenými očima.

"Půjdemě dál," navrhl jsem.

Vyšli jsme po schodech do Creedovy kanceláře.

"Než si promluvim s kapitánem, postaráte se o slečnu Forrestovou?" řekl jsem. "Utrpěla šok a potřebuje si odpočinout."

"Jistě," řekl Scaife. "Pojďte se mnou," obrátil se k Lydii. "Uděláte si pohodlí."

Opustil jsem je a zaklepal na dveře policejního kapitána. Otevřel jsem a vstoupil do místnosti.

Creed seděl za stolem. Obličej měl nevyspalý a unavený. Podle hodin na stěně jsem poznal, že je čtvrt na tři a pět minut. Sám jsem byl úplná troska.

Chvilí na mě udiveně hleděl.

"Hlásí se Sladen," oznámil jsem mu.

"Zdá se, že jste se dostal do pěkný šlamastyky," zabručel Creed.

"To jo," přitakal jsem a přitáhl si židli nohou. "Mathis šel po mně, a tak jsem si musel krápně změnit vizáž. Přivedl jsem si svědka. Jmenuje se Lydia Forrestová. Je to bývalá přítelkyně Ha-miltona Royce. Četl jste moji zprávu?"

Přikývl.

"Dovolte, abych ji doplnil o nejčerstvější informace," řekl jsem a posadil se.

Uvedl jsem mu podrobný výčet událostí, které se odehrály po té, co jsem zprávu sepsal, a na závěr jsem řekl: "Slečna Forrestová vám může dokázat, že Royce a Fay se znali, a já můžu sehnat toho soukromého detektiva Andrewse, který může dokázat, že Royce ukázal Flemmingovi na Fay prstem."

Creed vytáhl doutník, ukousl konec a řekl: "Pro nás z toho nic nekouká. Dokud bude v Tampa City, nesmíme se ho ani dotknout. Nechal jsem zkontrolovat tu zbraň, co jste mi poslal. Byla ukradena z jednoho obchodu se zbraněmi ve Friscu už před osmi lety. Mohla patřit komukoliv. Nejsou na ní žádné otisky." Zapálil si doutník a zeptal se: "Jaký byl motiv pro Hartleyho vraždu?"

"Zatím jako jedinej motiv za těma vraždama vidím paniku," řekl jsem, vyklepal z balíčku cigaretu a zapálil si. "Od té doby, co zmizela Fay, došlo k pěti vraždám, které s ní můžou souviset. Podívejme se na ně postupně. První byl Joe Farmer. Pomohl ji unést. Byl to starej vochmelka, chlápek, kterej moh v opilosti ledacos vyzradit. Byl proto nebezpečnej, tak se ho zbavili tím, že ho přejelo auto. Pak přišla na řadu Joan Nicholsová. Byla to vyděračka a vsadím se, že když byla v Paříži, zjistila nějaké informace, na kterejch chtěla vydělat. Tak ji radši umlčeli. O čtrnáct měsíců později, když už všechno utichlo, udělal Jake Hesson jednu velkou chybu. Přiznal, že Fay znal. Rychle ho vodkrouhli, než jsem ho já moh zmáčknot. Hartley mi nabídl informace. Když jsem ho navštívil poprvé, neměl toho moc, co mi chtěl sdělit, ale pozděj si asi na něco vzpomněl. Zkrátka mi zavola, že má nějakou teorii, která by mě mohla zajímat. Odklidili ho z cesty dřív, než jsem se k němu dostal. Jeho sluha pravděpodobně vraha viděl, tak musel jít taky. Celý mi to zavání panikou. Někdo se zoufale snaží tu vraždu ututlat. Mám představu, že to byla Van Blakeova vražda, a ne Fayina, co se vrah snaží udržet pod pokličkou. Určitě má dobrej důvod, proč zavraždil pět lidí. Podle mě je tím dobrým důvodem pět milionů dolarů. Tolik zanechal Van Blake svoji manželce."

Creed si pročísl prsty vlasy a zamračeně mě pozoroval.

"Vy si myslíte, že ta zabití mají na svědomí Royce a Van Blakeova?"

"Jsem si tím jistej."

"Ale je to jenom váš dohad. A jak podle vás souvisí Van Blakeova vražda s Fay Bensonovou?"

"Kdybych tohle věděl, případ by byl vyřešenej. Nějaký spojení ale existovat musí. Co třeba tohle: Royce opustil svoje děvče kvůli Fay. Ale stýkal se s ní tajně. Proč tajně? Kdyby slečna Forrestová nenechala Fay sledovat, nikdo by na Royce nepřišel. Fay se do toho prostě zapletla. Royce ukázal Flemmingovi na Fay. Potom ji vzal do Weldenu, kde ji nikdo neznal, a dával si bacha, aby ho s ní nikdo neviděl. Flemming, Farmer a Hesson ji unesli a Flemming ji zabil. Dal si práci s tím, aby její tělo dokonale skryl. Paní Van Blakeova ji znala. Musela ji znát. Měl byste vidět její reakci, když jsem jí ukázal Fayinu fotografi. Hartley zaměstnal Fay jako svoji modelku. Myslím, že si vzpomněl na něco o ní, co by mohlo být pro Royce nebo paní Van Blakeovou nebezpečné. Museli ho umlčet. Samozřejmě, že musí být nějaké

spojení. A my na ně musíme přijít."

"Jo," podotkl Creed, na kterého můj příběh proti jeho vůli zapůsobil. "Ale jak to uděláme?"

"Chybí nám zásadní klíč," řekl jsem a zvedl se. "Možná, že na nějakou stopu narazí Low v Paříži. Poslal jsem ho tam, aby vysledoval pohyb paní Van Blakeové. Doufám, že zjistí to, co vypátrala Joan Nicholsová. Já jedu zpátky do Tampa City. Royce se snažil umlčet slečnu Forrestovou a nepodařilo se mu to. On a paní Van Blakeová by mohli zpanikařit a já chci být u toho."

"Strkáte krk do oprátky, Sladene," řekl Creed s vážnou tváří. "Jestliže vás Mathis zatkne pro vraždu, nic s tím nenadělám."

"Risknu to. Řešení k tomuhle případu najdeme v Tampa City. Dokud ten případ nerozlousknem, nepouštějte slečnu Forrestovou odtud. Bude důležitý svědek a nemůžeme si dovolit ji ztratit."

"Kolikrát vám mám říkat," upozornil mě Creed netrpělivě, "že v Tampa City nemáme žádnou pravomoc. Royce a paní Van Blakeová z toho můžou vyvážnout, i když proti nim budete mít důkazy. Nedovedu si představit, že by Doonan odsoudil milionářku."

"Jestliže se mi podaří dokázat, že zabila svého manžela, bude ji muset odsoudit. Vy jste proti tomu případu třeba bezmocní, ale já ne. Otiskneme celý příběh s důkazy a fotografiemi v Zločinu a faktech. To Doonana vykouří. Bude ji muset odsoudit."

Creedův obličej se rozzářil.

"To je dobrý nápad, ale budete muset sehnat důkazy, na kterých budeme moct příběh vystavět."

"Až je budu mít, dokážem víc, než jen vystavět příběh," řekl jsem, "udeříme na Royce a zneškodníme ho." Zamířil jsme ke dveřím.

Čtrnáctá kapitola

I.

Děvče v umouněném bílém svetru na mě vzhledlo od psacího stroje a pozvedlo upravené obočí.

"Jestli chcete mluvit s panem Andrewsem," řekla s odstupem, "tak tady není."

Místnost byla jako dlaň. Hned za děvčetem byly dveře označené Vstup zakázán. U okna byla vtěsnána ohnivzdorná kartotéka a proti mně stálo křeslo pro zákazníky s opěradlem pro hlavu, celým umaštěným od vlasů mnoha klientů.

"Rád bych s ním mluvil," řekl jsem a zavřel za sebou dveře. "Zdrží se dlouho?"

Pohlédla na hodiny na zdi, které byly poseté mušinci. Bylo na nich čtvrt na jedenáct a pět minut.

"V tuhle dobu už tu obvykle bývá."

"V tom případě na něj počkám."

Posadil jsem se do křesla, které pod mou váhou zaúpělo, a zapálil si cigaretu.

Děvče na mě pochybovačně pohlédlo, ale pak se zřejmě rozhodlo, že mi nebude věnovat pozornost, a obrátilo se zpět k psacímu stroji.

Klapání psacího stroje odměřovalo čas. Nechal jsem mozek dřímát.

Vrátil jsem se do Tampa City dnes ráno kolem půl šesté a zalezl do svého úkrytu. Spal jsem do půl desáté, potom si vypil šálek kávy, krátce pohovořil s Bennem a odjel na Murrow Street, kde, jak mi řekl Benn, má Andrews svoji kancelář.

Potom jsem měl v úmyslu promluvit si ještě jednou s Irene Jarrardovou, Fayinou přítelkyní, a pokud od ní získám nějaké informace, chtěl jsem ji přesvědčit, aby se mnou zašla za Creedem. Pak jsem chtěl zavolat Vincentu Latimerovi, bývalému sekretáři Van Blakea. Domníval jsem se, že by mi ten hovor mohl něco přinést, přestože mě kapitán Bradley varoval, že Latimer toho moc nenamluví.

Ručky na hodinách ukazovaly tři čtvrtě na jedenáct, když se dveře kanceláře s trhnutím otevřely a dovnitř spěšně vrazil štíhlý mladík ve zmačkaném světle šedém obleku.

Podíval se na mě přísně, jeho malá blízko u sebe posazená očka čile zamrkala. Potom se plný naděje usmál a odhalil velké umělé zuby. Vypadal přesně na toho, kým byl: mužem, který strávil velkou část života tím, že se plíží po chodbách hotelů, naslouchal u klíčových dírek a postával v dešti a nepohodě se stoickou trpělivostí.

"Přál jste si?" zeptal se, zalétl pohledem k děvčeti a znovu upřel zrak na mě.

"Pan Andrews?" zeptal jsem se.

"Ano, to jsem já. Pojdte dál."

Na dlouhých tenkých nohách přistoupil ke dveřím označeným Vstup zakázán. Vytáhl klíč, odemkl a obrátil se k sekretáře. "Jakmile ten pán odejde, dejte mi poštu, slečno Fairelyová."

Vrhl na něho prázdný pohled.

"Žádná není," řekla.

Snažil se nedat najevo, že by ji nejradši uhodil. Rukou mi pokynul, abych vešel.

Vstoupil jsem do místnosti velikosti kredence a přitiskl se ke zdi, aby mohl kolem mě projít k odřenému psacímu stolu.

"Nerozuměl jsem vaše jméno," řekl a rukou mi ukázal na židli.

Posadil jsem se. Koleno jsem se dotýkal přední desky stolu.

"Píšu pro Zločin a fakta a v současné době spolupracuju s weldenskou policií."

Trvalý úsměv z jeho tváře zmizel rychlostí, jakou mizí krysa v díře, drobná zelená očka zkameněla.

"Co já s tím mám společného?" zeptal se a opřel se lokty o stůl. Kostnatou bradu vložil do ne zrovna čistých dlaní.

"Před nějakým časem jste byl najat, abyste sledoval revuální tanečnici z klubu U zlatého jablka: Frances Bennetovou." Vytáhl jsem Fayinu fotografii a položil ji na stůl před něho. "Tohle děvče," dodal jsem.

Pohlédl na fotografii, potom na mě a stáhl koutky.

"Podívejte, kamaráde," řekl nečekaně drsným hlasem, "ztrácíte zbytečně čas. O svých klientech zásadně nemluvíme."

Jestliže nemáte na srdci nic jiného, zvedněte kotvy a šijte si to odtud."

"Vaše klientka, slečna Forrestová, je nyní u weldenské policie a činí tam prohlášení. Chceme jen, abyste její prohlášení podpořil. Můžu vám poskytnout nějaké peníze a značnou publicitu, jestliže odjedete do Weldenu a zajdete za kapitánem Creedem. Budete prvním soukromým detektivem, který bude mít fotografii v Zločinu a faktech."

Odsunul klobouk do týla a nepřestával mě upřeně pozorovat.

"Co má tohle všechno znamenat?"

"Frances Bennetová byla ve Weldenu zavražděna. Řekl jste, že Royce na ni ukázal prstem Flemmingovi, sanfranciskému zabijáku. Je to tak?"

"Žádného Flemminga neznám."

"Ale viděl jste, jak Royce ukázal jednomu chlápku v autě prstem na to děvče. Je to tak?"

"A i kdyby?"

"Chci, abyste podepsal takové prohlášení."

Andrews zaskřípal umělými zuby a úpěnlivě přemýšlel.

"Co z toho budu mít?" zeptal se.

"Publicitu a třicet dolarů za den."

Ještě chvíli uvažoval a potom zavrtěl hlavou.

"Já tady musím žít, brácho. Vy jdete po Roycovi, vidíte? Co si namlouváte? Jeho nedostanete: je moc chytrý. Jak dlouho myslíte, že bych zůstal naživu, kdyby se dozvěděl, že jsem učinil prohlášení weldenské policii, které se týkalo jeho. Tak deset minut, nanejvýš čtvrt hodiny. Víc ne. Ten chlap je nebezpečný. Poldové v tomhle městě mu jdou na ruku. Ne, žádné prohlášení vám nedám."

"Srovnejte si to v ty své makovici," prohlásil jsem netrpělivě. "To děvče bylo zabitě. Jestliže budete zadržovat informace, stanete se spoluviníkem."

Zachmuřeně se zahleděl na stůl.

"Nic o tom, že byla zavražděna, nevím. Vůbec nic nevím."

Bylo mi z něho i z té jeho špinavé kanceláře nanic. Vyklopil jsem mu to bez obalu.

"Buďto se hned teď vypravíte na weldenskou policii a učiníte před Creedem to prohlášení, nebo napíšu do Zločinu a faktů, že jste odmítl spolupracovat. Jestliže to budu muset udělat, přijdete o licenci."

To na něho zapůsobilo.

"Počkejte," řekl spěšně, "jestliže to uděláte, budu vás i ten váš plátek pronásledovat."

Zasmál jsem se.

"Klidně nás pronásledujte. To by byla voda na náš mlýn."

Zůstal sedět a dlouhou dobu mě pozoroval, potom pokrčil rameny.

"Jo, myslím, že bych to moh udělat. Dobrá, dobrá, vím, kdy musím platit. Dobře mi tak. Nikdy jsem se do toho neměl pouštět. Sledovat Royce znamenalo koledovat si o potíže. Zajedu za Creedem."

Vytáhl jsem náprsní tašku a položil před něho na stůl dvanáct pětidolarových bankovek.

"To máte za dva dny. Zavolám Creedovi a řeknu mu, že jste na cestě."

Shrábnul bankovky a dal je stranou, jako kdyby měl strach, že si to rozmyslím.

"Jak dlouho jste sledoval slečnu Bennetovou?" zeptal jsem se.

"Tři dny a dvě noci."

"Během té doby trávil většinu času s Roycem?"

"První den s ním nebyla. Ráno se vypravila do domu Van Blakeových."

Zatajil jsem dech.

"Kolikátého to bylo?"

Na okamžik se zamyslel, otevřel zásuvku, vytáhl tlustý notes, nalistoval a studoval svoje poznámky. Potom notes vrátil zpátky.

"Ráno sedmadvacátého července."

"Jela taxikem?"

"Ne. Stavil se pro ni Lennox Hartley, výtvarník, co kreslí do časopisů. Odjeli společně v jeho autě."

"Jak dlouho se tam zdrželi?"

"To nevím. U vrat byla stráž, a tak jsem se tam nemohl ochomýtat. Znovu jsem se na ni napojil, až když byla zpátky ve svém bytě ten den pozdě večer."

"Jste si jistě, že s ní byl Hartley?"

"Jo, znám toho chlápka od vidění velmi dobře."

Ještě jsem mu položil pár otázek, ale žádnou informaci jsem od něho už nezískal, nic nového, co by mi už neřekla Lydia Forrestová.

"Dobrá," řekl jsem a zvedl se. "Zajedte okamžitě ke Creedovi. Bude vás čekat."

Z Andrewsovy kanceláře jsem zajel do dragstóru a zavolal Creedovi. Oznámil jsem mu, že Andrews je na cestě.

"Něco pro vás mám," oznámil mi Creed, když jsem mu sdělil, že Fay byla s Hartleyem v domě Van Blakeových. "Před dvěma lety zakoupila paní Van Blakeová krémový a zelený cadillac kabriolet od firmy Manning a Howland ze San Francisca. Prodala ho dvacátého srpna loňského roku, tři dny po zmizení Fay, a koupila si bentleye. Vypadá to, jako kdyby to auto půjčila Royceovi, nemyslíte? Žádné jiné auto takového popisu nebylo v Tampa City prodáno. Muselo to být to auto, které měl Royce ve Weldenu."

"Jo," souhlasil jsem. "Zdá se, že jsme se hnuli z místa. Teď se vypravím za dalšími svědky. Budu vás průběžně informovat," dodal jsem a zavěsil.

Vyhledal jsem si telefonní číslo Irene Jarrardové a zavolał jí. Nikdo to nebral. To mě vůbec nepřekvapilo. V tuhle dobu bude jistě v práci.

Vyhledal jsem si Hammerville Engineering Works a zavolał Vincentu Latimerovi. Po krátkém boji se mi podařilo přesvědčit Latimerovu sekretářku, aby mě přepojila na Latimera. Když jsem mu řekl, že mám důležitou soukromou věc, kterou s ním potřebuji probrat, svolil, že mi věnuje deset minut, jestliže se stavím během půlhodiny.

V jedenáct třicet tři mě uvedla do jeho kanceláře tmavovlasá kráska s chladnými očima, která pronesla dobře modulovaným hlasem: "Je zde pan Sladen, pane Latimere," jako kdyby mě sám neviděl, opustila nás a zavřela za sebou dveře tak opatrně, jako kdyby byly z moučkového cukru.

Jak se ukázalo, Vincent Latimer byl kus chlapa, ze kterého vyzařovala důležitost a dobré živobytí. I kdyby neseděl u masivního psacího stolu obloženého telefonem a jinými serepetičkami, jeho cihlově červený obličej a chladné tvrdé oči prozrazovaly, že jde o člověka zvyklého rozhodovat a řídit.

Rukou pokývl na židli a důležitě mezitím dočítal nějaký úřední spis. Potom strhl těžké brýle z želvoviny, upřel na mě svůj chladný pohled a vybafl: "Tak o co vám jde?"

"Potřebuji vaši pomoc, pane Latimere," začal jsem. "Pracuji pro weldenskou policii. Není vyloučené, že mi poskytnete informace, které nám pomůžou vyřešit případ vraždy, starý čtrnáct měsíců."

To ho vyvedlo z míry. Chvilu na mě hleděl s otevřenou pusou, potom ji sklapl a vrhl na mě nepřičetný pohled.

"Jaké informace bych já asi mohl mít?" chtěl vědět. "O čí vraždě?"

"Dívky jménem Frances Bennetová. Možná, že jste o ní slyšel."

Podle výrazu jeho tváře jsem poznal, že jsem tál do živého.

"Frances Bennetová? Nebylo to snad to děvče, které sedělo modelem na ten portrét paní Van Blakeové?"

Teď jsem zas zíral já.

"Tohle děvče," řekl jsem a podal mu Fayinu fotografii.

Fotografii si prohlédl a přikývl. Zdálo se, že je kapánek vyveden z míry.

"Je to ona. Říkáte, že ji zavraždili?"

"Ano. Našli jsme její tělo před týdnem v barelu s cementem ve weldenském jezeře. Je po smrti již čtrnáct měsíců." Protáhl obličej.

"Je mi líto, ale nechápu, co já s tím mám mít společného."

"Právě jste řekl, že slečna Bennetová pózovala pro portrét paní Van Blakeové. Byl to snad ten portrét, který maloval Lennox Hartley?"

"To byl, ale nemá to nic společného s její vraždou."

"Jakákoli informace, která se týká toho děvčete, nám pomůže ten případ objasnit. Proč vůbec seděla modelem?"

"Paní Van Blakeová je stále zaneprázdněná. A to děvče mělo náhodou stejnou postavu jako ona. Když pan Hartley dokončil hlavu paní Van Blakeové, mohlo mu sedět až do konce modelem to děvče."

Srdce se mi rozbušilo vzrušením.

"Znamená to, že slečna Bennetová tedy vypadala jako paní Van Blakeová?"

"To rozhodně. Bylo to až k nevíře, jak jí byla podobná. Ne rysy v tváři, ale postavou a svými pohyby. Jednou jsem ji viděl sedět na balkóně v šatech paní Van Blakeové, když ji Hartley maloval, a myslel jsem, že je to paní Van Blakeová. Teprve když jsem přišel blíž, jsem poznal, že to není ona."

Zíral jsem na něj v údivu.

Tak tady máme konečně to spojení!

II.

Ozvalo se tiché zvonění telefonu. Měl jsem chvilku na to se uklidnit. Latimer zjistil, který telefon vyzvání, zvedl sluchátko a štkl do něho, že ho nemá nikdo rušit, a pádným pohybem ruky telefon zavěsil.

"Kolikrát seděla slečna Bennetová pro ten portrét modelem?" zeptal jsem se.

Vypadalo to, že mu to připadá nemístná otázka, protože se netrpělivě zachmuřil, odhrnul si prudkým pohybem rukáv a pohlédl na zlaté hodinky.

"Řekl bych tak třikrát nebo čtyřikrát. Bohužel, můj čas již vypršel. Chcete vědět ještě něco?"

Tušil jsem, že mi do rozlousknutí případu mnoho nechybí a nechtěl jsem se nechat jen tak odbýt. Vytáhl jsem kartu, která, jak jsem si byl jistý, upoutá jeho pozornost.

"Ještě mám jednu otázku," začal jsem. "Kdo myslíte, že zavraždil pana Van Blakea?"

Rysy mu ztuhly. Pleť v obličejí potemněla, nahnul se přes stůl a zařval na mě:

"Co tím chcete říct? Co má smrt pana Van Blakea s tímhle společného?"

"Víte, že kapitán Bradley si myslí, že manželovu smrt měla na svědomí paní Van Blakeová?"

"Kapitán Bradley nemá právo něco takového prohlašovat. Neměl žádné důkazy a přišel o místo, protože byl tak hloupý, že ji podezíral."

"Vy si myslíte, že pana Van Blakea zavraždil Dillon?"

Zarazil se a potom mě příkře odbyl. "Jak to mám vědět? To není moje starost, to je věc policie. Policie si to myslela, co chcete víc?"

"Policie má za to, že pan Van Blake uhořel Dillona bičikem. Kapitán Bradley se domnívá, že je to nepravděpodobné."

"Samozřejmě, to je absurdní. Pan Van Blake byl vždycky k pytlákům velmi shovívavý. Několikrát jsem chytil Dillona na pozemku a pan Van Blake ho nijak nepotrestal. To je rozhodně nesmysl."

"A přesto paní Van Blakeová tvrdí, že Dillona šlehl bičikem na koně a že to bylo motivem pro vraždu."

Latimer se nervózně zavrtěl.

"To vím. Řekl jsem komisaři Doonanovi, že pan Van Blake by něco takového nikdy neudělal, ale ona byla jiného

názoru a Doonan věřil radši jí." Vrhл zachmuřený pohled na sněhobílý piják a pokračoval: "Dalším důvodem, proč jsem si myslel, že to nemohl udělat Dillon, bylo, že při pytláčení nepoužíval pušky. Pracoval v noci při baterce. Bažanty oslnil světlem z baterky a potom je srazil prakem. Tak mohl pracovat blízko u domu a nikdo ho neslyšel. Pan Van Blake byl zavražděn na mýtině za lesem, kde žádní bažanti nejsou. Dillon vždycky pytláčil u altánu na západním konci pozemku." "Bylo to daleko od místa, kde byl zabit pan Van Blake?"

Vstal, přistoupil ke kartotéce a vytáhl složenou mapu.

"Tohle je mapa pozemku," řekl a rozprostřel ji na stole. "Tady byl zastřelen pan Van Blake. Tady je altán. Jak vidíte, ta místa jsou od sebe dobré půl míle."

Prohlížel jsem si mapu.

"Jak se mohl Dillon na pozemek vůbec dostat? Copak tam nikdo nehlídal?"

"Měli jsme jednoho strážce u vrat a potom jednoho, co hlídal zahradu poblíž domu. Dillon přicházel touhle bránou po hlavní silnici, prošel po mýtině do lesa a dál k altánu," ukazoval Latimer jeho trasu prstem na mapě.

"Znamená to, že místem, kde byl pan Van Blake zastřelen, procházel?"

"Ano, ale přicházel jen v noci. Nebyl by tam v sedm hodin ráno, kdy byl pan Van Blake zastřelen."

"Nemohl byste mi tu mapu na pár dní půjčit?"

"Klidně, vemte si ji, ale chci ji vrátit."

"Vrátím vám ji. Myslím, že kapitán Bradley měl pravdu. Jsem přesvědčen, že za manželovu vraždu odpovídá paní Van Blakeová."

Posadil se a dlouhou dobu upíral zrak na svoje ruce. Potom řekl: "Nemohla to udělat. Byla v tu dobu v Paříži. Ale připouštím, že motiv měla. S Van Blakeem nevycházeli dobře. I když on ji měl ohromně rád, nemohl snášet její výstřelky, a tak se často hádali. Říkalo se dokonce, že jsou s Roycem milenci. Snažila se přesvědčit manžela, aby prodal klub U zlatého jablka Roycovi, ale Van Blake

o tom nechťel ani slyšet. Ví, že než zemřel, snažil se Royce zbavit." Pěstěnými prsty zabubnoval na stůl a pokračoval: "Neměl jsem to tehdy jednoduché. Van Blake mi svěřil správu majetku.

A nebylo snadné odporovat prohlášením, která paní Van Blakeová přednesla pro tisk. Tak jako tak jsem se do toho případu nechtěl zaplést. Byl jsem rád, když jsem mohl odejít."

Skládal jsem mapu a poznamenal jsem: "Paní Van Blakeová mi řekla, že v Paříži bydlela v hotelu U Jiřího V. Mám za to, že jezdili s manželem do Paříže často?"

"Nejméně dvakrát do roka."

"Vždycky bydleli U Jiřího V.?"

"Ne. Vždycky bydleli v Ritzu. Byl jsem překvapen, když mě paní Van Blakeová požádala, abych zamluvil apartmá v hotelu U Jiřího V. Tvrdila, že chce změnu."

"Aha," pokýval jsem hlavou. "Ještě jednu otázku, pane Latimere. Když byla paní Van Blakeová v Paříži, sešla se tam s dívkou jménem Joan Nicholsová. Říká vám to jméno něco?"

Na okamžik se zamyslel.

"Dívka toho jména navštívila paní Van Blakeovou v jejím domě dva dny po návratu z Paříže," řekl. "Strážce u brány mě zavolał a ptal se mě, zda ji paní Van Blakeová přijme."

"Přijala ji?"

"Jistě. Já sám jsem ji ale neviděl. Měl jsem plno starostí se záležitostmi pana Van Blakea, ale vím, že mi řekla, abych to děvče poslal do domu."

"Náhodou nevíte, zda to děvče nechalo nejen svoje jméno, ale i svoji adresu?"

"To je uvedeno v návštěvní knize. Ale myslím, že jenom město, ne celá adresa."

"Nebyl to Welden?"

"Ano, byl."

"Pan Van Blake byl zavražděn šestého srpna. Osmého srpna se objevila slečna Nicholsová. Je to tak?"

"Ano."

"Slečna Bennetová se pod jménem Fay Bensonová objevila ve Wledenu devátého srpna a tentýž večer se ukázal i Royce pod jménem Henry Rutland. Sedmáctého srpna slečnu Bennetovou unesli a zavraždili. Tentýž večer Royce z Wledenu odjel. Dvacátého srpna upadla slečna Nicholsová, zřejmě s menší pomocí, ze schodů a zlámala si vaz a vrátila v klubu, kde pracovala slečna Bennetová, který jejímu únosu napomáhal, byl téhož večera přejet autem. Zajímavá shoda dat, nemyslíte?"

Latimer na mě vyděšeně zíral.

"Nechápu. O co vám vlastně jde?"

"Když budu mít štěstí," pokračoval jsem, zvedl se a mapu Van Blakeova pozemku si vsunul do zadní kapsy u kalhot,

"budu vám to moci říct tak za den dva. Ale to bych musel mít pořádný štěstí."

"Ale vždyť..."

"Dejte mi pár dní."

Užasle za mnou civěl, když jsem ho opustil. Vypadal jako treska zasažená harpunou.

III.

Cestou zpátky do Tampa City jsem notně přemýšlel. Konečně mi začaly souvislosti do sebe zapadat. Návštěva Latimera přinesla svoje ovoce. Nyní jsem měl pocit, že můžu tomu případu nakouknout pod pokličku.

Když jsem dojel na hlavní silnici v Tampa City, zaparkoval jsem lincolna před snack barem, koupil si polední noviny a vstoupil do baru.

Objednal jsem si kuřecí sendvič a kávu a zatímco jsem čekal, než mi to přinesou, zahleděl jsem se na přední stránku novin.

Střílení v Glyne Beach vzbudilo menší pozornost, než jsem čekal. Podle zprávy měli dva pistolníci pocházet z Tampa City, včera v noci byli dopadeni v motelu na silnici do Glyne Beach a byli zastřeleni. Policejní kapitán Creed prohlásil, že vítá jakoukoli spolupráci ze strany policie z Tampa City při identifikaci pistolníků.

Pročítal jsem noviny a pojídal sendvič. Uvažoval jsem, jak asi tuhle zprávu přijme Royce. Musel se domyslet, že mu Lydia proklouzla mezi prsty, ale netuší, že je v rukou policie. Po menším rozvažování jsem se rozhodl, že by nebylo marné mu to oznámit.

"Dejte mi ještě jeden sendvič," řekl jsem barmanovi a sklouzl z židličky. "Já si zatím zatelefonuju."

Zavřel jsem se v budce, našel si v seznamu "klub U zlatého jablka a vytočil jeho číslo.

Ozval se dívčí hlas, který mi odkapával do ucha jako hustý med.

"Tady je klub U zlatého jablka, dobré ráno, čím mohu posloužit?"

"Dejte mi Royce a ať nemusím čekat, děvenko," řekl jsem co nejhrubším hlasem, na jaký jsem se zmohl.

Med na druhém konci drátu ztuhl.

"Kdo volá?"

"Řekněte mu, že jeho starej kamarád ze Sing Singu," řekl jsem.

Dlouho bylo ticho a potom mi do ucha vyštěkl mužský hlas: "Kdo je to?"

"To je Royce?"

"Jo, o co jde?"

"Mám pro tebe zprávu, brácho. Weldenští poldové maj Lydii a začala zpívat. Snaží se na tebe svalit Van Blakeovu vraždu, tak si dávej bacha."

Začal něco bručet a pro mě to byla ta nejsladší muzika, co jsem kdy slyšel, ale už mi to stačilo. Jemně jsem položil sluchátko. Po tomhle nebude klidně spát.

Vrátil jsem se do baru, kde už na mě čekal další sendvič. Místo se začínalo plnit a nějaký velký chlap s rameny, která by mu mohl vítěz v těžké váze závidět, do mě vrazil, když jsem kousal do sendviče.

Chtěl jsem mu to vrátit, ale když jsem pohlédl tomu muži do obličeje, srdce mi poskočilo a málem jsem sendvič upustil: byl to seržant Carl Lassiter.

Nahýbal se dopředu, pokřikoval na barmana a prsty bubnoval o pult, aby upoutal jeho pozornost.

Můj první popud byl nenápadně se vytratit ke dveřím, a nasednout do lincolna, ale nezaplatil jsem za jídlo a dosud jsem držel sendvič v ruce.

Tlačence u baru mě strkala na Lassitera, kterému se zrovna podařilo upoutat barmanovu pozornost.

"Dejte mi sendvič s hovězím a kafe," vyštěkl.

Zdálo se, že barman ho zná.

"Ano, pane," řekl úslužně a hned před něj jídlo i kávu položil.

Vyndal jsem z kapsy drobné a otočil se k barovému pultu bokem. Dával jsem si pozor, abych se Lassitera nedotkl. Peníze jsem položil na pult.

Barman je shrábl do otevřené zásuvky s penězi a hodil mi pár drobných zpátky. Když jsem si peníze bral, Lassiter se svou gumovou pusou plnou masa otočil hlavu ke mně a zahleděl se na mě.

Pohlédl jsem mu krátce do očí, sebral svoje drobné a začal se prodírat ke dveřím. Košile se mi lepila na záda a v ústech mi vyschlo. Čekal jsem, že si mě přitáhne tou svou velkou prackou, ale jen se nezúčastněně zachmuřil, otočil se a pokračoval v přezývování.

Dosud jsem držel sendvič v ruce, vyšel jsem z baru a mířil k lincolnu.

Těsně za ním bylo zaparkované policejní auto a za volantem seděl detektiv se znuřeným obličejem. Věnoval mi pohled bez zájmu. Nastoupil jsem do lincolna, sendvič položil na sedadlo vedle sebe, nastartoval motor a zařadil rychlost.

Ujížděl jsem pryč a co chvíli se díval do zpětného zrcátka. Detektiv za volantem policejního vozu sváděl velký boj se zívnutím. Pochyboval jsem o tom, že mě vůbec viděl.

Mířil jsem do Bennova baru a ještě jsem ani nezajel do garáže a nevlezl do skrýše, když se mi puls vrátil k normálu. Zavolal jsem Benna po telefonu.

"Můžete sem na chvíli zajít?"

"Teď ne, tak za hodinku, teď mám nejvíc práce."

Řekl jsem dobrá, zavěsil a nalil si pivo. Dojedl jsem sendvič a uvažoval přitom, co dál. Vzpomněl jsem si, že Irene Jarrardová mi řekla, že pracuje pro Rymana Thomase, co dělá do reklamy. Vyhledal jsme si ho v telefonním seznamu a zavolał na to číslo.

Telefon zvedla Irene.

"Tady je Sladen," představil jsem se. "Vzpomínáte si na mě?"

"Samozřejmě." Zdálo se, že je potěšena, že jsem jí zavolał. "Víte něco nového o Frankie, pane Sladene?"

"Ještě ne, ale pracuju na tom. Zapomněl jsem se vás něco zeptat: zmínila se někdy Frankie o paní Cornelií Van Blakeové?"

"Ano, jistě. Paní Van Blakeová si nechala namalovat portrét a Frankie za ni seděla modelem."

"Nevíte, jestli to Hartley maloval ve Van Blakeově rezidenci?"

"Tak vy to víte."

"Něco jsem slyšel."

"Nedokončil ten obraz tam. Udělal si několik skic, jak Fay sedí na balkóně, a dodělal ten portrét ve svém studiu."

Kdyby mě tak napadlo zeptat se jí na to, když jsme se viděli poprvé.

"Řekla vám někdy, jak se Frankie snášela s paní Van Blakeovou?"

"Jistě. Měla ji moc ráda. Paní Van Blakeová k ní byla velmi milá. Budila dojem, že se o Fay velmi zajímá."

"V jakém smyslu?"

"No chtěla vědět, kdo byli její rodiče, jestli má v plánu se vdát a takové věci."

"Děkuju vám, slečno Jarrardová. Jen jsem si to chtěl ověřit. Až budu mít víc času, možná bychom mohli zajít zase na nějakou mořskou stravu."

Řekla, že by se jí to zamlouvalo, a já jsem zavěsil.

Zapálil jsem si cigaretu, posadil se a chvíli jsem uvažoval. Dosud jsem přemýšlel, když se objevil Benn.

"Promluvme si o vašem kamarádovi Dillonovi," řekl jsem.

"Co je s ním?" zeptal se Benn, natáhl se pro plechovku piva a odtrhl zuby její uzávěr.

"Slyšel jsem, že měl záľusk na Van Blakeovic bařanty."

Benn se usmál.

"Jo, to měl. A zdálo se, že Van Blakeovi to vůbec nevadilo. Měl víc bařantů, než potřeboval."

"Van Blake byl zastřelený šestého srpna. Kde byl v tu dobu Dillon?"

Benn zavřel hlavou.

"To nevím. Den před tím mi řekl, že se chystá pytláčit..."

"To znamená tu noc před tím, než byl Van Blake zastřelený?"

"Jo. Zeptal se mě, jestli bych nechtěl párek ptáků. Někdy jsem je od něho kupoval. Řekl, že se ukáže po jedenácté, ale neobjevil se. Myslel jsem si, že mu třeba štěstí nepřálo."

"Chci si v tom udělat jasno," řekl jsem. "Když jste ho tedy viděl naposledy, tak vám nabízel párek bařantů, je to tak?"

"Ano."

"Neměl by důvod objevovat se na Van Blakeově pozemku v sedm hodin ráno, že ne?"

"Samozřejmě že ne. Ted pytláčil s baterkou a prakem. Pracoval jen za tmy. Dokonce ani neměl pušku."

"Když se vypravil na Van Blakeův pozemek, jezdíval na motorce?"

"Jo. Vjel dovnitř brankou z dálnice do Frisca, nechal motorku někde v křoví uvnitř za vraty a šel přes kopec na místo, kde byli bařanti."

"Měl na sobě helmu a jezdecké brýle? Co jinak nosíval?"

"Obvykle koženou bundu a manšestráky. Proč se na to ptáte?"

"Myslím, že ho zavraždili na pozemku."

Benn zavřel hlavou.

"To není možný. Viděli ho na silnici v osm hodin ráno, jak odjíždí z Van Blakeova pozemku, to ráno, co byl Van Blake zavražděn. Řek bych, že ho zabili někde poblíž přístavu, kde taky našli jeho motorku."

"Helma a jezdecké brýle to je dobrý převlek. Dejme tomu, že to nebyl Dillon, koho viděli, ale že to byl ten zabiják, který se snažil zamést stopy?"

"To mě nenapadlo. Možná, že máte pravdu."

"Byl Dillon velký chlap?"

"Ne, byl jako já, drobnější, ale svalnatý."

Rozdrnčel se telefon. Zvedl jsem sluchátko.

"Máte tu New York," řekla mi operátorka. "Okamžik prosím." Ozvalo se praskání a bylo slyšet přepínání, potom se dívčí hlas zeptal: "To je pan Sladen? Chce s vámi mluvit pan Fayette."

"U telefonu," řekl jsem. "Přepojte mě."

Ozval se Fayette.

"Právě jsem dostal telegram od Iowa," řekl mi. "Napadlo mě, že o tom budete třeba chtít hned vědět. Přečtu vám to."

"Prosím."

"Tady píše: Žena pobývající třetího srpna v hotelu U Jiřího V. a říkající se Cornelia Van Blakeova, byla neomylně, opakuji neomylně, identifikována spolehlivým hotelovým svědkem jako Fay Bensonová. Vracím se hned s přísežným prohlášením, Low." Fayette se odmlčel a po chvíli se zeptal: "Má to pro vás nějaký význam?"

"Řek bych, že jo," odpověděl jsem. "To bude ten poslední kamínek do mozaiky, co nám zbýval. Zejtra budu mít ten případ rozlousknutý. Uvidíme se brzy," dodal jsem a zavěsil.

Patnáctá kapitola

I.

V půl jedenácté jsme si to s Bennem hasili po dálnici z Tampa City do San Francisca. Měsíc byl zakryt mraky a vrhal na město matné světlo. Trvalo nám asi deset minut, než jsme dojeli k brance Van Blakeova pozemku, kterou Dillon použil při své poslední pytlácké výpravě.

Benn zastavil u branky. Rudě žhnoucí konec cigarety mu osvětloval obličej. Podíval se na mě.

"Zbavím se tyhle kraksny a připojím se k tobě."

"Ne," odmítl jsem. "Ty se do toho nepleť, Same. Možná tě budu potřebovat později jako svědka."

"Co se stane, když tě chytanou?"

"Dám si dobře pozor." Vystoupil jsem z auta. "Nech to na mně. Zvládnu to sám."

V očích se mu zračily pochybnosti.

"No, když myslíš."

"Jo, takhle to bude lepší. Vráťím se sám. Jestli se neukážu do svítání, oznam to Creedovi. Ale ty se do toho nenamoč. Už víš, o co jde, a jeden z nás musí zůstat, aby ten propletenec rozmotal."

Benn pozvedl ramena.

"Ty jseš šéf. No, jestli mě nechceš, tak já padám." Zařadil rychlost. "Tak teda - zlom vaz."

Hleděl jsem za ním, jak odjíždí, a potom jsem přelezl vrata a kráčel po cestičce, která mírně stoupala vzhůru k lesu poblíž místa, kde byl násilím ukončen Van Blakeův život.

Když jsem došel doprostřed paseky, zastavil jsem se na vyvýšeném místě a rozhlédl se kolem sebe. Před nějakými čtrnácti měsíci si Van Blake vyjel do tohoto místa, aby obhlédl svůj pozemek. Čekal tu na něj zabiják s nachystanou brokovnicí. Po pár vteřinách Van Blake ležel na zemi a jeho kůň se rozběhl k domu.

Z místa, kde jsem stál, jsem se podíval na bílou stužku dálnice a vzdálená světla automobilů, které přijížděly do Tampa City. Tady nahoře bylo ticho a až hrůzu nahánějící klid. Dostal jsem strach.

Sestoupil jsem z kopce a prošel cestičkou do lesa. Měsíc, který teď vykukoval zpoza mraků, mi svítil na cestu.

Po nějaké době jsem před sebou zahlédl světla Van Blakeovy rezidence. Ve svitu měsíce jsem viděl krátce zastřižené trávníky a záhony s květinami obklopující dům.

Za chůze jsem uvažoval, zda je Cornelia doma, a když ano, tak co asi dělá. Také jsem přemýšlel, jestli je s ní ve spojení Royce a jestli ji stačil varovat, že Lydia promluvila.

Zpomalil jsem, když jsem uviděl, že se přede mnou otevřela paseka. Skryl jsem se za houštím, vytáhl mapu, kterou mi zapůjčil Latimer, a pomocí malé baterky jsem zjišťoval svoji polohu.

Na konci cesty budu muset zabočit doprava, přes paseku projít kolem domu a asi tak po sto metrech bych měl narazit na altán. Bažantnice byla ještě dalších padesát metrů za altánem.

Uložil jsem mapu zpátky do zadní kapsy u kalhot a postupoval jsem tak, jak musel postupovat Dillon tu noc, co byl zavražděn.

Držel jsem se ve stínu, překročil jsem paseku, prošel asi čtyřicet metrů kolem temné masivní budovy, jejíž okna propouštěla šterbinami světlo, a pokračoval jsem, až jsem narazil na další les. Potom jsem se zastavil a ještě jednou si svoji polohu překontroloval.

Někde po pravé straně tady musí být ten altán. Cesta vedla do lesa, kde byla tma a ticho. Postupoval jsem dopředu a teprve když jsem začal narážet do stromů, rozsvítil jsem baterku.

Když jsem si svítil na cestu, mohl jsem postupovat mnohem rychleji. Najednou jsem zaslechl jakési šramocení a srdce mi poskočilo. Pohlédl jsem vzhůru a v mdlém světle jsem uviděl řady bažantů, jak sedí na větvích stromů a koukají dolů na mě.

Z pohledu na všechny ty ptáky, sedící těsně vedle sebe, a jejich hypnotizujících rubínových očí, mi naskočila husí kůže. Zrychlil jsem chůzi a asi po dvaceti metrech jsem vyšel na mýtinu. Přesně uprostřed stál altán.

Byl obklopený verandou a byl to pěkný srub z borového dřeva. Tmavá okna jako slepé oči odrážela měsíční svit.

Přešel jsem po mýtině a vystoupil po schůdkách na verandu. Dveře byly zamčené a nedaly se násilím otevřít. Rozhodl jsem se, že bude snadnější dostat se dovnitř oknem.

Potichu jsem obešel chatku zezadu, až jsem našel dvě malá okénka. Ukázalo se, že jedno z nich není zavřené na kličku. Pomocí kapesního nože se mi podařilo ho naplň otevřít. Než jsem vlezl dovnitř, zaposlouchal jsem se do noci.

Noc byla plná tichých, strašidelných zvuků. Slyšel jsem vítr v korunách stromů, skřípání větví narážejících ve větru na chatku a náhle mne polekalo prudké zatřepetání křídel. Všechny tyto zvuky mohly dobře překrýt příchod jednoho ze strážců.

Měl jsem strach. Nadzvihl jsem okno, protáhl nohu a došlápl na tlustý koberec.

Ve světle baterky jsem si místnost prohlížel.

Byl to velký pokoj s křesilkami a pohovkami. Prozkoumal jsem těžké závěsy a došel k závěru, že nepustí ven žádné světlo. Zatáhl jsem je přes okna, potom našel vypínač a rozsvítil.

Poznal jsem, že zde dlouho nikdo nebyl. Všude ležela vrstva prachu a ze stropu visely pavučiny.

Začal jsem místnost pečlivě prohlížet. Na jednom konci byl malý bar obsahující zásobu lahví. Neumytá sklenice se stopou po rtěnce stála vedle láhve whisky. Opodál ležela miska se slanými mandlemi, pokrytá vrstvou prachu.

Vypadalo to, jako kdyby tento altán někdo ze dne na den uzamkl a zakázal, aby zde služebnictvo poklízelo.

Prohlížel jsem perský koberec. Neskrývá se snad to, co hledám, pod kobercem? Odsunul jsem pohovku a shrnul kus koberce. Hleděla na mě pěkná sukovitá prkna. Nebudila žádné podezření, ale velkou část podlahy jsem dosud neviděl.

Rychle jsem odsunul nábytek zpátky a prozkoumal další prkna pod kobercem. V pravém rohu místnosti mě čekala za moje úsilí odměna.

Tmavá skvrna barvy starého mahagonového dřeva, asi tak třicet centimetrů velká, na mě křičela ze světlé borovicové podlahy.

Poklekl jsem a posvítíl na ni baterkou. Nebylo pochyb o tom, že se jedná o krvavou skvrnu. Někdo ležel na těchto prknech a krvácel z velké rány. Ani na okamžik jsem nezapochoval, že ta krev pochází z Dillonova umírajícího těla.

Vytáhl jsem kapesní šroubovák, který jsem si vzal s sebou. Podrobně jsem zkoumal, zda zahlédnu na prknech hlavičky šroubů, připevňující prkna, které by vypadaly novější a byly méně rezavé než ostatní. Pracoval jsem rychle a vytahal jsem všechny šrouby, které vypadaly novější. Šly vytáhnout podezřele snadno. Zabodl jsem konec šroubováku mezi dvě prkna a jedno z nich pozvedl. Když jsem zamířil světlo baterky do prohlubně, v ústech mi vyschlo a srdce se mi prudce rozbušilo.

I když jsem byl připravený na nejhorší, pohled v přítomnosti na zubící se lebku dočista ohlodanou od myši, mi vyrazil dech.

Stačil mi jediný pohled na koženou bundu, abych poznal, že se dívám na zbytky těla Teda Dillona.

II.

Asi tak deset vteřin jsem zíral dolů na lebku, potom jsem, zalit studeným potem, odtáhl další prkno, abych ho viděl líp. Kožená bunda a manšestrové kalhoty můj náález potvrdily. Na levé straně bundy byla ohořelá díra, podle které se poznalo, že byl zastřelen zblízka, a jak jsem si ji podrobně prohlížel, uvažoval jsem, jak to, že střelbu nebylo slyšet do domu, který nebyl od altánu dál než sto metrů.

Rychle jsem položil prkna na své místo a přišrouboval je. Potom jsem přikryl místo kobercem a nábytek dal zpátky do jeho původní polohy.

Narovnal jsem se a utřel si pot z čela. Viděl jsem, co jsem vidět chtěl, není tedy důvod se tu déle zdržovat.

Přistoupil jsem k vypínači, zrovna když na verandě zaskřípalo prkno. Rychle jsem zhasl a naslouchal.

Slyšel jsem však jen, jak mi tluče srdce, a tiché sténání větru ve větvích stromů kolem altánu.

Přistoupil jsem potichu k oknu, odtáhl závěsy a vyhlédl na paseku ozářenou měsícem.

Viděl jsem jen temné stromy a ještě temnější stíny. Ve stínu se však mohl kdokoliv skrývat.

Sáhl jsem do kapsy pro Juanovu pistoli, vytáhl ji a vyndal z pouzdra. Nemyslel jsem si, že by venku mohl někdo být, ale měl jsem nepříjemný pocit, že to vůbec není vyloučené.

Stál jsem bez hnutí, opíral se o zeď a hleděl do tmy. Minuty ubíhaly a stále se nic nedělo. Nic jsem neviděl ani neslyšel.

Potom, když už jsem chtěl využít příležitost a protáhnout se oknem zpátky na verandu, ozvalo se bažantí zakvákání. Bylo slyšet, jak se pták zvedl ze stromu poblíž a s prudkým máváním křídel prořízl ticho. Vyděsil mě k smrti.

Hleděl jsem oknem ven, srdce mi bušilo jako o závod, pistoli jsem držel nataženou před sebou. Někdo musí být venku, napadlo mě. Někdo se plížil kolem chaty a vyplašil ptáka.

Potom jsem svoji pozornost odvrátil z temných stínů venku a zaslechl tichý zvuk zcela blízko u sebe. Naslouchal jsem a cítil, jak se mi naježilo chmýří vlasů na krku. Jako kdyby někdo šlápl na volné prkno a to tiše zapraskalo.

Byl jsem tak vyděšený, že jsem se neodvažoval podívat se přes rameno. Jestliže někdo v místnosti je, musí mě vidět, jak se rýsuji proti oknu. Byl jsem skvělý cíl pro výstřel do zad.

Připadalo mi, že slyším, jak někdo dýchá, ale možná, že mě jen strašila probuzená představivost.

Poblíž mě stála velká pohovka. Stačil by jeden rychlý skok, a ocitl bych se v úkrytu, ale příliš dlouho jsem se rozmýšlel. Jak jsem se připravoval ke skoku, ozval se ze tmy hlas Corneliie Van Blakeové: "Nehýbejte se a odhodte tu pistoli."

Hlas byl panovačný, tak mi nezbývalo než poslechnout. Pustil jsem zbraň na koberec, potom se rozsvítilo světlo, pomalu jsem obrátil hlavu.

Stála u zdi, dvaadvacítku držela v ruce, bílý obličej měla jako vytesaný z mramoru, rudé rty z té bledosti tváře nepřírodně vyčnívaly. Měla na sobě černou hedvábnou košili, černé kalhoty a sandály s krepdešínovou podrážkou. Chvilí jsme hleděli jeden na druhého a mlčky se pozorovali.

Věděl jsem, že svého manžela i Dillona zabila ona a byl jsem si jist, že v téhle situaci nemá důvod u mne udělat výjimku. Nechápal jsem, jak se jí podařilo dostat se do altánu tak neslyšně. Teď se ale musím smířit s tím, že je tady, skutečná, stejně jako její pistole, kterou míří na mne, a jestliže mě poznala, šanci přežít mám mizivou.

"Co tu děláte?" zeptala se a ani se nepohnula. Dívala se na mne pozorně, s neskrývaným opovržením.

Pokusil jsem se uvolnit svaly v obličejí. Zatvářil jsem se nešťastně a omluvně se usmál: "Promiňte, paní, vím, že tu nemám co pohledávat, ale zaslechl jsem, že tu máte alkohol, a napadlo mne, že když jste tak bohatá, jednu lahvinku nebudete postrádat."

Poznal jsem, že takovou omluvu nečekala, a pokračoval jsem ve stejném duchu dál.

"Asi nevíte, co to znamená toužit po alkoholu," řekl jsem a otřel si ústa hřbetem ruky. "Dal jsem ženě čestné slovo, že už si žádnou láhev nekoupím, ale neslibil jsem jí, že si ji neukradnu. Musel jsem se dnes večer napít. Netušil jsem, že sem někdo přijde. Když mě popadne touha se napít, nevím, co dělám..."

Zarazil jsem se. Jestliže to zabralo, nemusím to dále rozmazávat.

"Kdo jste?" zeptala se.

Už nevypadala tak nepřátelsky, ale stále na mě mřila tou pistolí.

"Přece nechcete, abych vám říkal, jak se jmenuju?" opáčil jsem a snažil se tvářit stydlivě. "Jestliže mi to protentokrát prominete, slibuju, že příště už se tu neukážu."

"Přijel jste autem?"

"Ano, autem."

"Ukažte mi svůj řidičák."

"Nemám ho s sebou. Nechal jsem ho v autě."

Chvilí si mě prohlížela, v očích jsem ji četl otázku, zda už mě někdy neviděla.

Bylo mi jasné, že ji musím přinutit, aby mě pustila, nebo to mám prohrané.

"Posaďte se," přikázala mi.

"Podívejte," řekl jsem spěšně, "slibuju, že už se sem víckrát nevrátím. Ničeho jsem se ani nedotk. Proč mě nenecháte odejít?"

"Posaďte se! Musím zavolat policii."

Přiblížil jsem se k ní. Měl jsem bláznivý nápad, že když se dostanu k ní dost blízko, budu jí moct pistoli sebrat, ale ona ustoupila, klouzala podél zdi a pistoli držela neustále namířenou na mě.

"Posaďte se!"

Viděl jsem, jak ji zbělel kloub, když prstem natáhla spoušť. Posadil jsem se.

Nemohl jsem ji nechat zavolat policii. Jakmile se octnu v Las-siterových rukách, je se mnou ámen.

Couvala k baru, kde měla telefon, a zvedla sluchátko.

Pochopil jsem, že mi na můj trik neskočila, měl jsem v zásobě ještě jeden.

"Nedělal bych to," řekl jsem tiše. "I když je Lassiter na vaší výplatní pásce, nezmuže nic, jakmile se podívá pod podlahu."

Položila sluchátko. Oči jí potemněly, až z nich byly bezvýrazné díry v obličejí.

"Vy jste pan Sladen, vidíte?" zeptala se uctivým, nakřáplým hlasem.

"Ano, jsem. Oba jsme v úzkých, co říkáte?"

"Nemyslím si, že já jsem v úzkých," řekl, opřela se o bar a odvrátila hlavě trochu stranou. "Ale vy jste, pane Sladene."

"Myslím, že jsme oba."

"Hledají vás za vraždu. Stačí, abych zavolala policii..."

"Zapomínáte na Dillona."

Její rty odhalily nemilosrdný úsměv.

"Já ne. Nikdo kromě vás o tom, že je tady, neví. Budu vykládat, že jsem tu zahlédla světla. Vzala jsem pistoli a šla se podívat, kdo se sem vloupal. Našla jsem vás, jak se tu skrýváte, člověka, kterého hledají kvůli vraždě. Napadl jste mě a já jsem byla přinucena vás zastřelit. Proč by měl seržant Lassiter zvedat prkna z podlahy? Bude mít dost práce s vaším těle, než aby hledal ještě další."

"Snad si nemyslíte, že jsem byl takový blázen, abych sem chodil sám?" zeptal jsem se a tvářil se sebevědoměji, než jsem se cítil. "Vaše hra skončila, paní Van Blakeová. Mám všechny důkazy, které potřebuju. Ten případ je už sepsán a jestliže se mi něco stane, pošle můj kolega ten materiál do časopisu Zločin a fakta, který to otiskne."

Krátce a drsně se zasmála.

"Snad nemyslíte, že vám to budu věřit?"

"Můžu vás přesvědčit. Uděláme dohodu. Nenamlouvám si, že pro vás by to něco znamenalo zastřelit mě jako Dillona. Stačí jen zvednout prkna na podlaze a šoupnout mě k němu, abych mu dělal společnost."

"Žádnou dohodu dělat nebudu."

"Můžu dokázat, že jste zavraždila manžela. Chcete slyšet jak?"

"To dokázat nemůžete." Kolem rtů se jí objevil bílý kroužek. Viděl jsem, jak se prst na spoušti napjal. Dělal se mi zle z pomýšlení, že každou vteřinu vystřelí.

"Ale můžu," řekl jsem a slova mi zvolna splývala ze rtů. "Podívejte se na to takhle: Royce chtěl klub U zlatého jablka, ale váš manžel ho prodal nechtěl. Vy a Royce jste byli milenci a vy jste mu chtěla pomoci. Chtěla jste se také zmocnit manželova majetku. Myslela jste si, že by nebylo špatné ho zabít - jak se říká, dvě mouchy jednou ranou."

Povolila prst na spoušti. Naslouchala.

"Uvědomovala jste si, že byste byla první podezřelá, kdyby váš manžel zemřel násilnou smrtí," pokračoval jsem. "Měla jste motiv - pět milionů dolarů. Tak jste si vymyslela zápletku. Chtěla jste ho zabít, a přitom mít alibi. Až když vám Lennox Hartley přivedl Frances Bennetovou do domu, aby za vás seděla modelem, přišla jste na to, jak to udělat. Frances byla velká jako vy a měla podobnou postavu. Za pár dní jste chtěla odjet do Paříže. Nemohla jste to zvládnout sama, tak jste se se svým plánem svěřila Roycovi. Zaplatila jste mu za to klubem, tak do toho šel s vámi. Je pravděpodobné, že jste se pokusila přesvědčit ho, aby to udělal sám, ale v tu dobu ještě neměl na svědomí žádnou vraždu, tak se mu do toho moc nechtělo. Někdo to však udělat musel, a tak jste to udělala vy, protože jste měla betonové alibi." Zarazil jsem se. "Jak se vám to líbí, paní Van Blakeová?" zeptal jsem se jí. "Jak si vedu?"

"Snad si nemyslíte, že vám to někdo uvěří?" poznamenala opovržlivě. "Nic z toho nemůžete dokázat."

"Ještě vám budu chvíli vyprávět, než začnu dokazovat," řekl jsem a oči jsem nespouštěl z pistole. "Royce si získal důvěru Frances. Předstíral, že je do ní zamilovaný. Musel si dávat bacha, kdyby to nevyšlo. Stýkal se s ní tajně, aby ho s ní nikdo nemohl spojit, kdyby se to nedařilo podle plánu. Jestliže vás měla zastoupit v Paříži, kdyby se to provalilo, věděla by, že jste plánovala Van Blakeovu vraždu. Jakmile tedy svoji práci splnila, museli jste se o ni postarat. Musela zmizet. Byla to profesionální práce: barel a cement. Royce znal chlápka, kterej takovou práci dovede. Zavolal si Hanku Flemminga, zabijáka z Frisca, a Frances mu ukázal. Když se Frances vrátila z Paříže, byl na tu práci připravený. Všechno vycházelo podle plánu. Royce si vymyslel nějakou báhorku o tom, že musíte zůstat v Tampa City, a přitom to musí vypadat, jako že jste v Paříži. Nevím, co jí napovídal, ale když se takové děvče, jako byla Frances, zamiluje do někoho, jako je Royce, je připraveno spolknout cokoli. Vy jste jí dala peníze, šaty a svůj pas. Tmavé brýle a klobouk se zvlněným okrajem z ní udělají paní Van Blakeovou, která se vypraví do Paříže. Ženám milionářů se u pasové kontroly dostává speciálního zacházení. Nikdo si ji pořádně neprohlédl. Dala jste si pozor, abyste ji poslala do hotelu U Jiřího V. místo do vašeho oblíbeného Ritzu. Přijali ji u Jiřího V., protože ji neznali, a zdržela se tam čtyři dny. Nepředvídala jste však, že dívka jménem Joan Nicholsová, která se uměla vmluvit do přízné bohatých lidí, jí vnutí svoji společnost, protože se bude domnívat, že je to slavná a bohatá paní Van Blakeová. Mohlo by vás zajímat, že jeden z mých kolegů zajel do Paříže, a máme nyní svědky, kteří nám dokáží, že Frances bydlela u Jiřího V. pod vaším jménem."

"Aha." Neklidně se zavrtěla. "Ale to přece ještě nedokazuje, že jsem zabila svého manžela."

"Naruší to vaše alibi. Ale ne tak rychle. Vezmeme to podle data. Druhého srpna jste se ukázala, jak odjíždíte do Paříže. Hádám, že jste dojela tak nanejdříve k Roycovi, kde už čekala Frances. Jela místo vás na letiště a odletěla do Francie. Vy jste zůstala s Roycem, tak aby vás nikdo neviděl. Měla jste to promyšlené perfektně. Dali jste si s Roycem záležet, abyste měli dokonale alibi. Kdo potom, z hlediska policie, vašeho manžela zabil? A tady jste to přehnal. Dosadila jste sem vraha. Věděla jste, že Ted Dillon má ve zvyku pytláčit na vašem pozemku. Pátého srpna jste sem přišla s pistolí a počkala si na něj..."

"Snad si nemyslíte, že vám to někdo bude věřit?" přerušila mě a v očích se jí zle zablýsklo. "Jak jsem mohla vědět, že

přijde?"

To mě zarazilo. Na tomhle by si zkušený obhájce určitě smlsnul. Musela mít jistotu, že Dillon půjde tu noc pytláčit. Veškerý její úspěch byl na tom závislý.

Zůstal jsem na ni hledět, potom jsem se rozhlédl po místnosti a napadlo mě jediné možné vysvětlení - ona a Dillon byli milenci. Proto za ní chodil tak často, věděl, když ho kryje, že se mu tu nemůže nic stát.

"Ano, na to jsem zapomněl," řekl jsem. "Proč byste jinak měla takovéhle hnízdečko, ukryté v lese, pěkně zařízené, dokonce i s barem? Nač byste ho měla než na schůzky. Věděl o tom Van Blake?"

"Jste chytrý, pane Sladene," řekla. "Jistěže to věděl, ale nemohl s tím nic dělat. Nerozvedl by se se mnou, i kdybych dělala kdovíco. To byl hlavní důvod, proč jsem ho musela zabít."

Roztřásl se mi ruce. Tak ona přiznává, že zabila svého manžela, to znamená, že se rozhodla mě umlčet.

"Jak to, že nikdo neslyšel výstřel, když jste zabila Dillona?" zeptal jsem se.

Její trvalý úsměv mi začal jít na nervy.

"Když už to musíte vědět," řekla, "přikryla jsem pistoli polštářem." Znovu posunula zbraň, takže hlaveň opět mířila na mě. "Nedělá to velký hluk."

"Cítila jste vůbec bolest, když jste ho zabila?" zeptal jsem se. "Nebo jste měla pocit, že splnil svůj účel, a tím je to odbyto?"

Její krásný studený obličej zůstal bez výrazu, když řekla: "Co ještě jste zjistil? Zdá se, že jste nemámil čas."

"Promluvíme si o manželově vraždě. Měl ve zvyku jezdit na ranní projížďky," pokračoval jsem. "Vy jste strávila noc tady, s Dillonem pod podlahou." Zarazil jsem se a upřeně se podíval na ni. "Zajímalo by mě, jestli jste měla tu noc zlé sny nebo se vám nic nezdálo?"

Zavrtěla hlavou.

"Jsem jedním z těch mála šťastlivců, co se jim nic nezdá."

Zpotil jsem se nad její chladnokrevností.

"Druhý den časně ráno jste stála na kopci a čekala na svého manžela," pokračoval. "Myslel si, že jste v Paříži a musel to být pro něj šok vidět vás tam, jak obdivujete ranní přírodu. Byl tak překvapený, že si ani nevšiml, že máte vedle sebe brokovnici."

Všiml si jí, až když už bylo pozdě. Možná, že se naklonil z koně a chtěl se vás zeptat, co tam děláte. Vy jste ho místo odpovědi zastřelila. Musela jste jednat rychle. Zřejmě jste si pořídila takové manšestráky a koženou bundu, jako měl Dillon. Zbraň jste schovala, potom jste si nasadila Dillonovu helmu a jezdecké brýle. Seběhla jste z kopce k místu, kde měl ukrytou motorku, a jela do přístavu. Lidé vás viděli, tak jak jste si to přála, a spletli si vás s Dillonem. Stačilo nechat motorku v opuštěné kůlně, převléct se do šatů, které jste si zřejmě v kůlně nechala, a chytit první vlak do New Yorku, kde už na vás čekal Royce. Věděla jste, že Latimer pošle do hotelu U Jiřího V. telegram a Frances se podle instrukcí okamžitě vrátí. Royce jí přišel naproti. Sotva jste byli z letiště, vyměnila jste si s ní roli."

Nespustila mě z očí, vlila prudce whisky do sklenice s okrajem od rtěnky a napila se. Viděl jsem, že se jí chvěje ruka.

"A teď jste se museli postarat o Frances," pokračoval jsem. "Royce ji zavezl do Weldenu. Nechtělo se mu do toho. Nechtěl se jí zbavit, dokud to nebylo nutné. Chtěl se nejdřív přesvědčit, jestli se neobejdete bez toho. Chtěl vědět, zda když vás přitlačí policie, nebudete mluvit. Tak přesvědčil Frances, aby si změnila vzhled, přijala jiné jméno a začala pracovat v klubu Florian. V tu dobu už Frances musela vědět, že napomáhala vraždě. Byla zřejmě tak vystrašená, že udělala všechno, co jí řekl. Potom se ohlásila Joan Nicholsová. Musel to být pro vás šok a nakonec i pro ni, když zjistila, že se v Paříži nesešla s vámi. Zřejmě se vás pokusila vydírat. Řekla jste Roycovi, co se děje, a on se rozhodl, že jak Frances, tak Joan musí z cesty. Dal Flemmingovi pokyn, aby se do toho pustil."

Přestal jsem mluvit a pozoroval ji, jak položila skleničku. Zdálo se, že je najednou klidná, opřela se lokty o bar a pistoli držela v ruce volně.

"A tohle všechno můžete dokázat?" pošklebovala se mi.

"Jistě, že to můžu dokázat," řekl jsem. "Překombinovala jste to. Čím složitější případ je, tím snadněji se rozlouskne, pokud získáte hlavní stopu. Zjistil jsem, jak jste si byly s Frances Bennetovou podobné. Tehdy mi došlo, jak vám záleží na vašem alibi. Měla jste velkou výhodu: policie byla na vaší straně. Kdybyste si udržela chladnou hlavu a po smrti Frances již nic nepodnikala, mohlo vám to projít. Když jsem ale začal pátrat po minulosti, zpanikařila jste. Když vám zavolal Flemming a řekl vám, že se někdo vyptával a že Hesson promluvil, řekla jste Flemmingovi, aby pojistil Hessona i mě. Když jste se dozvěděla, že jsem byl navštívit Hartleyho, opět jste propadla panice. V Hartleyově sekretáři byly skici Frances, sedící na vašem balkoně. Napadlo vás, že bych si mohl té podobnosti mezi vámi všimnout, ale zapomněla jste, že můžu získat informace od Latimera. Zašla jste za Hartleym a snažila se ty skici od něho dostat, možná, že se s nimi nechtěl rozloučit. Možná, že si uvědomil, že Frances vám zajistila vaše alibi. Tak jako tak mi zavolal a pozval mě k sobě. Neskrývala jste se náhodou v pokoji, když mi volal?"

Přikývla. Najednou jí úsměv zmizel z tváře a její kostnatý obličej zestárl.

"A tak jste ho zastřelila," pokračoval jsem. "Jeho sluha výstřel zaslechl, vyběhl po schodech a vy jste ho pronásledovala a zastřelila ho taky. Myslela jste, že se z toho dostanete, protože já už jsem byl na cestě, a věděla jste, že Lassiter má na mě spadené. Myslela jste si, že se stanu vašim obětním beránkem, tak jako Dillon."

"A taky se mi to podařilo, pane Sladene," řekla. "Policie se stále domnívá, že to vy jste zabil Hartleyho a taky vás hledá. Takhle to dopadlo, vidíte? Už jste skončil?"

Mluvil jsem schválně rozvláčně, abych získal čas, a teď už jsem věděl, že jsem si ho vybral. Nebude trvat dlouho a zastřelí mě. Dostřel byl tak čtyři a půl metru. I s pistolí ráže dvaadvacet může být obtížné na tuto vzdálenost trefit cíl, pokud se pohybuje.

Zatímco jsem mluvil, zoufale jsem přemýšlel, jak se z tohohle srabu dostat. Byl jsem tak tři metry od vypínače a zdálo

se mi to nekonečně daleko. Kdyby se mi podařilo k vypínači se nějak dostat a zhasnout, měl jsem šanci.

"Uděláme dohodu," navrhl jsem a napínal pomalu svaly. Na pohovce vedle mě ležel velký polštář. Nenápadně jsem na něj položil ruku a přitom jsem jí neustále hleděl do očí. Snažil jsem se odvést její pozornost od mé ruky.

"Žádnou dohodu, pane Sladene." Pozvedla pistoli a kloub prstu jí zbělel, jak křečovitě svírala spoušť. "Myslím, že mě chcete obalamutit. Tak jako tak budete neškodný až po smrti."

III.

Zastavil se čas. Hleděli jsme jeden na druhého. Podle třpytu v jejích očích a uvolnění úst jsem poznal, že se chystá vystřelit.

Popadl jsem polštář a hodil ho na ni, srdce mi divoce bušilo. Skočil jsem se z pohovky a zoufale se vrhl na ni.

Vystřelila a polštář prolétl vzduchem na ni, ale ve stejnou chvíli se uhnula. Zaslechl jsem neúprosně krátké vyštěknutí její pistole a velký skleněný táč, který stál na konferenčním stolku blízko mě, se rozbil na kusy.

Nyní jsem se skrýval za pohovkou.

Vystřelila znovu. Střela prolétla skrz pohovku a chybělo pár centimetrů, aby mě zasáhla.

Takhle to dál nešlo. Věděl jsem, že příštím výstřelem by mě dostala. Pot mě štípal do očí. Zahlédl jsem její stín, štíhlý a dlouhý, jak se pomalu přibližuje po koberci ke mně. Chytil jsem pohovku do rukou a čekal.

Nemohla mě vidět, ale věděla, že jsem tam. Byla dva metry ode mě, když jsem pohovku zdvihl a přistoupil k ní. Viděl jsem, jak uskočila, pohovka se zhroutila těsně vedle ní.

Odhodil jsem svou záštitu. Nyní jsem stál před ní a ona se na mě usmívala tím svým krutým úsměvem. Byla z mého dosahu. Byl jsem stále ještě tři metry od vypínače a přes čtyři metry od Juanovy pistole, ležící u okna. Vypadalo to, že už mám smrt na vlásku, když se od okna ozvalo: "Odhoďte zbraň!"

Viděl jsem, jak Cornelia rozšířila oči. Rychle pohlédla k oknu, pistoli otočila.

Výstřel pětačtyřicítky přehlušil ránu z dvaadvacítky. Poznal jsem, že vystřelila, jenom podle toho, že z hlavně její pistole vyšlehl plamen.

Výstřel z pistole ráže čtyřicet pět ji zasáhl a hodil ji dozadu. Pistole jí vypadla z ruky, když se zhroutila na bar. Byla mrtvá dřív, než dopadla k zemi.

"Nehýbejte se!" křikl na mě Lassiter od okna. Přehodil tlustou nohu přes okenní parapet a kouřící pistoli mířil na mě. Vklouzl do místnosti a kryl mě pistolí. Jeho drsný, brutální obličej se roztáhl do posměšného úsměvu, když mě uviděl. "Hleďme, vočko," řekl. "Zdá se, že seš kapánek vodvázal."

Nic jsem na to neřekl. Jazyk jsem měl vyschlý jako vysušenou kůži a třásla se mi kolena.

Pozoroval jsem ho, jak přistupuje ke Corneli, otáčí ji nohou a dívá se na ni.

"Tam, kam odešla, už jí žádné šeky proplácet nebudou," poznamenal a k mojí úlevě zastrčil pistoli zpátky do pouzdra. "Napij se, vočko, zdá se, že to potřebuješ."

Mátožně jsem došel k baru, nalil si na tři prsty skotské a naráz ji do sebe hodil. Přestal jsem se bát.

"Měl jsi štěstí, vočko," oslovil mě Lassiter a sáhl po sklenici. Pořádně si nalil. "Kdybys se neukázal, už bys šňupal hlinu."

"To je fakt," souhlasil jsem a otřel si obličej kapesníkem.

Byl jsem zády otočený ke Corneliinu tělu. "Jak vás napadlo se sem jít mrknout?"

Usmál se a ukázal velké bílé buby.

"Hlídal jsem si vás. Měl jsem pocit, že se skrýváte v Bennově skrýši. Napadlo mě to, protože jste mluvil s Bradleyem. A Benn a Bradley jsou jedna ruka. Benn má tu svoji skrýš, kde jinde jste moh bejt?"

"Šel jste na to chytře," pochválil jsem ho. "Proč jste mě teda v Bennově skrýši nevyhmát, když jste věděl, že tam jsem?"

"Proč bych to dělal? Přece si nemyslíte, že jsem věřil tomu, že jste vodbouchnul Hartleyho? Tak blbej nejsem. No bylo to dost nahnutý, ale proč byste ho vodkrouhnul zrovna vy? Říkal jsem si, že když se vás budu držet, vy ten případ rozlousknete a mě zbavíte problémů. Sám jsem to rozlousknout nemoh. Byla moc těsně spojená s Doonanem, takže ji žádný polda z Tampa City nemoh zmáčknot."

"Takže to je odbytý. Royce prchnout nenecháte?"

"Ten se daleko nedostane." Natáhl svoji pracku po telefonu. "Dejte mi policejní stanici," řekl operátorce. A zatímco si nabízel další drink, říkal do sluchátka: "Tady Lassiter. Zadržte Royce, a to okamžitě. Hned jsem tam. Jenom ho podržte, já si ho už podám."

Zavěsil, dopil, vytáhl balíček cigaret a jednu mi nabídl.

"To jste myslel vážně, když jste jí říkal, že můžete dokázat, že to udělal ona?" zeptal se, když jsme si zapálili.

"To jsem myslel vážně, ten případ je hotovej. Kapitán Creed teď vyslýchá svědky."

"Říkáte Creed?" zubil se Lassiter. "Získává důkazy? To je dobře. A vy ten příběh vytisknete v tom vašem plátku?"

"Máme to v úmyslu."

"To je potom s Doonanem ámen. Co jsem se načekal, než ten bídák narazí na něco, z čeho se nebude moct vylhat, a už je to tady. Víte, jak pracuje náš systém? Já vám to povím. Doonan to sežere i s návnadou a půjde od válu. Mathis se posune na jeho místo, Carson na Mathisovo a já na Carsona. Nebude trvat ani půl roku, Mathis vypadne, a já se stanu šéfem."

"Zapomněl jste na Carsona," opravil jsem ho.

"Kdepak, nezapomněl." Odhalil zuby vlčím úsměvem. "O něj se dovedu postarat, ten mi vrásky dělat nebude." Natáhl ruku, která vypadala jako kus cementu, a poplácal mě po rameni. "Jen běžte a napište ten svůj příběh. Ať stojí za to. A nezapomeňte jim říct, jak jsem vám zachránil život." Obrátil se ke Corneli. "Kdybys jen věděla, co všechno způsobíš, kdybys jen tušila, děvkeno."

"Takže mě nestíháte za Hartleyho vraždu?" zeptal jsem se.

"Nebudte blázen. Jste volnej jako pták." Natáhl svoji velkou pracku a chytil mě vpředu za kabát. "Díval jsem se na ten váš plátek, kamaráde. Vypadá pěkně. Co abyste dal moji fotku na titulní stranu, až to otisknete?"

"Myslíte, že by to byl dobrej nápad?" zeptal jsem se a pozorně si prohlížel jeho prasečí obličej. Zblízka vypadal opravdu hrozně. "Nechcem mít popotahování kvůli tomu, že strašíme malý děti."

Lehce mnou zatřásl, až mi málem vykloubil plotýnky.

"Co jste to říkal?" zavrčel a zamračil se na mě.

"Říkal jsem, že to je dobrej nápad. Nemohl byste mě pustit?"

Odstřelil mě.

"Dobrá, vy už to nějak zařídíte. Já jsem vás dostal ze srabu a očekávám, že mi to nějak oplatíte, jasný?"

"To víte, že vám to oplatím," řekl jsem s úsměvem. "Dostanete to se vší parádou."

"Posadte se a držte se mi z vočí." Znovu sáhl po telefonu. "Zavolám sem kapitána."

Zatímco telefonoval, posadil jsem se a znovu si nalil. Ještě jsem nezapomněl na to, jak do mě kopl, když jsme se viděli poprvé. Napadlo mě, že by jistě bylo snadné dokázat, že od Cornelia dostával peníze. Mohl ji zastřelit, ale nenamlouval jsem si, že to udělal pro to, aby mi zachránil život. Řekla, že budu neškodný až po smrti, a Lassiter věděl, že tak to bude i s ní. Asi tušil, že kdyby ji soudili, mohla by zpívat. Viděl možnost, jak se z toho dostat, a svou příležitost náležitě využil. Stačí, když pošeptám kapitánu Mathisovi takovou menší narážku. Zjištění Lassiterova účtu v bance bude dostatečným důkazem. Nikdo, kdo kopne Sladěna do zadnice, nevyvážné bez odplaty.

Lassiter dotelefonoval. Přistoupil k místu, kde bylo ukryto Dillonovo tělo, a začal sundávat prkna z podlahy.

"Já si беру zásluhu za nalezení mrtvoly, kamaráde," řekl. "Vy budete se mnou jenom spolupracovat. Já budu ten příběh vyprávět a vy budete pěkně klidně sedět a držet klapačku. Až vám řeknu, můžete pronést ámen."

"Jistě," řekl jsem na to. "Cokoliv si přejete, seržante."

Přejel mě svýma prasečíma očičkama.

"A nic na mě nezkoušejte, nebo toho budete litovat."

"To víte, že ne, seržante."

Zapálil jsem si cigaretu. Možná, že bude lepší dát Mathisovi tip, teprve až budu zpátky v New Yorku. Rozhod jsem se, že tak to bude asi lepší.

Zatímco jsme čekali na Mathise, začal jsem si v mysli sumírovat příběh, jak jej budu diktovat Berniemu.

Jestliže bude někdo mít na titulní straně Zločinu a faktů svoji fotku, nevidím důvod, proč bych to nemohl být já. Ale co bych si nalhával. Jestli Fayette něco nesnášel, pak to byla publicita, které by se mělo dostat jeho zaměstnancům.